

ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นางสาวชินณเพ็ญ รัตนวงศ์

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-53-1970-8

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF TEACHING BY USING TASK-BASED LEARNING TOWARDS ENGLISH LANGUAGE
COMMUNICATIVE ABILITY OF PRATHOM SUKSA SIX STUDENTS

Miss Chinnapen Rattanawong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Elementary Education
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology
Faculty of Education Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-53-1970-8

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อ
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6

โดย นางสาว ชินณเพ็ญ รัตนวงศ์

สาขาวิชา ประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ พিতร์วัลย์ โกวิทวาที

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. พงษ์ ศิริบรรณพิทักษ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน อ่อนน้อม)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ พิตร์วัลย์ โกวิทวาที)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อูมา สุขคนธมาน)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชินณเพ็ญ รัตนวงศ์: ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (EFFECTS OF TEACHING BY USING TASK-BASED LEARNING TOWARDS ENGLISH LANGUAGE COMMUNICATIVE ABILITY OF PRATHOM SUKSA SIX STUDENTS) อ. ที่ปรึกษา : รศ. พิตรวัลย์ โกวิทวที, 154 หน้า. ISBN 974-53-1970-8.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา จำนวน 98 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 49 คน ระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบรายงานตนเองของนักเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้การเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ระดับพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในระดับมากคือ นักเรียนได้ปฏิบัติงานสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนและนักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
4. นักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติโดยทำงานในลักษณะกลุ่ม และเห็นว่างานปฏิบัติที่ครูจัดให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา นักเรียนยังได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน อีกทั้งได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติงานด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจ มีความสนุกสนาน และสามารถจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งนักเรียนกล้าซักถามและกล้าแสดงออกในการใช้ภาษามากขึ้น มีการพัฒนาทักษะในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น และรู้จักการวางแผนงานให้เป็นลำดับขั้นตอน

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษาลายมือชื่อ.....
 สาขาวิชา ประถมศึกษาลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
 ปีการศึกษา 2547

4483697627 : MAJOR ELEMENTARY EDUCATION

KEY WORD: TASK-BASED LEARNING / ENGLISH LANGUAGE COMMUNICATIVE ABILITY

CHINNAPEN RATTANAWONG : EFFECTS OF TEACHING BY USING TASK-BASED LEARNING TOWARDS ENGLISH LANGUAGE COMMUNICATIVE ABILITY OF PRATHOM SUKSA SIX STUDENTS. THESIS ADVISOR : ASSOC.PROF.PITRAWAN KOWITWATHI,154 pp. ISBN 974-53-1970-8.

The purpose of this research was to study the effects of teaching by using Task-Based Learning towards English language communicative ability of Prathom Suksa six students. The samples of this study were 98 Prathom Suksa six students in Anubarn Pra NaKorn Sri Ayutthaya school, Pra NaKorn Sri Ayutthaya Province. They were divided into the experimental group and the control group, 49 students each. The experimental group was taught by using Task-Based Learning approach (TBL), whereas the control group was taught by the conventional method. Both groups had been taught for 10 weeks, 3 periods per week. In this study, there were 3 instruments. The first one was the English language communicative ability test. The second one was the student's self report. The last one was the student's questionnaire asking about their opinion towards the teaching by using Task-Based Learning (TBL). The data of this research were analyzed by using the t-test and the percentage.

It was found that :

1. The difference of mean score between pre and post test of English language communicative ability of the experimental group was higher than those of the control group at the .05 level of significance.
2. The difference of mean score in four skills of listening, speaking, reading and writing of the experimental group was higher than those of the control group at the .05 level of significance.
3. The level of behavior of the students in the experimental group were high in the students did the tasks that had the consistency with the lessons and they brought these knowledge to use in daily life.
4. The most of students in the experimental group liked to do group working in Task-Based Learning and thought that the tasks had the consistency with the lessons. They had a chance to practice the 4 language skills and got the experiences from doing the task by themselves until they understood the lessons and could remember them. They had confidence to use the English language better and had the working skills with their friends.

Department Curriculum ,Instruction, and Educational Technology Student's signature.....

Field of study Elementary Education Advisor's signature.....

Academic year 2004.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถของรองศาสตราจารย์ พิตรวัลย์ โกวีทวที่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ซึ่งแนวทางในการศึกษาหาความรู้ รวมทั้งแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการวิจัยด้วยความเอาใจใส่รวมทั้งความห่วงใย ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน อ่อนน้อม ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. อูมา สุขคนธมาน กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงให้วิทยานิพนธ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ตรวจพิจารณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยรวมทั้งแผนการสอน กราบขอบพระคุณ อาจารย์ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษาทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียนบ้านช้อยโตนที่ให้ความเมตตาตลอดระยะเวลาในการลาศึกษาต่อ ขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียน คณะอาจารย์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนพระนครศรีอยุธยา และคณะอาจารย์ทุกท่านของโรงเรียนท่าเรือนิตยานุกูลที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาที่ได้ดำเนินการวิจัย รวมทั้งขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา น้องสาว รวมทั้งครอบครัวศรีขวัญ และเพื่อนๆ ภาควิชาประถมศึกษาที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจตลอดมา

ท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่นำความรู้ ประสบการณ์ และความทรงจำที่ดีแก่ผู้วิจัย จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในชีวิตการเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
วิธีดำเนินการวิจัย.....	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา	13
จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน...13	
พุทธศักราช 2544.....	14
แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ).....	15
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	15
หลักการและแนวทางในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	15
กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	19
ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ	
การสอนแบบ 3Ps.....	21
ข้อจำกัดของการจัดการเรียนการสอนด้วย 3Ps	23

	หน้า
งานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร.....	24
ความหมายของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร.....	24
ความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร.....	25
ประเภทของงานปฏิบัติ.....	26
ลักษณะของงานปฏิบัติ.....	28
การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)	28
แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL.....	28
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL	29
ความแตกต่างระหว่างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและ 3Ps และ TBL.....	32
การประเมินผลทางภาษา.....	32
ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบต่างๆ.....	39
ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติ.....	41
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	44
ประชากรและตัวอย่างประชากร.....	44
แผนการสอนที่ใช้ในการวิจัย.....	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล.....	65
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
รายการอ้างอิง.....	95
ภาคผนวก.....	100
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	101
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน และแบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)	103

หน้า

ภาคผนวก ค แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	118
ภาคผนวก ง สถิติที่ใช้ในการวิจัยและตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล.....	140
ภาคผนวก จ ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนก ของแบบสอบความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	150
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	154

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	เปรียบเทียบการสอนแบบ 3Ps และแบบ TBL..... 31
2	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับ ประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคต้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 46
3	รายละเอียด เนื้อหาไวยากรณ์ และงานปฏิบัติแต่ละหน่วยงานเรียน..... 48
4	กรอบการสร้างแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร..... 52
5	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 67
6	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการ ทดลองหลังการทดลอง และค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม..... 70
7	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 71
8	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะ การฟังที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 72
9	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะ การพูดที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 72
10	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะ การอ่านที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 73
11	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะ การเขียนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 73
12	ระดับพฤติกรรมของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้..... 74
13	จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา อังกฤษ โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) 78
14	ค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบถามฟัง (ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนน 0 หรือ 1 คะแนน)..... 151
15	ค่าระดับความยาก (FV) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบถามพูด (ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนน)..... 152

16	ค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการอ่าน (ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนน 0 หรือ 1 คะแนน).....	152
17	ค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการเขียน (ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนน 0 หรือ 1 คะแนน).....	153
18	ค่าระดับความยาก (FV) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการเขียน (ข้อสอบมี 1 ข้อ 21 คะแนน).....	153

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1 กรอบการสร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน ในการเรียนรู้(TBL)	52
2 กรอบการสร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนการสอนแบบ3Ps.....	53

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ในโลกของยุคข้อมูลข่าวสาร ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นต่อการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่นับได้ว่าเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสาร และจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่สูงขึ้น การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศที่ปัจจุบันเป็นโลกไร้พรมแดนนับได้ว่าต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารเป็นส่วนใหญ่ มิใช่เพียงนำไปใช้ในการประกอบอาชีพเท่านั้น ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขัน และความร่วมมือทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539) ดวงเดือน แสงชัย (2531) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ควรจะได้เรียนรู้เป็นภาษาแรก เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง เป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างชนชาติต่างๆ ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยและคนทั่วโลกอย่างมาก เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี กับความรวดเร็วของการสื่อสารและการคมนาคม จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน

การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนในวิชาอื่นๆ เนื่องจากนักเรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

การเรียนรู้ทางภาษาประกอบด้วยทักษะทั้งสี่คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นจะต้องฝึกฝนแก่นักเรียนโดยเท่าเทียมกัน ดังนั้น การสอนทักษะทั้งสี่จึงจำเป็นต้องสอนในเชิงทักษะสัมพันธ์ซึ่งจะเชื่อมโยงทักษะทั้งสี่เข้าด้วยกันอย่างมีระบบ มีขั้นตอน มีวิธีการมิใช่เป็นการแยกการสอนแต่ละทักษะออกจากกัน (ทิพพดี อ่องแสงคุณ, 2535) ซึ่งการเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นการเรียนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ฝึกการเขียนรูปแบบประโยค และเน้นความถูกต้องของการใช้ตัวเนื้อหาภาษาอย่างเดียว ย่อมยากต่อการสื่อความหมายในชีวิตจริงได้ ดังนั้นการเรียนภาษาในปัจจุบันจึงเน้นการสอนเพื่อการสื่อสารซึ่งนักเรียนจะต้องรู้จักนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ คำศัพท์ ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ โอกาส และบุคคล นักเรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเองมีจุดประสงค์ที่จะพูด เขียน อะไรกับใครที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ครูผู้สอนจึงควรเปลี่ยนบทบาทจากผู้ออกคำสั่ง อธิบาย อ่านให้ฟัง บอกให้จด เป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้นักเรียน อำนวยความสะดวกหรือจัดกิจกรรมการเรียนให้แก่ นักเรียน โดยเน้นนักเรียน

เป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน(พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2535) ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 มาตรา 22 ที่กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักเรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่านักเรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาตามศักยภาพและเต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ,2542)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริงมากกว่าการเรียนตัวภาษาหรือหลักการสอนภาษา เพราะความสามารถในการสื่อสารมิได้อาศัยความรู้ทางไวยากรณ์อย่างเดียวเท่านั้น หากยังต้องอาศัยความคล่องแคล่วในการสื่อสาร (Fluency) ความหมาย (Meaning) และเมื่อนักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้จริงได้ ก็จะช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (สุนทรทิพย์ วัฒนามระ, 2539) การที่นักเรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นการเรียนภาษาที่นักเรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของการเรียนภาษาจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมที่มีทักษะทางภาษาและกิจกรรมการมีนักเรียนให้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นนักเรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) ทั้งด้านภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ในการศึกษาต่อไป รวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ ,2544)

ด้วยความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยประกอบด้วย 4 สาระหลักดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connection) หมายถึง ความสามารถทางภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระอื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งถือว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด นักเรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดกระบวนการเรียนรู้จึงมุ่งฝึกทักษะปฏิบัติ การแก้ปัญหา และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ (Learner-Centered) มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวนักเรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของนักเรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้ว นำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประเทศไทยจะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน อีกทั้งมีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงพบว่าการจัดการเรียนการสอนยังไม่ประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายของหลักสูตร ดังที่ ผลการวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ (2541) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นระดับขั้นสูงสุดของการเรียนระดับประถมศึกษา ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ โดยพบว่านักเรียนยังมีข้อบกพร่องในการเลือกใช้คำ และสำนวนเพื่อสื่อความหมาย ทำให้สื่อความหมายผิด มีความถี่คิดเป็นร้อยละ 50.52 อีกทั้งมีข้อบกพร่องในด้านความเข้าใจในการสื่อความหมายมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 11.17 ซึ่งสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนยังไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษได้แก่สาเหตุที่เกิดจากครูและตัวนักเรียนเอง

จากการศึกษางานวิจัย พบว่า สาเหตุที่เกิดจากครู คือ ครูขาดความแม่นยำในเนื้อหา ขาดทักษะภาษาโดยเฉพาะทักษะการพูด ขาดความชำนาญด้านวิธี/เทคนิคการสอน รวมทั้งไม่สามารถปรับปรุงหรือพัฒนาวิธีการสอนของตนให้เหมาะกับนักเรียนได้ และครูขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (กิริณี สหเสวียนต์, 2540) ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2541) ที่เสนอผลการวิจัยว่า ครูส่วนใหญ่ยังใช้วิธีสอนแบบเดิม หรือสอนตามคู่มือครูโดยมิได้มีการปรับให้เหมาะสมกับนักเรียนหรือสภาพห้องเรียน

สาเหตุที่เกิดจากตัวนักเรียน คือ นักเรียนบางคนยังไม่มีความพร้อมที่จะเรียน และเจตคติของนักเรียนที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ รวมทั้งวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเอง (พิตรวัลย์ โทวิทท์, 2537) อีกทั้งสภาพแวดล้อมของนักเรียนที่ไม่ได้เอื้อให้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันจึงทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษถึงแม้จะมีการปรับปรุงและแก้ไขอย่างไรก็ตามก็ยังไม่ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วสมดังจุดประสงค์ที่วางไว้

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน จึงหันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย ซึ่งสอดคล้องกันกับประพนอม สุรัสวดี (2534) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสารหรือการนำไปใช้ให้ได้ผลยังคงต้องมีกฎเกณฑ์ของภาษาหรือไวยากรณ์ด้วย เพราะไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นแต่ไม่ควรสอนให้เด็กเรียนไวยากรณ์ล้วนๆ จากการทำอย่าง ควรสอนให้นักเรียนคิดและใช้ภาษาถูกต้องตามสถานการณ์โดยนำหลักไวยากรณ์มาใช้พูดหรือเขียนได้จริง

การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีด้วยกันหลายรูปแบบการสอน และรูปแบบการสอนที่ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายหรือที่รู้จักในวงการผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีคือการสอนแบบ 3Ps ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนคือ

- 1.Presentation (ขั้นนำ) เป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นการให้นักเรียนได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษา ขั้นตอนนี้จะเน้นความถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ
- 2.Practice (ขั้นฝึกใช้ภาษา) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นที่ 1 โดยเป็นการฝึกแบบควบคุมหรือขั้นนำ มีครูเป็นผู้นำแล้วจึงฝึกแบบค่อยๆ ปลดปล่อยให้ฝึกเองมากขึ้น
- 3.Production (ขั้นการผลิตภาษาหรือนำภาษาไปใช้) เป็นการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่างๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดสถานการณ์

จากขั้นตอนดังกล่าวของการสอนแบบ 3Ps ผู้วิจัยเห็นว่า รูปแบบดังกล่าวไม่สามารถทำให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารจริงได้ เพราะ ครูมีบทบาทในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากเกินไป ผู้เรียนมีความรู้สึกถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลาและเป็นการฝึกภาษาที่มีกรอบของเนื้อหาที่ตายตัวไม่มีความยืดหยุ่น รวมทั้งกิจกรรมที่ดำเนินในการจัดการเรียนการสอนไม่เอื้อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยมุ่งเน้นไปที่รูปแบบของภาษา ไวยากรณ์ ความถูกต้อง มาเป็นลำดับแรกของการเรียน นักเรียนจะมีโอกาสได้ฝึกสร้างภาษาและใช้ภาษาอย่างอิสระในขั้นสุดท้าย (Production) ซึ่งในภาพรวมการใช้ภาษาของนักเรียนยังยึดรูปแบบมากเกินไป จึงทำให้เกิดภาษาที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติและไม่ได้ถูกนำไปใช้จริง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในและได้ทำการศึกษาจนพบว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) เป็นรูปแบบที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนภาษาที่สองผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน และสามารถนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นโดยมีแนวคิดดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Approach) ได้ปรากฏอยู่ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 โดยมีลักษณะเป็นการมอบหมายงาน (Task) ให้นักเรียนปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539) โดยนำไปใช้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบเน้นงานปฏิบัติให้ความสำคัญกับงานปฏิบัติ(Task) ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน เพราะเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเกิดจากกระบวนการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจนสำเร็จลุล่วงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ (สมลักษณ์ สุขเมธ ,2539) ซึ่งแสดงว่าแนวคิดดังกล่าวได้รับการยอมรับว่าสามารถช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ได้ตามความมุ่งหวังของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 อีกทั้งในคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระต่างประเภท (กระทรวงศึกษาธิการ,2544) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยอ้างถึงแนวคิดหลายแนวคิดซึ่งมีแนวคิดที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานรวมอยู่ด้วย และกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานว่ามีจุดมุ่งหมาย 4 ประการคือ 1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและในการปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นผลสำเร็จ 2. เพื่อให้สามารถนำความรู้และประสบการณ์ทางภาษาที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริงได้ 3. เพื่อพัฒนาทักษะการคิดโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติภาระงาน และ 4. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในการทำงานร่วมกับผู้อื่น แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาระงานหรือใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ นั้นสามารถมีส่วนในการช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจและได้ทำการศึกษารูปแบบการสอน Task-Based Learning โดยมีรายละเอียดดังนี้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ หรือ TBL (Task-Based Learning) โดย Willis อาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาโท ในสาขาการสอนภาษาอังกฤษแห่งมหาวิทยาลัยแอสตัน เบอร์มิงแฮม ประเทศอังกฤษได้กล่าวถึง TBL ว่า มีลักษณะสำคัญคือ เป็นการสอนที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ และมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งครูจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา เสนอแนะแนวทางในการดำเนินกิจกรรมและจัดเตรียมภาระงาน (Task) สำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน (Willis, 1998) มีการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. Pre-task (ขั้นนำก่อนปฏิบัติงาน) เป็นการแนะนำหัวข้อและอธิบายชิ้นงาน โดยใช้กิจกรรมเข้าช่วยเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจและครูจะต้องแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจในงานที่จะทำนั้นก่อนที่จะดำเนินขั้นตอนต่อไป
2. Task cycle (ขั้นดำเนินงานตามวงจรของการปฏิบัติงาน) ประกอบด้วย
 - 2.1 Task (ปฏิบัติงาน) นักเรียนลงมือปฏิบัติงานในลักษณะการทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

2.2 Planning (การเตรียมนำเสนอ) นักเรียนเตรียมการรายงานผลการปฏิบัติงานต่อชั้นเรียน โดยมีครูคอยช่วยเหลือในด้านการใช้ภาษาของนักเรียน

2.3 Report (รายงานต่อชั้นเรียน) นักเรียนเสนอผลการปฏิบัติงานต่อชั้นเรียน

3. Language focus (ชั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ) ประกอบด้วย

3.1 Analysis (วิเคราะห์) ตรวจสอบ/อภิปรายลักษณะสำคัญของเนื้อหาทางภาษา

3.2 Practice (ฝึก) ฝึกทำแบบฝึกหัดเสริมทางด้านไวยากรณ์หลังจากนักเรียนเข้าใจความถูกต้องของกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์แล้ว

จากการศึกษารูปแบบการสอน และขั้นตอนการสอนของ TBL ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ TBL เป็นการเรียนการสอนที่เหมาะสมจะนำมาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะ

1. นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างปฏิบัติงานร่วมกับคนอื่น ๆ
2. มีส่วนช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน
3. นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาแบบบูรณาการ ภายใต้การจัดเนื้อหาการเรียนเป็นหน่วยการเรียนรู้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบ Task-Based Learning (TBL) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นระดับขั้นสูงสุดในการเรียนระดับประถมศึกษา เพื่อให้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อให้ นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6

สมมุติฐานในการวิจัย

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Activities) ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนทั้งกลุ่มควบคุมที่ใช้การสอนปกติตาม คู่มือครูและกลุ่มทดลองที่ใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ทำงานเป็นกลุ่มเล็กและคู่ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแต่ละทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนของ นักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติสูงกว่านักเรียนนายเรือ อากาศที่ได้รับการสอนปกติตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมลักษณ์ สุเมธ (2539) ได้ทำการศึกษาพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะภาษาอังกฤษแบบเน้น งานปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนเอกชน โดยกลุ่มทดลองสอนตาม แผนการสอนของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นและกลุ่มควบคุมสอนตามแผนการสอนปกติ ผลการทดลองใช้ หลักสูตรปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยหลังการ เรียนเพิ่มขึ้น .95 ของค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่ม ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ย เพิ่มขึ้น .62 และกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 65.62 คือเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 16.03 ของคะแนนเต็ม

Skehan,P. และ Foster,P. (1999) ศึกษาอิทธิพลโครงสร้างของงานปฏิบัติและสภาพการ ดำเนินการที่มีต่อการเล่าเรื่องเชิงบรรยาย (narrative retelling) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 47 คน ซึ่งเรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า 1)โครงสร้างของงานปฏิบัติที่มีความชัดเจนนำไปสู่การ แสดงออกในเรื่องความคล่องแคล่ว (fluent performance) มากกว่า งานปฏิบัติที่ไม่มีโครงสร้างที่ ชัดเจนโดยยืนยันผล 2) โครงสร้างของงานปฏิบัติที่มีความชัดเจนนำไปสู่การแสดงออกถึงความ ถูกต้องมากกว่างานปฏิบัติที่ไม่มีโครงสร้างชัดเจนโดยยืนยันผล 3) โครงสร้างของงานปฏิบัติไม่มีผล ต่อความซับซ้อนในการผลิตภาษาอย่างแน่นอน 4)กระบวนการในกำหนดภาระงานมีผลต่อความ ถูกต้อง คล่องแคล่ว แต่ในทางกลับกันไม่มีผลต่อความซับซ้อนในการสร้างภาษา

จากการศึกษาผลการวิจัยและการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งาน ปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ผู้วิจัยเห็นว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติ เป็นฐานในการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อีกทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่นำไปสู่ความใฝ่รู้ อีกทั้งนักเรียนมีโอกาสในการพัฒนาทักษะการคิดและทักษะทาง

ภาษา สามารถใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) มาใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้การเรียนการสอนโดย ใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) จะมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาล พระนครศรีอยุธยา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปัจจุบันเป็นโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1)

2. ระยะเวลาในการทดลอง รวม 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 15 คาบ คาบละ 20 นาที

3. เนื้อหาที่ใช้ในการสอนเป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในหนังสือ English Is Fun Book 4 บทที่ 41-45

4. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

4.1 ตัวแปรต้น คือ การสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามปกติ

4.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สนทนาเพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็นและมีทักษะกระบวนการกลุ่มเพียงพอ ที่จะร่วมทำงานเพื่อ สร้างผลงานของกลุ่มให้สำเร็จได้เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 6 ปี ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดของระดับประถมศึกษาแล้ว

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัวโรงเรียน สิ่งแวดล้อม

อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ
ลมฟ้าอากาศ การซื้อ-ขาย ภายในวงคำศัพท์ 1,050-1,200 คำซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบสอบ
ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

หมายถึง การเรียนการสอนที่ส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
นักเรียนในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานที่นำไปสู่ความรู้ และเชื่อมโยง
ความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนจะได้ฝึกฝนและพัฒนาการใช้ภาษาโดยมีครูเป็นผู้ให้
คำปรึกษาหรือประสานงานการปฏิบัติงานของกลุ่ม มีขั้นตอน 3 ขั้น ได้แก่ ขั้นแนะนำหัวข้อและแนะนำ
งานปฏิบัติ ขั้นดำเนินงานตามวงจรปฏิบัติงาน และขั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละ
ผลงานปฏิบัติ

ขั้นแนะนำหัวข้อและแนะนำงานปฏิบัติ (Pre-task) หมายถึง ครูแนะนำหัวข้อการ
เรียนและอธิบายชิ้นงานที่จะให้นักเรียนทำในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเข้าช่วยเพื่อให้
นักเรียนเข้าใจในงานที่จะทำ ได้แก่ การแนะนำชิ้นงานเป็นตัวอย่าง การอ่านแผนผัง การจับคู่
ประโยคกับรูปภาพ ระดมสมองและเขียนแผนผังความคิด เป็นต้น

ขั้นดำเนินงานตามวงจรของการทำงาน (Task cycle) หมายถึง การที่
นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน (Task) ในกลุ่มหรือคู่ของตนภายในระยะเวลาที่กำหนด นักเรียนวางแผน
(Planning) การนำเสนอผลงานโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่หลากหลาย มีการแลกเปลี่ยนการ
เรียนรู้กับกลุ่มอื่นโดยมีครูช่วยเหลือด้านการใช้ภาษาของนักเรียน และ นักเรียนรายงานผลการ
ปฏิบัติงาน (Report) ตลอดจนข้อค้นพบของกลุ่ม วิธีการทำงาน อุปสรรคและวิธีการแก้ไขปัญหา
ข้อความรู้ที่ได้รับ ฯลฯ จากการปฏิบัติงาน

**ขั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language
focus)** หมายถึง หลังจากนักเรียนได้เสนอผลงานของตนแล้ว นักเรียนและครูร่วมกันวิเคราะห์
(Analysis) อภิปรายเกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ จากการปฏิบัติงานแต่ละหน่วยการเรียนรู้ สุดท้าย
นักเรียนฝึกการใช้ภาษา (Practice) ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ สนทนาคู่ ทำแบบฝึก หัดเสริมด้าน
ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ปรากฏในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามปกติ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตาม
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการโดยใช้ขั้นตอน 3 ขั้น คือ
Presentation, Practice, Production (3Ps) โดยครูจะเป็นผู้เริ่มสร้างกิจกรรมให้นักเรียนฟัง-พูด
ถาม-ตอบ และพูดเลียนแบบตัวอย่างบทสนทนาจนคล่อง อีกทั้งฝึกการอ่าน-เขียนตัวอักษร คำศัพท์
และข้อความภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง เช่น สร้างบทสนทนาโดยอาศัยโครงสร้างของบทสนทนานั้นๆ
เปลี่ยนคำศัพท์เข้าไปแทนที่ ทำแบบฝึกหัดในสิ่งที่ครูสอนไปแล้ว

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหนังสือเรียน English Is Fun ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและสร้างแผนการสอน ศึกษาหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ศึกษาการเรียนการสอนแบบใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) และศึกษาหลักการวัดและการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จากตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2. กำหนดตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปัจจุบัน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1) จำนวน 98 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 49 คน และกลุ่มควบคุม 49 คน

3. สร้างแผนการสอนและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง ใช้แผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) และ แผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุม ใช้แผนการสอนที่สร้างโดยใช้กิจกรรมการสอน 3 ขั้นตอนของการสอนแบบ 3Ps คือ Presentation, Practice, Production

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ได้แก่ แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน

4. ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนเรียน (Pre-test) และดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเองตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น และเมื่อเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบรายงานตนเอง หลังจากนั้น ดำเนินการทดสอบตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชุดเดิม

5. การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ และวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะแต่ละด้านที่เพิ่มขึ้นโดยการทดสอบค่าที (t-test) คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS-PC⁺ (Statistical Package for Social Science)
2. วิเคราะห์แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนแบบใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) แบบมาตรประมาณค่าโดยหาค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมในแต่ละข้อ
3. วิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด วิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละของประเด็นสำคัญ แล้วนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น
2. เป็นแนวทางในการดำเนินการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับแนวหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง
3. นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและเกิดทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. นักเรียนมีโอกาสได้แสดงความสามารถทางภาษาของตนเองผ่านกระบวนการในการทำงาน
5. นักเรียนได้ฝึกการใช้ความคิดของตนเองในการสร้างสรรค์ผลงานควบคู่ไปกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับดังนี้

1. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
 - 1.1 จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
 - 1.2 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
2. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 หลักการและแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของการสอนแบบ 3Ps
 - 2.4 ข้อจำกัดของการจัดการเรียนการสอนด้วย 3Ps
3. งานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 ความหมายของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 ความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 ประเภทของงานปฏิบัติ
 - 3.4 ลักษณะงานปฏิบัติที่ดี
4. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)
 - 4.1 แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL
 - 4.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL
5. ความแตกต่างระหว่างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบ 3Ps และ TBL
6. ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบต่างๆ
7. ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติ
8. การประเมินผลทางภาษา

1. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ประเทศไทยได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ มาเป็นเวลากว่าหนึ่งร้อยปี หลักสูตรภาษาอังกฤษได้รับการพัฒนาและปรับปรุงไปตามกระแสความต้องการของสังคม และตามพันธนาการของวิทยาการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษามาโดยตลอดตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ได้จัดให้ภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมให้นักเรียนเลือกเรียนในกลุ่มประสบการณ์พิเศษในระดับประถมศึกษา และหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ที่มุ่งเน้นระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียนเป็นสำคัญ โดยใช้ระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียนเป็นฐาน (Proficiency – Based Curriculum) ในการจัดทำหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 นั้นมุ่งให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539)

การปฏิรูปการศึกษาได้เกิดขึ้นจึงส่งผลให้เกิดการปฏิรูปการเรียนรู้ กระทรวงศึกษาธิการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ต้องเรียนตลอดหลักสูตร ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา คือภาษาอังกฤษ

1.1 จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เพื่อเป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาให้นักเรียนให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 อีกทั้งได้มีการกำหนดสาระการเรียนรู้ ในลักษณะที่ก้าวหน้าไปตามความต่อเนื่องของกระบวนการเรียนรู้ นำไปสู่ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาในระดับสูงขึ้น แยกเป็น 4 สาระ 8 มาตรฐานการเรียนรู้คือ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1

เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2

มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็นแสดงความรู้สึกโดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3

เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

- มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ
- มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

- มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม
- มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้การทำงาน การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

จากจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กำหนดเป็นสาระ 4 สาระ และ 8 มาตรฐานการเรียนรู้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องเป็นไปในลักษณะทักษะสัมพันธ์ และจำเป็นต้องอาศัยการจัดการเรียนรู้ที่มีกระบวนการและวิธีการที่หลากหลายสอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียนและกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตร

1.2 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ถือว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด นักเรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดการกระบวนการเรียนรู้จึงมุ่งฝึกทักษะการปฏิบัติ การแก้ปัญหา และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองตามศักยภาพ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง(Leamer –Centered) มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน มีเป้าหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารได้ ดังนั้นการจักระบวนการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนสำคัญที่สุด คือ การจัดที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียน ให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้(กระทรวงศึกษาธิการ , 2545)

2.การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 หลักการและแนวทางในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ โดยมีหลักการและแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

Morrow (1981) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า มีทั้งหมด 5 หลักการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

หลักการที่ 1 มีจุดมุ่งหมายในการปฏิบัติงาน

หลักการนี้กล่าวว่า การเรียนใดๆ หรือการทำกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอน และต้องเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการจะเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศนั้นๆ เช่น ต้องการให้นักเรียนสามารถอ่านคำแนะนำ เขียนจดหมาย จองห้องพักของโรงแรม พึ่งการพยากรณ์อากาศได้เข้าใจ หรือสามารถถามทิศทางได้ นอกจากนี้กิจกรรมต่างๆ ที่ครูให้นักเรียนทำ ถ้าสามารถตอบตัวเองได้ว่าทำไมถึงทำ ก็สามารที่จะนำสิ่งนั้นไปเชื่อมโยงกับงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร (Communication Task) ได้ เพราะเป็นสิ่งที่มีโอกาสเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ของภาษาต่างประเทศ

หลักการที่ 2 ให้ความสำคัญกับความสามารถโดยรวม มากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย

หลักการนี้ถือว่า การแยกสอนภาษาเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนภาษาพร้อมของภาษาทั้งหมด

หลักการที่ 3 กระบวนการสำคัญกว่าเนื้อหา

หลักการนี้ถือว่า การจะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่จำลองกระบวนการสื่อสาร การฝึกรูปแบบต่างๆ ของภาษานั้น ก็ควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่ง Morrow ได้แนะนำกระบวนการที่สามารถนำมา

ใช้ในการฝึกภาษา กระบวนการนี้สามารถอยู่เดี่ยวๆ หรือสอดแทรกเข้าไปในกระบวนการเรียน การสอน กระบวนการเหล่านี้ ได้แก่

1. การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) การสื่อสารจะเกิดขึ้น เมื่อมีคนสองคนหรือมากกว่านั้น รู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่คนอื่นไม่รู้ แล้วมีการเปลี่ยนข้อมูล กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ขาดหายไปจนครบ

2. ทางเลือก (Choice) ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารจะมีตัวเลือกที่จะพูด อย่างไรก็ได้ ขึ้นอยู่กับความคิดที่เขาต้องการจะแสดง และจะเลือกรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสม

3. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนสอง คน เขาจะต้องมีจุดประสงค์อยู่ในใจแล้วว่า จะสื่อสารกันในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดเฉพาะ การพูดด้วยกันเท่านั้น แต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธี และ เทคนิคต่างๆ มีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

หลักการที่ 4 เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง

หลักการนี้กล่าวว่า ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมสื่อสาร ในสถานการณ์ จริงๆ ด้วย หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาแล้ว การที่นักเรียนอยู่ภายใต้การควบคุม ของครูตลอดเวลา ไม่ได้ก่อให้เกิดบรรยากาศสื่อสารได้ แต่ครูก็ไม่ควรปล่อยให้ นักเรียนฝึกเอง ต้องมีการเตรียมและจัดระเบียบกิจกรรมต่างๆ ไว้ที่เหมาะสม

หลักการที่ 5 ไม่เคร่งครัดกับข้อผิดพลาด

หลักการนี้กล่าวว่า ครูไม่ควรที่จะเคร่งครัดในข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ที่นักเรียนทำขึ้น เช่น ใช้รูปแบบไวยากรณ์ผิด ออกเสียงผิด ตราบใดที่นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจ เพื่อเป็น การกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออก และสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียน

Morrow ยังได้กล่าวเสริมว่า หลักการทั้ง 5 ประการนี้ เป็นส่วนสำคัญในการ พัฒนาแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การจัดกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ที่มุ่งให้นักเรียนได้ฝึก การใช้ภาษาที่เป็นจริงแล้ว จะต้องคำนึงถึงหลักการดังกล่าว แนวทางการสอนใดที่ไม่ได้คำนึงถึง หลักการทั้ง 5 ประการนี้จะไม่คุ้มค่า และไม่เป็นการสอนตามแนวการสอนสื่อสาร

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาของไทยได้กล่าวถึงหลักการในการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารว่า ต้องการมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ โดยเฉพาะอย่าง

ยังการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) การจัดการเรียน การสอนจึงควรเน้นหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1) ต้องให้นักเรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ครูต้องบอกให้นักเรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนการสอนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษา เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักเรียน ให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่าง เพิ่มขึ้นได้ นั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ในทักษะการอ่าน เมื่อเรียนหรือ ฝึกแล้ว นักเรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์ต่างๆ ได้ หรือในทักษะการพูด นักเรียน สามารถถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น

2) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการ ในชีวิตประจำวันการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารมักต้องให้หลายทักษะรวมๆ กันไป และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกริยาทำทาง ประกอบ ดังนั้น นักเรียนก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง ตลอดจนควรจะได้ฝึก และใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3) ต้องให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าว ควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ใน การทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาท และสถานการณ์ด้วย นั่นคือ นักเรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของจำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ ด้วยเช่นกัน

4) ต้องให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่นักเรียนจะสามารถ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากนักเรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วยัง ต้องมีโอกาสดำเนินกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย เช่น กิจกรรมการ หาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เกม (Game) การแก้ปัญหา (Problem solving) การแสดงบทบาทสมมติ (Role play)

5) นักเรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการเรียนการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) ด้วยเหตุนี้ ครูจึงไม่ควรแก้ข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำบ่อยๆ มิฉะนั้นอาจทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจ และไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่อง (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

นอกจาก Morrow และสูมิตรา อังวัฒน์กุล ได้กล่าวถึงหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว พิตรวลัย โกวิทวที (2536) ที่กล่าวถึงหลักสำคัญในการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายไว้อีกดังนี้

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้นๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องกับนักเรียน เพื่อสร้างความสนใจ มีการอภิปรายถึงจุดประสงค์ของการสนทนา รวมทั้งบทบาทและสถานที่ที่สนทนานั้น
2. ฝึกบทสนทนา อาจจะฝึกเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้ ใช้กิจกรรมต่างๆ มาช่วยเพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว
3. ศึกษาโครงสร้างที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อหาความสำคัญ ใช้อุปกรณ์ เช่นภาพ การแสดงท่าทาง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ นักเรียนก็จะใช้ภาษาได้ เพราะภาษาในบทเรียนเป็นภาษาที่มีความหมายและใช้ได้จริงในการสื่อสาร สร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เรียนด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน

นอกจากนี้ เขมวรรณ ชันมณี (2543) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด รูปแบบของการฝึกเป็นไปในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) ครูจึงมีหน้าที่จัดกิจกรรมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในหมู่นักเรียนทั้งในรูปแบบของกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม ให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ความสามารถในการสื่อสารของตนเองตามที่เขาต้องการ ไม่ควบคุมแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาทุกครั้งที่นักเรียนใช้จนทำให้การสื่อสารขัดข้อง แต่ควรให้คำแนะนำและให้กำลังใจ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

จากการศึกษาหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ประสบผลสำเร็จมีหลักการในการสอนได้แก่ ผู้สอนควรมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมายและเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง เพราะการที่นักเรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้สอนตลอดเวลาไม่ได้ก่อให้เกิดบรรยากาศในการสื่อสาร และในการสอน ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับกระบวนการมากกว่าเนื้อหาและให้ความสำคัญกับความสามารถโดยรวมมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย อีกทั้งไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็กๆน้อยๆที่เกิดขึ้น ตราบใดที่นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจ นอกจากนี้ในส่วนของบทเรียน ผู้สอนควรเสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้นๆ ที่นักเรียนได้มีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาโดยเป็นรายบุคคลหรือเป็นคู่ รวมถึงการดูแลควบคุมนักเรียน ครูควรให้คำแนะนำและให้กำลังใจนักเรียนอย่างทั่วถึง และที่สำคัญคือ การเรียนการสอนภาษาเพื่อ

การสื่อสารนั้นให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ภาษา (Usage) รวมทั้งให้ความสำคัญกับเรื่องความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษา แต่ก็คำนึงถึงความถูกต้อง (Accuracy) ด้วยเช่นกัน จากหลักการข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า ผู้สอนต้องนึกถึงการใช้ภาษาที่สามารถทำให้เกิดการสื่อสารได้เป็นลำดับแรก

2.2 กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Littlewood (1990) ได้แบ่งชนิดของกิจกรรมการสอนออกเป็น 2 ชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1. กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา (Functional Communication Activities) กิจกรรมการสอนภาษาประเภทนี้ มีจุดประสงค์สำคัญเพื่อที่จะให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เขาารู้ เพื่อที่จะสื่อความหมายให้บุคคลอื่นทราบอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยเน้นหน้าที่ของภาษาที่มีไว้สื่อสารซึ่งกันและกัน ความสำเร็จของนักเรียนขึ้นอยู่กับความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์ปัจจุบัน เช่น การใช้ภาษาเพื่อแก้ไขปัญหาบางอย่าง หรือใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารบางอย่างซึ่งกันและกัน กิจกรรมชนิดนี้ไม่เน้นการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ของสังคม แนวความคิดรวบยอดที่เป็นพื้นฐานสำคัญของกิจกรรมแบบนี้ คือ การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ซึ่งบุคคลสองคนหรือมากกว่านั้นจะต้องทำการสื่อสารกัน โดยมีจุดประสงค์เพื่อจะปิดช่องว่างนั่นเอง ความคิดในเรื่องนี้สามารถนำมาเป็นหลักการพื้นฐานของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน โดยให้นักเรียนคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่าง นักเรียนอีกคนหนึ่งรู้ข้อมูลอีกอย่างหนึ่ง และนักเรียนทั้งสองต้องสื่อสารกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าข้อมูลนั้นๆ นำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ตัวอย่างของกิจกรรมการสอนประเภทนี้ก็เช่น การหาความแตกต่างของรูปภาพสองภาพที่มีความคล้ายคลึงกัน การสื่อสารโดยใช้รูปภาพ การเรียงลำดับเรื่อง การหาข้อมูลที่ขาดหายไป การหาข้อมูลมาช่วยแก้ปัญหา เหล่านี้เป็นต้น

2. กิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมการเรียนการสอนนี้ นอกจากจะเน้นในเรื่องของหน้าที่ของภาษาแล้ว ยังมุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาททางสังคม โดยสมมติสถานการณ์ทางสังคมขึ้นให้เหมือนกับสังคมในชีวิตจริง ครูสามารถใช้ชั้นเรียนเป็นบริบททางสังคมเพื่อให้นักเรียนติดต่อสื่อสารกัน อย่างไรก็ตาม การใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมเพื่อให้นักเรียนติดต่อสื่อสารกันนั้นก็มีข้อจำกัดเนื่องจากบทบาทที่นักเรียนจะแสดงได้นั้นมีน้อยเกินไป และในชีวิตจริงก็ยังมีบทบาทอื่นอีกมากมายที่นักเรียนจะต้องแสดงกิจกรรมที่ดีที่สุดที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ให้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม คือ การสวมบทบาทสมมติ (Role-play) เพราะนักเรียนสามารถประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง การสวมบทบาทสมมติแบ่งออกได้หลายชนิด เช่นการสวมบทบาทสมมติโดยกำหนดบทบาทสนทนาซึ่งกิจกรรมประเภทนี้มีการควบคุมมากที่สุด เพราะครูเป็นผู้แนะทุกประโยคที่นักเรียนใช้พูด การสวมบทบาทโดยครูกำหนดบทพูดและข้อมูล กิจกรรมนี้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น นักเรียนอาจใช้ภาษาแตกต่างกันตามระดับความสามารถทางภาษาของเขา และการสวมบทบาทสมมติโดยครูกำหนดบทบาทให้น้อยที่สุด นั่นคือนักเรียนมีอิสระในการแสดงออก

นอกจาก Littlewood จะแบ่งกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภทแล้ว ยังมี Birckbichler (1977) ที่แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวการสร้างเสริมพฤติกรรมออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. กิจกรรมที่สร้างเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) กิจกรรมประเภทนี้เน้นให้นักเรียนตอบคำถามได้หลายรูปแบบโดยนักเรียนต้องพยายามใช้ศัพท์และโครงสร้างที่รู้ กิจกรรมประเภทนี้ทำให้นักเรียนตระหนักว่าเขาสามารถตอบคำถามได้หลายรูปแบบแม้ว่าจะมีข้อจำกัดในเรื่องของภาษาก็ตาม

2. กิจกรรมที่สร้างเสริมความยืดหยุ่นทางความคิด (Flexibility) กิจกรรมนี้จะใช้มากในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การให้นักเรียนแปลความโดยการแปลงคำวลีและประโยคให้เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง โดยยังคงรักษาเนื้อหาและความหมายเดิมไว้ (Paraphrasing) การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ (Problem-solving)

3. กิจกรรมที่สร้างเสริมการใช้ภาษาแบบขยายความ (Elaboration) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมักไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างพอเพียงทั้งในการพูดและการเขียน ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนมักใช้ประโยคเดี่ยวๆ มากกว่าประโยคซับซ้อน ดังนั้นการให้นักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมประเภทนี้ จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดและสื่อความหมายได้ ตลอดจนสามารถขยายข้อความในประโยคได้

4. กิจกรรมที่สร้างเสริมให้นักเรียนสร้างประโยคหรือข้อความใหม่ๆ ในภาษาที่สองได้ (Originality) กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การเขียนโคลง เรื่องสั้น หรือการเขียนเรื่องจากรูปภาพหรือการ์ตูน

นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมที่ดีที่สุดเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษานั้น Johnson (1982) มีความเห็นว่า นักเรียนควรได้รับการฝึกในรูปของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task - based

activities) กล่าวคือให้นักเรียนร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมายตามขั้นตอนที่ระบุไว้ในกิจกรรมนั้นๆ จนได้ผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

อีกทั้งยังมีผู้เสนอแนะให้ใช้กิจกรรมงานปฏิบัติโดยเห็นว่าเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนากระบวนการสื่อสาร คือ Taylor (1983) กล่าวว่า กิจกรรมดังกล่าว จะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับภาษาที่เรียนโดยตรง และทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่สมจริง ซึ่งการให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการใช้ภาษาที่สมจริงนั้น จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ไม่เฉพาะแต่ในเรื่องของการใช้ภาษาที่เหมาะสมเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ภาษาได้ในกระบวนการสื่อสารที่แท้จริงด้วย สอดคล้องกับ Doughty and Pica (1986) ที่กล่าวถึงการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ควรจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้อยู่ในสภาพการสื่อสารที่สมจริง และกล่าวเพิ่มเติมว่าควรจัดให้นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลสื่อสารซึ่งกันและกัน เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเหมือนอยู่ในสถานการณ์ที่แท้จริง เกิดความคุ้นเคยในรูปแบบของภาษา ตลอดจนความสามารถที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารเมื่ออยู่ในสถานการณ์จริง ซึ่งการจัดกิจกรรมดังกล่าวอาจทำโดยให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่ (Pair Work) หรือเป็นกลุ่ม (Group Work)

จากการศึกษากิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ กิจกรรมการสอนตามหน้าที่ของภาษา ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เขารู้เพื่อที่จะสื่อความหมายให้บุคคลอื่นทราบอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยเน้นหน้าที่ของภาษาเป็นสำคัญ และ กิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งเน้นในเรื่องของหน้าที่ภาษาและต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาททางหน้าที่สังคม โดยสมมติสถานการณ์ทางสังคมขึ้นให้เหมือนกับสังคมในชีวิตจริง ซึ่งมีข้อจำกัดคือบทบาทที่นักเรียนจะแสดงได้นั้นมีน้อยเกินไป และในชีวิตจริงยังมีบทบาทอื่นอีกมากมาย นอกจากนี้ยังมีการแบ่งประเภทกิจกรรมโดยแบ่งตามการส่งเสริมพฤติกรรมออกเป็น 4 ประเภทคือ 1. กิจกรรมที่สร้างเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว 2. กิจกรรมที่สร้างเสริมความยืดหยุ่นทางความคิด 3. กิจกรรมที่สร้างเสริมการใช้ภาษาแบบขยายความ และ 4. กิจกรรมที่สร้างเสริมให้นักเรียนสร้างประโยคหรือข้อความใหม่ในภาษาที่สอง อีกทั้งยังมีการนำกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติมาใช้เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้รับการฝึกใช้ภาษาที่สมจริงและมีโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในการปฏิบัติงานที่อยู่ในลักษณะคู่ หรือกลุ่ม

2.3 ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ การสอนแบบ 3Ps

จากหลักการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงนำไปสู่การเรียนการสอนแบบ 3Ps โดยมีวิธีการดำเนินการในแต่ละขั้นตอนดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

2.3.1 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นการให้นักเรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไปรวมทั้งวิธีการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ ในขั้นตอนนี้เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

2.3.2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)

ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled practice/Directed activities) โดยมีครูเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆปล่อยให้ทำเองมากขึ้นเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi – Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียน จดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลักแต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้น ครูจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่ายๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษา แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลานานนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้ ในระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)

2.3.3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในห้องเรียน ไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมุ่งหวังให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้ มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนได้รู้ว่า นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถ

นำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่านักเรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือ การที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่จะพบในชีวิตจริง นอกจากนี้นักเรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะนักเรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่างๆ โดยครูเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ต่างๆ ให้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การเล่นเกม การร้องเพลง และการทำแบบฝึกหัด

2.4 ข้อจำกัดของการจัดการเรียนการสอนด้วย 3Ps

แม้ว่าการจัดการเรียนการสอนด้วย 3Ps จะเป็นที่ยอมรับและถูกนำไปใช้แพร่หลายสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเนื่องจากเป็นไปตามแนวความคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และมีขั้นตอนที่ชัดเจน อีกทั้งมีความสะดวกในการนำไปใช้เนื่องจากมีเอกสารและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้วิธีสอนดังกล่าวในการเขียนแผนการสอนมากมาย แต่ Willis(1998) ได้ศึกษาและสร้างวิธีการเรียนการสอนแบบ Task-Based Learning (TBL) พบว่า การเรียนการสอนด้วยวิธีดังกล่าวยังพบปัญหาที่ยังไม่สามารถทำให้นักเรียนนำภาษาที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารได้เพราะ

1.การเริ่มต้นด้วยขั้นนำเสนอ (Presentation stage) และขั้นการฝึก (Practice stage) นั้นเป็นการฝึกที่มีกรอบและถูกควบคุมโดยผู้สอน ซึ่งเมื่อครูป้อนคำถามให้นักเรียน นักเรียนจะคำนึงถึงโครงสร้างที่ถูกต้องหรือรูปแบบที่ถูกต้องมากกว่าที่จะมุ่งเน้นไปที่การสนทนาตามสถานการณ์หรือเหตุการณ์จริง จะมีเพียงขั้นท้ายสุดคือขั้นการผลิต (Production stage) เท่านั้นเองที่นักเรียนจะมีโอกาสได้สร้างรูปแบบในสถานการณ์ที่นักเรียนกำหนดเอง (Free situation)

2.ในบางครั้งในขั้นการผลิต (Production stage) นักเรียนจะไม่ได้ใช้ภาษาตามเป้าหมายที่ต้องการในปฏิบัติงาน เพราะนักเรียนเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้รูปแบบใหม่ๆ ในการแสดงความหมายที่ต้องการ ซึ่งหมายความว่านักเรียนไม่ได้นำความรู้ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 มาใช้เลย

3.ในบางครั้งนักเรียนมักจะเกิดความกลัวที่จะใช้รูปแบบภาษาผิด จึงทำให้ติดรูปแบบจนเกิดภาษาที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติ มักจะเป็นไปในรูปทางการมากกว่า ยกตัวอย่างเช่น What will you do tomorrow? Tomorrow I 'll go to my aunt 's house. I 'll go by bus. I 'll see my cousins. ซึ่งอาจกล่าวได้ว่านักเรียนยังดำเนินอยู่ในขั้นของการฝึก (Practice mode) จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้

4. การเรียนการสอนแบบ 3Ps ไม่ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพราะจะได้ฝึกเพียงโครงสร้างเดิมๆ ของการเรียนในชั่วโมง นักเรียนจะมีความมั่นใจเพียงในชั้นเรียน แต่ภายนอกหรือบทเรียนต่อไป นักเรียนก็จะไม่ได้ใช้รูปแบบภาษาที่ผ่านมาหรือใช้อย่างไม่ถูกต้อง

ดังนั้น Willis จึงคิดว่าการเรียนการสอนแบบ 3Ps ไม่สามารถทำให้นักเรียนนำภาษาไปใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ ด้วยเพราะการถูกควบคุมจากครูมากเกินไป จึงได้มีการเสนอรูปแบบของการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

3. งานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร (Communicative task)

3.1 ความหมายของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร

การนำงานปฏิบัติมาใช้กับกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีโอกาสได้พัฒนาความคิดและพัฒนาทักษะในการใช้ภาษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจในงานปฏิบัติที่ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและพบว่าผู้กล่าวถึงความหมายของงานปฏิบัติไว้ดังต่อไปนี้

Candlin (1987) และ Bygate (1999) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร ว่ามีลักษณะเป็นชุดกิจกรรมเหมือนกัน โดย Candlin กล่าวว่า เป็นชุดกิจกรรมที่มีลำดับขั้นตอนของลักษณะปัญหาต่างๆ ที่ครูและนักเรียนเลือกนำมาปฏิบัติตามความเหมาะสมของการนำไปใช้ในการสื่อสารและระดับสติปัญญาเพื่อให้ได้ความรู้ใหม่ที่เป็นจุดมุ่งหมายในสถานการณ์การใช้ภาษาในสังคมและสภาพแวดล้อมที่นักเรียนอาศัยอยู่ หรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่มักจะมีการตั้งวัตถุประสงค์อย่างเฉพาะเจาะจง จัดทำขึ้นภายใต้หลักสูตรทางการศึกษาหรือการทำงานทั่วไป ส่วน Bygate กล่าวว่า เป็นชุดกิจกรรมในชั้นเรียนที่นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อต้องการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จ งานปฏิบัตินั้นควรเอื้อต่อการใช้ภาษา และทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษา

นอกจากนี้ Nunan (1989) ได้กล่าวว่า งานปฏิบัติ เป็นงานที่นักเรียนจะต้องทำความเข้าใจ จัดการกับวิธีการใช้ภาษา หรือการปฏิสัมพันธ์ภาษาเป้าหมาย และให้ความสนใจกับความรู้ด้านไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมาย งานปฏิบัตินั้นควรระบุเป้าหมายที่แสดงถึงความสำเร็จของนักเรียนเมื่อสิ้นสุดการทำงาน และงานปฏิบัติควรให้โอกาสในการสื่อสารของนักเรียนตั้งแต่เริ่มปฏิบัติจนจบกระบวนการ อีกทั้งยังมีผู้ที่มุ่งเน้นไปยังการวางแผนในการทำงานปฏิบัติ คือ Ellis (2003) ให้ความหมายของงานปฏิบัติว่าเป็นการวางแผนงาน (work plan) ที่

เกี่ยวข้องกับข้อมูลทางภาษาที่นักเรียนต้องเรียนรู้และนำไปใช้ คำสั่งหรือคำแนะนำในการใช้จะนำไปสู่ผลสำเร็จของการทำงานปฏิบัติของนักเรียน

สรุปได้ว่า งานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารหมายถึง ชุดกิจกรรมที่มีลำดับขั้นตอนของลักษณะปัญหาต่างๆ ที่นักเรียนจะต้องทำความเข้าใจ จัดการกับปัญหานั้นโดยอาศัยวิธีการใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายและให้ความสนใจกับความรู้อันไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมาย งานปฏิบัตินั้นควรเอื้อต่อการใช้ภาษาและทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษา รวมทั้งนักเรียนควรมีโอกาสได้ใช้ภาษาตั้งแต่เริ่มปฏิบัติงานจนจบกระบวนการในการทำงานปฏิบัตินั้นๆ

3.2 ความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร

ครูสอนภาษามีความพยายามอย่างยิ่งในการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนของตน การใช้ทางเลือกในการสอนด้วยการใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task-Based Learning) เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ผู้สอนภาษานำมาใช้ในการเรียนการสอน นักการศึกษาได้ให้ความเห็นถึงความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

Ellis (2003) กล่าวถึงความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารว่า เป็นอีกทางเลือกหนึ่งของวิธีการสอนภาษา การออกแบบกิจกรรมที่เน้นความสนใจของนักเรียนให้มีต่อโครงสร้างของภาษาเป้าหมายสามารถทำให้นักเรียนระบุและเข้าใจความหมายของไวยากรณ์ได้ด้วยกระบวนการทำความเข้าใจกับข้อมูลภาษา (Input processing) มากกว่าที่จะเป็นกระบวนการในการใช้ภาษา (Output processing) โดยปราศจากความเข้าใจ และ Willis (1998) ได้กล่าวถึงความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการทดลองใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้มา
2. ให้ประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์แก่นักเรียนได้ทันที
3. ให้โอกาสนักเรียนในการสังเกตว่านักเรียนคนอื่นๆ ใช้ภาษาที่มีความหมายใกล้เคียงกับการใช้ภาษาของตนอย่างไร
4. ให้โอกาสนักเรียนในการต่อรองในการพูด
5. ทำให้ผู้เรียนมีความร่วมมือกันเรียนรู้อย่างมีจุดประสงค์
6. ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์แบบ
7. ให้โอกาสนักเรียนในการทดลองการใช้กลวิธีในการสื่อสาร
8. พัฒนาความเชื่อมั่นของนักเรียนว่าพวกเขาสามารถบรรลุเป้าหมายของงานปฏิบัติตามที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวว่า การนำงานปฏิบัติมาใช้ในการเรียนการสอนเป็นแนวคิดหนึ่ง คือ Nunan (1989) กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ (Task – Based Language Teaching : TBLT) ว่าเป็นแนวคิดการสอนภาษาที่สามารถสร้างและสะท้อนประสบการณ์และรูปแบบการดำเนินชีวิตของมนุษย์รวมไปถึงความคิดรวบยอดของภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน ในขณะที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้เสนอว่า การใช้งานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ และในการประเมินผลให้พิจารณาที่ความสำเร็จของภาระงานและการบรรลุจุดมุ่งหมายเป็นสำคัญ นักเรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและครูเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำขณะนักเรียนปฏิบัติงานสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

สรุปได้ว่า งานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารนั้นมีส่วนสำคัญในการพัฒนานักเรียนให้รู้จักคิด วิเคราะห์ และนักเรียนสามารถพัฒนาการใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษา โดยอาศัยกระบวนการทำความเข้าใจกับข้อมูลภาษา อีกทั้งยังเกิดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆได้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นและครู อีกทั้งยังทำให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของตนให้สำเร็จ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการปฏิบัติงานซึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้น

3.3 ประเภทของงานปฏิบัติ

นอกจากความหมายและความสำคัญของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารแล้ว จากการศึกษาเอกสารยังพบว่า มีผู้แบ่งงานปฏิบัติออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

Long (1990) ได้จัดแบ่งงานปฏิบัติตามลักษณะการใช้เป็น 2 แบบ ได้แก่ งานปฏิบัติตามเป้าหมาย (Target Tasks) และงานปฏิบัติในการเรียนการสอน (Pedagogic Tasks) โดยได้ให้คำจำกัดความของคำทั้งสองไว้ ดังนี้

งานปฏิบัติตามเป้าหมาย หมายถึง งานทั่วไปที่นักเรียนปฏิบัติโดยใช้ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียน ที่บ้าน ในการฝึกอาชีพ หรือในการประกอบอาชีพ

งานปฏิบัติในการเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมการแก้ปัญหาที่ครู และนักเรียนปฏิบัติร่วมกันในห้องเรียน

ทั้งนี้ Long ได้นำงานปฏิบัติไปทดลองใช้ในห้องเรียน และแบ่งประเภทไว้เพิ่มเติม ดังนี้

1. งานปฏิบัติแบบทางเดียว และงานปฏิบัติแบบสองทาง งานปฏิบัติแบบทางเดียวได้แก่ งานปฏิบัติที่มีผู้รู้ข้อมูลเพียงฝ่ายเดียว หมายถึง คู่ของนักเรียนจะมีเพียงคนเดียวที่ทราบข้อมูล และดำเนินการแบบถาม-ตอบ ส่วนงานปฏิบัติแบบสองทางคือ งานปฏิบัติที่มีผู้รู้ข้อมูลทั้งสองฝ่าย แต่เป็นข้อมูลต่างกันต้องมีการสื่อสารแลกเปลี่ยนกันที่เรียกว่า การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) หมายถึง เมื่อนักเรียนดำเนินกิจกรรมคู่ ทั้ง 2 คนจะมีข้อมูลที่อยู่ภายใต้กิจกรรมเดียวกัน แต่ได้รับข้อมูลไม่เหมือนกัน เช่น เรื่องการถามราคาสิ่งของ ที่นักเรียนทั้งสองคน ได้รับใบงานที่มีจำนวนของสิ่งของเท่ากัน แต่นักเรียนแต่ละคนจะรู้ราคาของสิ่งของแตกต่างกันเพื่อให้เกิดการซักถามว่าของชิ้นนั้นมีราคาเท่าไร เป็นต้น

2. งานปฏิบัติที่มีเวลาเตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้า กับงานปฏิบัติที่ไม่มีเวลาเตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้าก่อนการปฏิบัติ

3. งานปฏิบัติแบบเปิดและงานปฏิบัติแบบปิด งานปฏิบัติแบบเปิด ได้แก่ งานปฏิบัติที่มีคำตอบที่ถูกต้องได้หลายคำตอบ ส่วนงานปฏิบัติแบบปิด ได้แก่ งานปฏิบัติที่มีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียวหรือมีข้อสรุปที่แน่นอน

นอกจากนี้ยังมีการพิจารณาจัดลำดับจากง่ายไปสู่ยาก โดยNation (1990) ได้จัดประเภทของงานปฏิบัติเป็น 4 แบบ คือ

1. งานปฏิบัติตามประสบการณ์ (Experience Tasks) เป็นงานที่ทำเป็นกลุ่มหรือตามลำพังก็ได้ แต่ต้องเป็นงานที่นักเรียนคุ้นเคย หรือเคยมีประสบการณ์มาก่อน

2. งานปฏิบัติแบบร่วมกัน (Shared Tasks) เป็นงานที่ทำเป็นกลุ่ม มีการร่วมมือกันภายในกลุ่ม

3. งานปฏิบัติแบบชี้แนะ (Guided Tasks) เป็นงานปฏิบัติที่มีการแนะนำหรือให้ความช่วยเหลือบางอย่างเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้

4. งานปฏิบัติอิสระ (Independent Tasks) เป็นงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำโดยลำพังไม่มีการวางแผนช่วยเหลือ

จากการศึกษาประเภทของงานปฏิบัติ สรุปได้ว่า งานปฏิบัติสามารถแบ่งตามลักษณะการใช้ได้ 2 แบบ คือ งานปฏิบัติตามเป้าหมาย และงานปฏิบัติในการเรียนการสอน ซึ่งงานปฏิบัติในการเรียนการสอนนั้นประกอบไปด้วย 1. งานปฏิบัติแบบทางเดียว 2. งานปฏิบัติที่มีเวลาเตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้า และ 3. งานปฏิบัติแบบเปิดและงานปฏิบัติแบบปิด นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งโดยจัดลำดับจากง่ายไปสู่ยากคือ 1.งานปฏิบัติตามประสบการณ์ 2. งานปฏิบัติแบบร่วมกัน 3. งานปฏิบัติแบบชี้แนะ และ 4.งานปฏิบัติอิสระ

3.4 ลักษณะงานปฏิบัติที่ดี

ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดีที่จะสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ มีลักษณะงานตามที่ Candlin (1987) ได้เสนอไว้ ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ในด้านความหมาย จุดมุ่งหมาย และการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น
2. ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาให้มากที่สุด
3. มีจุดประสงค์ในการปฏิบัติงาน คือการที่นักเรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ในด้านภาษาที่ใช้และวิธีการปฏิบัติงาน
5. เน้นผลของการปฏิบัติงานซึ่งอาจแตกต่างกันตามทักษะและวิธีการที่นักเรียนใช้
6. เสริมสร้างความรู้สึกรัก และเจตคติที่ดีให้แก่ นักเรียน
7. มีลักษณะทำลายความสามารถของนักเรียน
8. เสริมสร้างความร่วมมือกันในระหว่างนักเรียน
9. ให้นักเรียนเป็นผู้วิเคราะห์งาน หรือปัญหา โดยครูเป็นผู้ช่วยเหลือ
10. ใช้ภาษาในการทำงานหรือแก้ปัญหา
11. มีการประเมินผลร่วมกัน ระหว่างครูกับนักเรียน
12. เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและได้ข้อมูลย้อนกลับในการทำงาน
13. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษา รู้จักแก้ปัญหา มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ

4.การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task -Based Learning)

4.1 แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้จัดลำดับความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่ในกลุ่มที่สอง ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นการเรียนเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ นักเรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษาได้มากที่สุด การจัดกระบวนการเรียน

การสอนควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษาและกิจกรรมการฝึกนักเรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) เป็นการเรียนการสอนแบบหนึ่งที่มีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และสามารถสร้างสรรค์ผลงานจากการระดมความคิดของนักเรียน โดย Willis ได้คิดรูปแบบการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานนี้ขึ้นและได้อธิบายถึงการสอนและปัญหาที่เกิดจากการสอนภาษาโดยวิธีการสอนแบบ 3Ps ที่ผู้วิจัยได้ทำการกล่าวแล้วในหัวข้อที่ผ่านมา

4.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL โดย Jane Willis (Willis, 1998)

1. ขั้นแนะนำหัวข้อและแนะนำงานปฏิบัติ (Pre- task)

ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดขอบเขตของหัวข้อ คำ และวลีที่เกี่ยวข้อง โดยครูไม่คำนึงถึงหลักการทางไวยากรณ์ เพียงแค่ต้องการเตรียมความพร้อมและต้องการให้นักเรียนคุ้นเคยและมั่นใจกับการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ตัวอย่างกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในขั้นนี้ได้เช่น

- ระดมสมองและเขียนแผนผังแสดงความคิด (Brainstorming and mind- map)
- จับคู่ประโยคกับรูปภาพ (Matching phrase to picture)
- แยกสิ่งที่ไม่ต่างจากพวก (Odd one out)
- คิดคำถามต่างๆ (Thinking of questions to ask)
- แนะนำชิ้นงานเป็นตัวอย่าง (Introduce tasks)
- ให้นักเรียนอ่านการ์ด , เรื่องสั้นๆ เป็นต้น (Reading cards, short stories etc.)

2. ขั้นตอนงานตามวงจรของการปฏิบัติงาน (Task cycle) ประกอบด้วย

2.1 นักเรียนปฏิบัติงานในลักษณะเป็นคู่หรือกลุ่มเล็กๆ (Task)

บทบาทของครูคือ ครูจะเป็นผู้ดูแล (Teacher as a monitor) และกระตุ้นนักเรียน ปล่อยให้ให้นักเรียนทำงานอย่างอิสระด้วยตนเอง และให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็น เช่น ตรวจตราการออกเสียง หรือแนะนำวิธีการปฏิบัติงานที่ดีกว่าที่กำลังดำเนินอยู่และไม่ควรเข้าไปดูแลนักเรียนมากเกินไป รวมทั้งกำหนดเวลาในการทำงานโดยเตือนนักเรียนก่อนหมดเวลาประมาณ 1 นาที จากนั้นใช้เวลา 1-2 นาทีหลังจากหมดเวลาสำหรับให้ข้อมูลย้อนกลับ

(Feedback)ต่อนักเรียนและให้ข้อเสนอแนะซึ่งควรเป็นข้อเสนอแนะเชิงบวก(comment positive) เพราะจะทำให้นักเรียนมีกำลังใจมากขึ้น

2.2 นักเรียนวางแผนการนำเสนอผลงานและเตรียมตัวรายงานต่อชั้นเรียน (Planning)

นักเรียนกล่าวถึงวิธีการทำงานของกลุ่มหรือคู่ของตนว่า ทำงานอย่างไร มีการคิดหรือตัดสินใจอย่างไร ค้นพบความรู้หรือสิ่งใดบ้างขณะปฏิบัติงาน จะนำเสนอในรูปของการกล่าวรายงาน หรือเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้

บทบาทของครูคือ ครูจะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือด้านการใช้ภาษา (Teacher acts as linguistic adviser) สำหรับการรายงาน ให้ข้อเสนอแนะ แก้ไขข้อผิดพลาด ตรวจสอบร่างก่อนที่นักเรียนจะลงมือเขียนเพื่อใช้ประกอบในการพูดหรือนำเสนอต่อชั้นเรียน

2.3 นักเรียนดำเนินการรายงานต่อชั้นเรียน (Report)

บทบาทของครูคือ เป็นประธาน(Teacher acts as chairperson) ควบคุมลำดับการนำเสนออาจใช้การจับฉลาก หรือวิธีอื่นๆ แนะนำการนำเสนอ บอกจุดประสงค์ในการฟัง และวางตัวนักเรียนที่ให้ทำหน้าที่ในการสรุปผลการฟังหรือตั้งคำถาม

บทบาทของนักเรียน สามารถแยกได้ 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่นำเสนอและกลุ่มที่เป็นผู้รับฟังการนำเสนอ โดยผู้รับฟังการนำเสนอจะมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม ชักถามข้อสงสัย และร่วมประเมินกลุ่มที่นำเสนอกับครู

3. ชั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language focus)

หลังจากนักเรียนได้ผ่านขั้นตอนของการปฏิบัติงาน และนำเสนอผลงานแล้วในขั้นตอนนี้ นักเรียนจะได้เรียนรู้ถึงเนื้อหาของภาษา หน้าที่ของภาษาและได้ทำการฝึกใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย คือ

3.1 วิเคราะห์ (Analysis) นักเรียนวิเคราะห์และตรวจสอบรวมทั้งรวมอภิปรายถึงลักษณะสำคัญของเนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา ไวยากรณ์จากที่นักเรียนได้เรียนรู้และได้ปฏิบัติจากงาน อาจจะซักถามสิ่งที่สังเกตเห็น

บทบาทของครูคือ เสนอคำ วลี ประโยค รูปแบบประโยค ที่อยู่ในงานที่นักเรียนได้ทำ เพื่อให้ นักเรียนรู้หลัก และวิธีการนำไปใช้อย่างถูกต้อง

3.2 ฝึกการใช้ภาษา (Practice) นักเรียนฝึกการใช้คำ ประโยค ต่างๆ ที่ได้ผ่านขั้นการวิเคราะห์มาแล้ว ซึ่งจะทำให้ นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา มีการทำแบบฝึกหัด ใบบงานต่างๆ เพื่อเป็นการทบทวน เช่น ในการเรียนเรื่องการบอกรูปร่างลักษณะ คุ่มอบใบบงานเกี่ยวกับคำตรงกันข้าม แต่งประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ หรือจัดคำที่แตกต่างจากพวก

5. ความแตกต่างระหว่างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบ 3Ps และ TBL

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันนิยมใช้รูปแบบ 3Ps คือ (Presentation, Practice, Production) ซึ่งกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบดังกล่าวยังมีครูเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจกรรมเป็นส่วนใหญ่ และยังคงมุ่งเน้นเนื้อหาทางด้านไวยากรณ์มากกว่าการนำไปใช้ในสถานการณ์หรือชีวิตจริง Willis (1998) ได้เปรียบเทียบความแตกต่างการจัดการเรียนสอนแบบ 3Ps กับการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบการสอนแบบ 3Ps และแบบ TBL

ด้าน	การสอนแบบ 3Ps	การสอนแบบ TBL
การให้ความสำคัญของเนื้อหาภาษา	ให้ความสำคัญกับเนื้อหาเป็นสิ่งแรก โดยต้องให้นักเรียนทำความเข้าใจจนเกิดความแม่นยำแล้วจึงดำเนินการฝึกให้เกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	ให้ความสำคัญกับการฝึกให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาก่อนแล้วจึงให้ความสำคัญกับความถูกต้อง แม่นยำทางด้านเนื้อหาภาษา
บทบาทครู	ครูยังคงเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยยังคงควบคุมดูแลนักเรียนในชั้นตอนที่ 1 และ 2 มีเพียงชั้นตอนที่ 3 ที่นักเรียนได้ใช้ภาษาภายใต้สถานการณ์ที่ตนต้องการ	ครูเป็นผู้ดูแล ให้คำปรึกษาในด้านการใช้ภาษาเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาได้ถูกต้องก่อนการนำเสนอผลงานของนักเรียนต่อชั้นเรียน
บทบาทของนักเรียน	การฝึกใช้ภาษาของนักเรียนยังถูกควบคุมให้เป็นไปตามโครงสร้าง หรือเนื้อหาที่ครูนำเสนอ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ	นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติเนื่องจากไม่มีความกังวลด้านไวยากรณ์ หรือเนื้อหาภาษา ซึ่งการเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาหรือไวยากรณ์อยู่ในขั้นตอนสุดท้าย

จากตารางเปรียบเทียบดังกล่าว จะเห็นว่าการสอนในแบบของ 3Ps นั้นให้ความสำคัญกับเนื้อหาภาษาที่ถูกต้องเป็นอันดับแรก และการฝึกใช้ภาษาไม่เป็นไปตามธรรมชาติหรือตามสถานการณ์จริง ซึ่งแตกต่างกับการสอนแบบ TBL ที่นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่เป็นไปอย่างอิสระและอยู่ในสภาพที่สามารถเป็นไปได้มากกว่า

6. การประเมินผลทางภาษา

การวัดและประเมินผล วัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร คือ การใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนได้อ่านหรือฟัง ตลอดจนสามารถพูดหรือเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจในสถานการณ์ต่างๆได้ การประเมินผลตามตามวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะเน้นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมากกว่า การตัดสินผลการเรียนของนักเรียน เพราะการวัดผลประเมินผลถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน การสอน Valette (1981 อ้างในกระทรวงศึกษาธิการ 2542) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการทดสอบความสามารถในการสื่อสารปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การทดสอบความสามารถทางด้านภาษาแบบรวม (Integrative or Global tests) การทดสอบแบบนี้มักจะมีการทดสอบมากกว่าหนึ่งทักษะ และนักเรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาภายในเวลาจำกัด แบบสอบชนิดนี้ที่ใช้กันแพร่หลาย คือ การเขียนตามคำบอก การทดสอบแบบโคลธ และ การสอบสัมภาษณ์

2. การทดสอบความสามารถทางภาษาจุดย่อย (Discrete point tests) การทดสอบชนิดนี้จะวัดองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง หรือทักษะต่างๆ ซึ่งแยกออกเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยแยกทดสอบเป็นส่วนๆ ตามองค์ประกอบของภาษาหรือตามทักษะที่ต้องการวัด

ดวงเดือน แสงชัย (2531) กล่าวว่า ข้อสอบที่จะวัดผลด้านภาษา ถ้าจะให้ครอบคลุมทุกทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน แล้วจำเป็นจะต้องมีการทดสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย ทักษะที่จำเป็นต้องให้การสอบแบบอัตนัย เช่น การพูด การอ่านออกเสียง การเขียนคำศัพท์ เขียนประโยคคำตอบ แต่งประโยคและเขียนเรียงความ เป็นต้น ครูจึงควรดูความเหมาะสมว่าเนื้อหาวิชาแบบใดควรออกข้อสอบแบบอัตนัยและเนื้อหาชนิดใดควรออกข้อสอบแบบปรนัย ครูควรออกข้อสอบแบบอัตนัยเฉพาะส่วนที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อลดปัญหาในการให้คะแนน ซึ่งทำให้ยุติธรรมได้ยาก เว้นแต่จะให้ครูคนเดียวกันเป็นผู้ตรวจทั้งหมดอาจจะลดปัญหาลงได้

การทดสอบการฟัง

ดวงเดือน แสงชัย (2531) กล่าวว่า บางครั้งจะวัดผลควบคู่ไปกับการพูดหรือบางครั้งวัดผลการฟังเท่านั้น ตัวอย่างหัวข้อการออกข้อสอบเช่น

-วัดความถูกต้องในการฟังเสียงตัวอักษร

-การฟังเสียงคำ การเน้นพยางค์ (stress)

-การฟังเสียงประโยค ว่าเป็นประโยคแสดงความหมายอะไร เช่น บอกเล่า คำถาม คำสั่ง แปลกใจ ตกใจ ตีใจ เสียใจ

-การฟังสนทนาโต้ตอบได้เข้าใจ

-การฟังข้อความหรือเรื่องราวแล้วเข้าใจ สามารถตอบคำถามได้หรือวาดภาพตามข้อความที่ได้ยินได้

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้ยกตัวอย่างการวัดผลการฟัง 5 ด้านดังนี้

1). การทดสอบการจับใจความสำคัญของคำพูด(skimming) เช่น

- (1) ฟังข่าวแล้ว ให้นักเรียนเขียนชื่อบุคคล สถานที่ที่ได้ยินในข่าว (เหมาะกับผู้ที่เริ่มเรียน)
- (2) ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือนิทานที่คุ้นเคย นักเรียนตั้งชื่อเรื่อง (อาจใช้ภาษาแม่ของนักเรียนก็ได้)
- (3) ฟังผู้สอนเล่า อธิบาย เกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ ฯลฯ นักเรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า (ถ้าเป็นผู้เริ่มเรียนอาจให้โต้ตอบโดยใช้ภาษาแม่ของนักเรียนได้)
- (4) ฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ เช่น ข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา พยากรณ์อากาศ ฯลฯ นักเรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด

2) การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral Comprehension)

แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วย การทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวมเช่น

- (1) การทดสอบหน่วย
- (2) การฟังอย่างคร่าวๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมาย
- (3) การจับใจความสำคัญ โดยการ
 - ฟังเรื่องราวหรือนิทาน สถานที่ บุคคล เหตุการณ์ ฯลฯ แล้วตั้งชื่อเรื่อง
 - ฟังบทความแล้วสรุปใจความ ด้วยการเขียนหรือตอบด้วย TRUE / FALSE
 - ฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น กีฬา บันเทิง พยากรณ์อากาศ ฯลฯ แล้วบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
 - ฟังบทสนทนาแล้วเลือกภาพที่ตรงกับบทสนทนานั้นๆ

3) การทดสอบการรับข้อมูล

- (1) ให้ฟังข้อความแล้วให้กรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายแสดงเส้นทาง จุดหมายปลายทางลงในตารางหรือแผนที่
- (2) สมมติให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน
- (3) ให้นักเรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการ และจดบันทึกไว้

4) การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Transfer the oral messages)

ใช้วัดในระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือทักษะการรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร เช่น สมมติให้นักเรียนได้รับโทรศัพท์ฝากข้อความแล้วให้จดบันทึกไว้ หรือให้นำไปส่งข่าวต่อด้วยการพูดก็ได้ ซึ่งถ้าวัตถุประสงค์ทักษะการรับสาร ก็อาจให้ถ่ายทอดเป็นภาษาแม่ได้ รูปแบบนี้สามารถนำไปใช้กับนักเรียนระดับสูงได้ หรือผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง

5) การเขียนตามคำบอก (Dictation)

แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก สามารถทำนายความชำนาญทางภาษาที่มีอยู่ได้ และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของนักเรียนในด้านโครงสร้าง

โดยสรุป การทดสอบการฟัง อาจทำได้ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังและทักษะการเขียน หรือทักษะการฟังและทักษะการพูด อีกทั้งในการทดสอบการฟังต้องมีวัตถุประสงค์ในการทดสอบที่ชัดเจนว่าต้องการทดสอบการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ เพื่อความเข้าใจของข้อความ หรือทดสอบการรับข้อมูล ทดสอบการถ่ายทอดคำพูด เรื่องราว หรือต้องการทดสอบการเขียนตามคำบอก

การทดสอบการพูด

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้แบ่งลักษณะการทดสอบการพูดออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

(1) การให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

(2) การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด อาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้

(3) การลอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ (cloze)

(4) การเล่าเรื่อง (Narrative task) เล่าเรื่องให้ฟังแล้วให้ไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้

(5) ให้พูดตามสถานการณ์สมมติโดยใช้ภาษาตามหน้าที่ (Function) ที่เหมาะสม

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง เช่น

(1) ให้บรรยายเหตุการณ์ในการพูด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

(2) ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ

- (3) ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ควรให้หลายๆ หัวข้อ
- (4) ให้บรรยายสิ่งของ บุคคล ฯลฯ
- (5) ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง ได้แย้ง ปฏิเสธ พูดหักล้างข้อโต้แย้ง
- (6) สนทนาและสัมภาษณ์ เนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียน แบบสัมภาษณ์ที่เป็นนามธรรมได้แก่ การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจให้อ่านบทความที่เตรียมไว้ล่วงหน้า การสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน
- (7) ให้พูดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่างๆ เช่น บทความ ภาพ วีดิทัศน์ ฯลฯ
- (8) ให้พูดสรุปจากเอกสาร
- (9) ให้พูดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

วาสนา โกวิตยา (2525) กล่าวถึง การทดสอบการพูดที่สามารถทดสอบได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมดังนี้

1. การทดสอบการพูดโดยทางตรง เป็นการให้นักเรียนพูดในสภาพที่เป็นจริง หรือในสถานการณ์จำลองที่สมจริง เช่น การพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ การสัมภาษณ์ การถามข้อมูลจากเหตุการณ์ในภาพ การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

2. การทดสอบการพูดโดยทางอ้อม เป็นการทดสอบโดยใช้วิธีสัมพันธ์กับทักษะการพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้ (Recognition) ลักษณะการทดสอบมีดังนี้

2.1 การอ่านบทสนทนาที่มีบางตอนขาดหายไป แล้วเลือกคำตอบที่กำหนดไว้มาเติมให้สมบูรณ์ โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

2.2 การเขียนวงกลมล้อมรอบพยางค์ที่เน้นหนักในคำที่กำหนดให้

สรุปได้ว่า ในการทดสอบการพูดแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ พูดตามสถานการณ์ที่กำหนดซึ่งเป็นการพูดที่มีการควบคุม และพูดโดยอิสระซึ่งยืดหยุ่นได้มากกว่าซึ่งส่วนใหญ่เป็นการแสดงความคิดของผู้พูดเอง อีกทั้งยังสามารถทดสอบได้แบบทางตรงคือ พูดในสถานการณ์จำลองต่างๆ และพูดโดยทางอ้อม โดยการอ่านบทสนทนาแล้วเติมส่วนที่ขาดหายไป และ การบอกถึงการเน้นหนักในพยางค์ของคำที่กำหนดให้

การทดสอบการอ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) กล่าวไว้ว่าแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

- 1) การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียงในภาษาที่สอง จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อ นักเรียนสามารถพูดภาษาที่สองได้แล้ว
- 2) การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นการทดสอบรับข้อมูล จากหนังสือพิมพ์ วารสาร ประกาศ โฆษณา ตารางเวลารถไฟ จดหมาย ฯลฯ กิจกรรมในการทดสอบทักษะอ่านจำแนกได้ดังนี้คือ

(1) กิจกรรมที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เข้าสอบได้อ่านข้อความที่มีความยาวตามความเหมาะสมที่เป็งานเขียนประเภทต่างๆ เช่น บทความจากหนังสือพิมพ์และวารสารรายงานต่างๆ ข่าว สภาพดินฟ้าอากาศ คำอธิบาย วิธีการจากแผ่นพับ คำบรรยายสถานที่ ประเพณีบุคคล บทความจากหนังสือวิชาการ จดหมาย ภาพชุดพร้อมกับคำบรรยายภาพ หรือภาพเหตุการณ์พร้อมกับคำบรรยาย กราฟ ตาราง แผนภูมิ แผนภาพ ฯลฯ

(2) กิจกรรมที่เป็นตัวสนองตอบผู้เข้าสอบจะต้องใช้ความสามารถด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ ประกอบกับความสามารถรวมที่ได้จากโครงสร้างความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มากับการใช้ภาษา กลวิธีในการหาความหมายจากการใช้บริบททางภาษาและอภิปัญญาที่เอื้อต่อความสามารถทางภาษามาใช้ร่วมกับความสามารถคาดเดาเกี่ยวกับความหมายของสารที่รับได้ด้วยการเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ให้ โยงลูกศร ลากเส้น วาดภาพ ชีตเส้นใต้ จับคู่ เรียงลำดับข้อความใหม่ หรือเติมคำหรือข้อความให้ถูกต้องและเหมาะสม ได้ใจความ ฯลฯ

นอกจากนี้ Valette (1997) ยังกล่าวว่า การทดสอบการอ่านเพื่อการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้

1. การอ่านออกเสียง

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ มีวิธีการทดสอบเช่น

2.1 ให้นักเรียนอ่านข้อความที่ตัดจากหนังสือพิมพ์ เช่น ข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง รายงานอากาศ ฯลฯ แล้วจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน

2.2 ให้นักเรียนอ่านหน้าปกของหนังสือพิมพ์ในเวลาจำกัด แล้วสรุปว่ามีข่าวเกี่ยวกับอะไรบ้าง

2.3 ให้นักเรียนอ่านจดหมายที่ส่งมาจากการสำรวจประชามติ แล้วจัดประเภทของความคิดเห็นที่เหมือนกันไว้ด้วยกัน

3. การอ่านเพื่อความเข้าใจ เรื่องที่นำมาใช้ในการทดสอบอาจนำมาจาก หนังสือพิมพ์ วารสาร ประกาศโฆษณา หรือจากแหล่งอื่นๆ โดยเนื้อเรื่องที่คัดเลือกมาใช้จะต้องเหมาะสมกับระดับของนักเรียน เป็นเรื่องที่นักเรียนพอจะมีความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้นๆอยู่บ้าง เพื่อให้นักเรียน

สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดียิ่งขึ้นและมีกำลังใจในการอ่าน หลังจากอ่านแล้วนักเรียนจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

4. การอ่านเพื่อการตีความ เป็นการอ่านที่นักเรียนจะต้องตีความได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์และความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ อย่างไร

สรุปได้ว่า การทดสอบการอ่านสามารถแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะคือ อ่านออกเสียง อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ อ่านเพื่อความเข้าใจ และอ่านเพื่อตีความ โดยเนื้อหาต่างๆที่นำมาให้นักเรียนได้อ่านนั้นควรมีความเหมาะสมกับวัยและระดับของนักเรียน หรือนักเรียนมีความรู้บ้างในเรื่องนั้นๆ อีกทั้งผู้สอนสามารถนำเรื่องที่จะใช้ทดสอบการอ่านมาจากแหล่งอื่นๆได้เช่น ประกาศ วารสารต่างๆ หรือโฆษณา

การทดสอบการเขียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) กล่าวถึงการทดสอบการเขียนประกอบด้วย

1) การเขียนเรียงความโดยมีตัวแนะให้ เช่น ให้อธิบายแล้วเขียนคำบรรยาย ให้ตารางชื่อบุคคลและลักษณะ แล้วให้เขียนบรรยายลักษณะของแต่ละบุคคล ให้คำหรือกลุ่มคำ แล้วเขียนเล่าเรื่องโดยใช้คำหรือกลุ่มคำที่ให้ ให้บทสนทนามาแล้วให้เขียนใหม่เป็นเรื่องเล่า ให้สถานการณ์กำหนดขอบเขตให้เขียน ให้ฟังข้อความจากแถบบันทึกเสียง แล้วเขียนสรุปความ การให้ตัวแนะโดยการพูด อาจเกี่ยวข้องกับทักษะการฟังด้วย ดังนั้น การให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่าทักษะทั้งสองชนิดเกี่ยวข้องกัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะการเขียน การให้ตัวแนะด้วยการพูดจะต้องให้เข้าใจง่าย

2) การเขียนอย่างอิสระ วิธีนี้นักเรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอนๆ การเลือกหัวข้อสำหรับการเขียน ควรเป็นหัวข้อที่ให้นักเรียนได้ใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าแสดงเนื้อหา ลักษณะของการเขียนอาจเป็นดังนี้

- การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ จุดประสงค์หลักของการเขียนแบบนี้เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์

- การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้เขียนจะเกี่ยวกับโครงสร้างที่ต้องการทดสอบ เช่น อาจให้เขียนเกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างวันหยุดประจำภาคที่ผ่านมาเป็นเหตุการณ์ในอดีต

- การเขียนข้อความเป็นตอนๆ การเขียนชนิดนี้นั้นเน้นความสามารถในการเขียนข้อความที่รวมเป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด เป็นหัวข้อ การเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์ทางการเมือง ข้อโต้แย้ง เหตุการณ์ในโรงเรียน หรือ อื่นๆ การให้คะแนนอาจเน้นในเรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการ สื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537) ยังกล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลทักษะการ เขียนว่า การเขียนคือ การแสดงความรู้สึกของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนมี เจตนาที่จะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตน ดังนั้นแบบสอบที่ใช้ในการ ประเมินผล ก็ควรออกมาในรูปแบบของการวัดความสามารถในการสื่อสาร รวมทั้งความ สามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา คำศัพท์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูก ต้องด้วย การตรวจให้คะแนนก็ควรจะได้พิจารณายืดหยุ่นระหว่างความสามารถในการใช้องค์ ประกอบของภาษา และความสามารถในการสื่อความหมาย

การออกแบบทดสอบมี 2 แบบคือ

1. แบบอัตนัย (Subjective test) เป็นแบบทดสอบที่เขียนเชิงบรรยาย ซึ่งมีวิธีการออกข้อ ทดสอบดังนี้

1.1 ให้ตอบโดยจำกัดความยาว โดยให้เขียนเท่าที่เว้นไว้

1.2 ให้ตอบโดยไม่จำกัดความยาว ตอบได้อิสระ

2. แบบปรนัย (Objective test) มีหลายแบบ คือ

2.1 แบบถูก – ผิด (True-False item)

2.2 แบบเติมคำ (completion item) ทั้งที่เขียนคำตอบ หรือการกรอกแบบฟอร์ม

ต่างๆ

2.3 แบบจับคู่ (Matching item)

2.4 แบบคำตอบสั้น (Short answer)

2.5 แบบจัดอันดับ (Re-arrange) เช่น การจัดเรียงบทสนทนาให้ถูกต้อง

2.6 แบบเลือกตอบ (Multiple choice)

สรุปได้ว่า ในการทดสอบการเขียน นักเรียนควรมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการ แสดงความคิดของตนผ่านทางลายลักษณ์อักษร รวมไปถึงได้แสดงความสามารถในการสื่อสาร และความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา คำศัพท์ และ การใช้เครื่องหมาย ต่างๆ ในการเขียนด้วย

7. ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบต่างๆ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบต่างๆนั้น ได้มีการนำวิธีการสอนดังกล่าวไปใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ อันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะ ดังที่ผู้วิจัยหลายท่านได้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนหลากหลายรูปแบบ

พรรณศรี ปทุมสิริ (2541) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวัน 3 ขั้นตอนคือ 1. ขั้นทำความเข้าใจ 2. ขั้นอ่าน 3. ขั้นตรวจสอบ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการจับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง 2) ความสามารถในการเรียงลำดับเหตุการณ์ 3) ความสามารถในการถ่ายทอดข้อมูล และ 4) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์

ผัสสพรรณ วิวัฒน์สานต์ (2543) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถสูงกว่าก่อนได้รับการสอนที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถสูงกว่าก่อนได้รับการสอนร้อยละ 3.5

สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถในแต่ละทักษะสามารถใช้เทคนิคและกระบวนการมาช่วยในการพัฒนาได้ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของเทคนิคและกระบวนการนั้นๆว่าใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านใด จากการศึกษางานวิจัยพบว่า การนำเทคนิคที่ใช้สื่อในชีวิตประจำวันมาใช้ช่วยในการพัฒนาความสามารถในด้านการอ่านของนักเรียน และการนำกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโรมาใช้ ช่วยพัฒนาความสามารถในด้านการเขียนซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของแนวคิดดังกล่าวที่สร้างขึ้น และนอกจากจะมีผู้นำเทคนิค กระบวนการไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาแต่ละด้านแล้ว ยังพบว่าได้มีการนำรูปแบบการสอนต่างๆ ที่มีได้สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนภาษาโดยเฉพาะแต่นำไปปรับใช้กับการสอน

ภาษาอังกฤษ และพบว่าสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และช่วยพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านได้

เหมววรรณ ชันมณี (2543) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนการสอนแบบโฟร์แมทซิสเต็ม พบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้การเรียนการสอนแบบโฟร์แมทซิสเต็ม มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ระดับความเห็นและพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในระดับมากคือความน่าพอใจของกิจกรรมที่เรียน การร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และการให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มกับเพื่อน นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่หลากหลาย ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 3) นักเรียนกลุ่มทดลองมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ได้ร่วมเรียนรู้กับเพื่อนๆ อย่างมีความสุขและภาคภูมิใจในความสามารถของตน

ดารินทร์ ตนะทิพย์ (2545) ได้ศึกษา ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนชิปปาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนชิปปาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น พบว่า การนำรูปแบบการสอนที่ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาโดยเฉพาะ เช่น รูปแบบการสอนแบบโฟร์แมทซิสเต็มและรูปแบบชิปปาไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนอกจากจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังช่วยพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ให้ดีขึ้นด้วย อีกทั้งยังส่งผลให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

โดยสรุป การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะหรือทักษะรวมสามารถใช้วิธีการได้หลากหลายโดยต้องมีการปรับให้เป็นไปตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละคนที่ต้องการเน้นให้นักเรียนเกิดทักษะในด้านใด นอกจากนี้ยังพบว่าการเรียนการสอนโดยรูปแบบต่างๆที่ทำให้นักเรียนเกิด

เจตคติและทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้น สอดคล้องกับแนวคิดในกลุ่มมานุษยนิยม (Humanistic Approach) ที่เน้นความรู้สึกของนักเรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากเชื่อว่า ถ้านักเรียนได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระ ได้เรียนในสิ่งที่ตรงตามความต้องการ เกิดความสนใจในการเรียน มีกิจกรรมที่ช่วยให้ผ่อนคลายและไม่กังวลกับสถานการณ์การเรียน จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

8. ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยการนำงานปฏิบัติไปใช้นั้น ได้มีผู้ศึกษาและนำไปวิจัยในระดับการศึกษาต่างๆ ในวิชาภาษาต่างประเทศ จากการศึกษาวิจัยพบว่ามีงานนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากกว่า 20 ปีและยังนำมาทดลองใช้อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน มีสาระสำคัญของผลการศึกษาวิจัยสรุปได้ดังนี้

การศึกษาค้นคว้าผลของการปฏิบัติงานในลักษณะกลุ่มย่อยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนพบว่า Long และคณะ (1976) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาของนักเรียนที่เป็นผู้ใหญ่ ในการทำงานปฏิบัติในกลุ่มย่อย (Small Group Tasks) กับการทำงานปฏิบัติที่ครูเป็นผู้ควบคุมดูแลอยู่หน้าห้องเรียน (Teacher-Fronted Task) ผลการวิจัยปรากฏว่าการทำงานปฏิบัติในกลุ่มย่อยช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีการปรับตัวในการแสดงบทบาทมากขึ้น และสามารถใช้ภาษาได้ในขอบเขตที่กว้างขวางกว่าการทำงานปฏิบัติที่ครูเป็นผู้ควบคุมดูแล และ Varonis and Gass (1985) ได้ศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่และได้ข้อสรุปเพิ่มเติมว่าการสื่อความหมายให้ตรงกัน (Negotiation of meaning) เกิดผลดีมากที่สุด เมื่อผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มย่อยมีพื้นฐานทางภาษาที่แตกต่างกัน หรือมาจากประเทศที่ต่างกัน และมีระดับความสามารถที่ต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Doughty and Pica (1986) ที่พบว่าการทำงานปฏิบัติในกลุ่มย่อย ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์และมีการใช้ภาษามากกว่างานปฏิบัติที่ครูเป็นผู้สั่งการหน้าห้องเรียน

สรุปได้ว่า นอกจากการปฏิบัติงานในลักษณะกลุ่มย่อยจะส่งผลต่อการใช้ภาษาของนักเรียนแล้ว ยังพบว่า การจัดการภายในกลุ่มที่ให้นักเรียนมีความแตกต่างกันทางด้านพื้นฐานภาษา ยังช่วยให้การเรียนภาษาของนักเรียนดีขึ้น อีกทั้งบทบาทหน้าที่ของครูที่คอยควบคุมดูแลนักเรียนหรือสั่งการจะให้นักเรียนใช้ภาษาได้น้อยลง

นอกจากนี้ยังมีผู้ทำการศึกษาลักษณะของงานปฏิบัติที่ส่งผลต่อการสื่อความหมาย ได้แก่ Long (1981) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสามารถในการสื่อสาร โดยการใช้งานปฏิบัติที่ ต้องมีการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) การวิจัยพบว่า งานปฏิบัติแบบสองทาง (Two-way Tasks) ทำให้เกิดการสื่อความหมายให้ตรงกัน (Negotiation of Meaning) ได้มากกว่างานปฏิบัติแบบทางเดียว (One-way Tasks) ซึ่ง Long เชื่อว่าถ้าเกิดการสื่อความหมายมากเพียงใด แสดงว่างานปฏิบัตินั้นมีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาได้มากเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Doughty and Pica ที่ทำการศึกษเปรียบเทียบการใช้งานปฏิบัติแบบทางเดียวและสองทาง ผลปรากฏว่า งานปฏิบัติแบบสองทางทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่มีประโยชน์ในการเรียนภาษามากกว่างานปฏิบัติแบบทางเดียว

สรุปได้ว่า การนำงานปฏิบัติไปใช้ในการเรียนการสอนให้เกิดผลสูงสุดนั้น นอกจากควรคำนึงถึงการจัดลักษณะของกลุ่มในการทำงานของนักเรียนให้มีความแตกต่างกันแล้ว ลักษณะของงานปฏิบัติที่เป็นงานปฏิบัติแบบสองทาง (Two-way Tasks) ยังช่วยในการสื่อความหมายของนักเรียนได้มากกว่างานปฏิบัติแบบทางเดียว (One-way Tasks) อีกด้วย

อีกทั้งยังมีผู้สนใจนำวิธีการเรียนที่ใช้งานปฏิบัติไปเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนการสอนแบบอื่นๆ โดยมุ่งศึกษาไปที่ผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการใช้ภาษา กล่าวคือ กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530) ได้ทำการวิจัย เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมเสริมโดยเน้นงานปฏิบัติ (Task - oriented Activities) ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า ชั้นปีที่ 1 โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติและกลุ่มที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมเสริมโดยเน้นงานปฏิบัติ ปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมเสริมโดยเน้นงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติ ในขณะเดียวกัน นฤมล กลั่นเจริญ (2530) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task - based Activities) ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ และ Mika (2002) ได้ทำการเปรียบเทียบการสอนภาษาญี่ปุ่นโดยกลุ่มหนึ่งสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task - Based Learning) และกลุ่มหนึ่งใช้วิธีการสอนแบบ 3Ps กับนักเรียนในเมืองไทยโดยได้ผลการวิจัยว่า นักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธี 3Ps ซึ่งสอดคล้องกับ Willis ที่พบว่าการสอนแบบ TBL ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีกว่าการสอนแบบ 3Ps

จากการศึกษางานวิจัย สรุปได้ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศโดยใช้งานปฏิบัติ นั้นส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีผู้สนใจศึกษาผลของการใช้งานปฏิบัติที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแต่ละด้าน ผลจากการศึกษาสรุปได้ว่า งานปฏิบัติสามารถช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ได้ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กล่าวคือ สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแต่ละทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติสูงกว่านักเรียนนายเรืออากาศที่ได้รับการสอนปกติตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ อิศารัตน์ นาคเกี้ยว (2544) ได้ศึกษาผลของการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาระบบสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ ระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามกิจกรรมพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการสมัครงาน การบรรยายภาพการสนทนาทางโทรศัพท์ การแสดงบทบาทสมมติในการนัดหมาย อยู่ในระดับปานกลาง ดี และ ดีมาก ตามลำดับ และทางด้านความสามารถในพูดภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โดยสรุป ในภาพรวมของการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการทดลองใช้งานปฏิบัติกับการสอนภาษาต่างประเทศดังกล่าว พบว่า งานปฏิบัติสามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังส่งผลต่อทักษะในชีวิตประจำวัน คือนักเรียนมีการปรับตัวในการแสดงบทบาทมากขึ้นและสามารถใช้ภาษาได้ในการปฏิบัติงานกลุ่มย่อย และยังพบว่า การนำงานปฏิบัติไปใช้ในการเรียนการสอน ควรเลือกใช้งานปฏิบัติแบบสองทางและควรจัดกิจกรรมที่มีทางเลือกหลายทาง ซึ่งทำให้เกิดการสื่อความหมายตรงกันได้มากกว่างานปฏิบัติแบบทางเดียว นอกจากนี้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้งานปฏิบัติ จะเกิดผลมากที่สุด เมื่อนักเรียนได้อยู่ในกลุ่มที่มีพื้นฐานทางภาษาที่แตกต่างกัน และมีความสามารถในระดับที่แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดประชากรและตัวอย่างประชากร
3. ดำเนินการสร้างแผนการสอนที่ใช้ในการวิจัย
4. ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. เก็บรวบรวมข้อมูล
6. วิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 หลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 English Is Fun Book 4 เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและสร้างแผนการสอน
2. ศึกษาหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของทั้งในประเทศ และต่างประเทศ
3. ศึกษาการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task-Based Learning) รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากตำรา วารสาร เอกสาร และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต
4. ศึกษาหลักการวัดและประเมินผลตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน จากตำราและเอกสาร

กำหนดประชากรและตัวอย่างประชากร

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปัจจุบันสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1)

โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยาเป็นโรงเรียนที่มีลักษณะดังนี้

- 1) เป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ และตั้งอยู่ใจกลางชุมชน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปัจจุบันสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1)
- 2) เป็นโรงเรียนที่สนับสนุนการทดลองใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
- 3) เป็นโรงเรียนที่เริ่มสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปัจจุบันสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 49 คน รวมเป็น 98 คนจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมด 294 คน มีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

- 1) สุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากเลือก 2 ห้องเรียนจากห้องเรียนทั้งหมด 6 ห้อง
- 2) จับสลากเพื่อกำหนดให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง

ผู้วิจัยเปรียบเทียบระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2546 ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0,1,2,3,4 เพื่อวัดความรู้พื้นฐาน และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยผู้วิจัยทดสอบความแปรปรวนของระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มโดยใช้ F-test ผลปรากฏว่าความแปรปรวนของระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากนั้นผู้วิจัยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบค่าที (t-test) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับ
ประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคการศึกษาต้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	X	S.D	t
กลุ่มทดลอง	49	77.14	12.40	0.93
กลุ่มควบคุม	49	74.69	13.55	

$P < .05$ ($t_{96} = 2.00$)

จากตารางที่ 2 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคการศึกษาต้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดำเนินการสร้างแผนการสอนที่ใช้ในการวิจัย

แผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 ในด้าน วัตถุประสงค์และรายละเอียดเนื้อหาที่เป็นโครงสร้างไวยากรณ์ จำนวนการใช้ภาษา รายการคำศัพท์ คลังคำ พบว่าหลักสูตรมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. ศึกษาบทเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือ English Is Fun Book 4 บทที่ 41-45 พบว่าเนื้อหาและคำศัพท์มิได้ถูกจัดเป็นหมวดหมู่เดียวกัน และแยกออกเป็นบทเรียนที่มีได้เกี่ยวข้องกัน ผู้วิจัยจึงจัดเนื้อหาให้อยู่ในรูปหน่วยการเรียนรู้ (Unit) เพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่ใช้งาน ปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task-Based Learning) ซึ่งในการจัดหน่วยของเนื้อหา ยังคงอยู่บนพื้นฐานคำศัพท์ และไวยากรณ์ที่มีอยู่เดิมตามบทที่ 41-45 ออกเป็น 5 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

- 1) All About Me
 - My personal information
- 2) My Family and My Favorite Family
 - Members of the family
 - What do the family look like ?
- 3) A Day in ...(name)... 's Life
 - Daily routine
- 4) Good Health Looks Smart
 - Body and How to take care of your body

- Your illness

5) Holidays

- Summer Holidays

3. ผู้วิจัยสร้างเนื้อหาและกำหนดวัตถุประสงค์ของการสอนแต่ละเรื่องที่ได้จัดรวมเป็นกลุ่มเดียวกัน รวมทั้งชิ้นงานปฏิบัติ (Task) แต่ละหน่วยการเรียนรู้ ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 รายละเอียดเนื้อหา ไวยากรณ์ และงานปฏิบัติของแต่ละหน่วยการเรียนรู้

FUNCTION	LANGUAGE FOCUS	VOCABULARY
Unit 1 All about Me		
1.1 Personal information		
-Giving personal information	Present simple tense	name of school
-Self identification	Statements and questions	address,height,weight
-Introducing yourself		hobbies, activities,
-Comparing people	Comparative, Superative	
Task : นักเรียนแต่ละคนจัดทำแผ่นพับแนะนำตนเอง		
Unit 2 My Family and My Favorite Family		
2.1 Members of the family		
-Telling the names of the members	Questions with Who	names of the members
-Describing about the family	Present simple tense	
2.2 What do the family look like?		
- Describing people about	Present continuous tense	clothing,wearing
age		color of eyes,skin,hair
figure		eye-glasses,watch,
dressing,accessories		earrings etc.
Task : นักเรียนแต่ละกลุ่มทำแผนผัง Family tree ของบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือเป็นบุคคลที่นักเรียนชื่นชม		

ตารางที่ 3(ต่อ) รายละเอียดเนื้อหา ไวยากรณ์ และงานปฏิบัติของแต่ละหน่วยการเรียนรู้

FUNCTION	LANGUAGE FOCUS	VOCABULARY
Unit 3 A Day in (Name) 's Life		
3.1 Daily Routine		
-Describing daily routine	Present simple tense	Name of occupations
-Asking about and describing a job	Questions with What	Place of work
-Asking about and identifying places of work	work does (he) do ?	
Task : นักเรียนจัดทำรูปเล่มรายงานผลการสัมภาษณ์กิจวัตรประจำวันของบุคคลที่ตนสนใจ		
Unit 4 Good Health Looks Smart		
4.1 Body and how to take care of your body		
-Telling the parts of the body	Questions with How often.....?	Name of the parts of the body
-Describing how to take care of the body	Past simple tense	Adverb of frequency
	Using Adverb of frequency	Cut your nails, wash your hair, take a shower
Task : นักเรียนจัดทำแผนภูมินำเสนอข้อมูลเรื่องการดูแลสุขภาพความสะอาด		

ตารางที่ 3(ต่อ) รายละเอียดเนื้อหา ไวยากรณ์ และงานปฏิบัติของแต่ละหน่วยการเรียนรู้

FUNCTION	LANGUAGE FOCUS	VOCABULARY
Unit 4 Good Health Looks Smart		
4.2 Your illness	What 's the matter?	Names of the illness
-Describing common illness	I have....., I have got	cold, hot, sick, tired,
- Describing about the feeling	Use of Adjective	etc.
- Writing the letter	Future simple tense	Past simple tense
Task : นักเรียนเขียนจดหมายลาป่วย		
Unit 5 Holiday		
5.1 Summer Holidays		
- Describing the plan what to do in Summer	Future simple tense	Name of places
-Writing the postcard telling his/her friends about what to do and where to go during summer holidays.	Present continuous tense	Action verbs.
-Describing the feeling	Present simple tense	
Task : นักเรียนเขียนไปสการ์ดสถานที่ท่องเที่ยวที่นักเรียนไปในช่วงปิดภาคเรียน		

4. ผู้วิจัยสร้างแผนการสอน 5 หน่วยการเรียนรู้ รวม 8 แผนการสอน แผนละ 1 เรื่อง แต่ละเรื่องใช้เวลาในการสอนประมาณ 2-3 ชั่วโมง โดยดำเนินการสอนสัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง ส่วนประกอบของแผนการสอนประกอบด้วย

1. ชื่อหน่วยการเรียนรู้
2. สาระสำคัญ
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. จุดประสงค์ปลายทาง
5. จุดประสงค์นำทาง
6. เนื้อหา
7. สื่อการสอน
8. กิจกรรมการเรียนการสอนมี 3 ขั้นตอนดังนี้
 1. ขั้นแนะนำชิ้นงานปฏิบัติแต่ละหน่วยการเรียนรู้ (Pre- task)
 2. ขั้นดำเนินงานตามวงจรของการปฏิบัติงาน(Task cycle) ประกอบด้วย
 - การลงมือปฏิบัติงาน (Task)
 - การวางแผนเพื่อนำเสนอผลงาน (Planning)
 - การนำเสนอผลงาน (Report)
 3. ขั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language focus)
 - วิเคราะห์เนื้อหาภาษา (Analysis) ด้านโครงสร้างและไวยากรณ์ และคำศัพท์
 - ฝึกการใช้ภาษา (Practice)

9. การวัดและประเมินผล

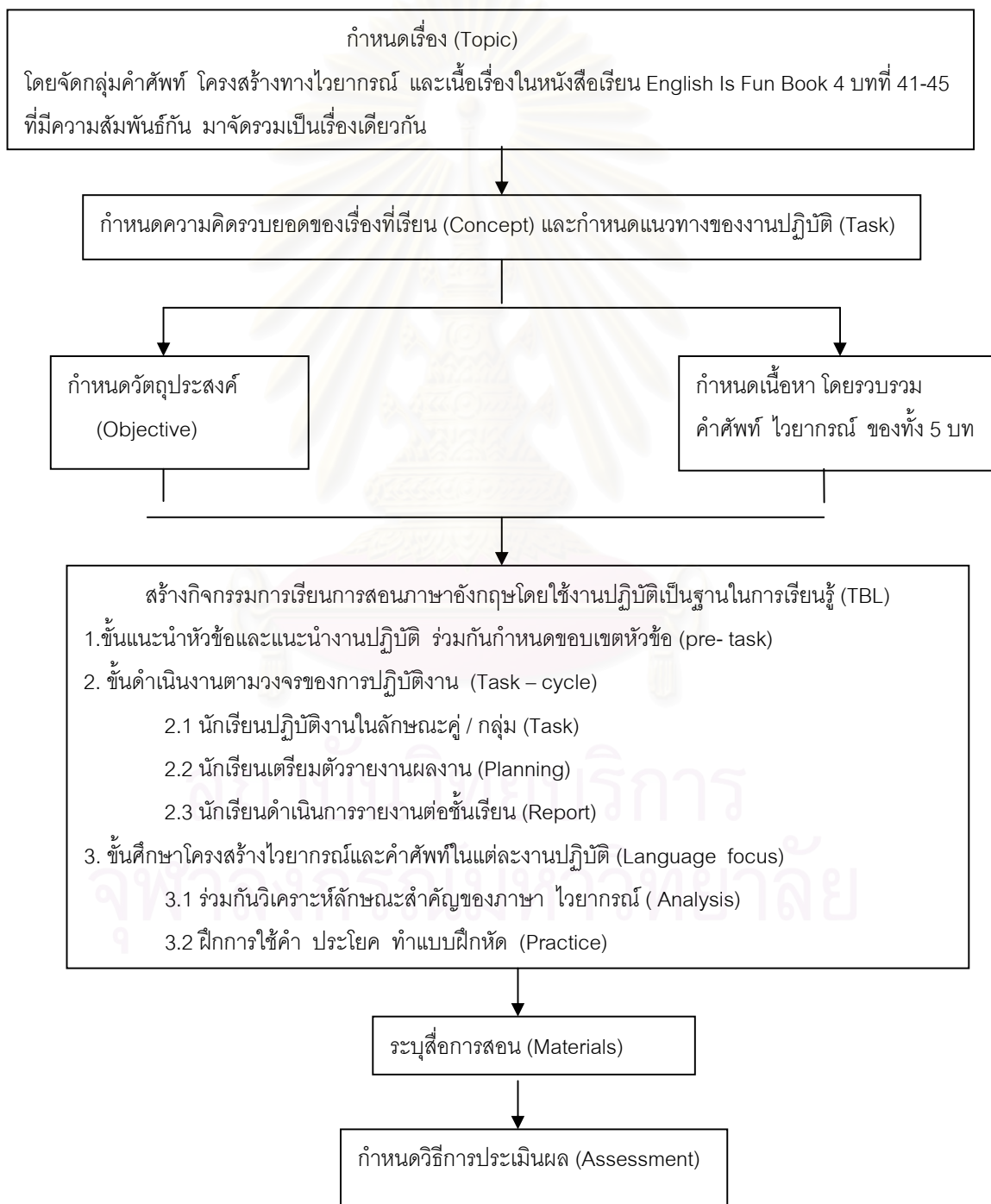
5. นำแผนการสอนเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาชาวต่างชาติ 1 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเรียนการสอนที่เป็นชาวไทย 2 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา วัตถุประสงค์ และความเหมาะสมของงานปฏิบัติที่กำหนดให้นักเรียน จากนั้นผู้วิจัยนำแผนการสอนมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

6. นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแล้วจำนวน 1 แผนไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร

7. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเพื่อนำไปใช้สอนกับตัวอย่างประชากรต่อไป

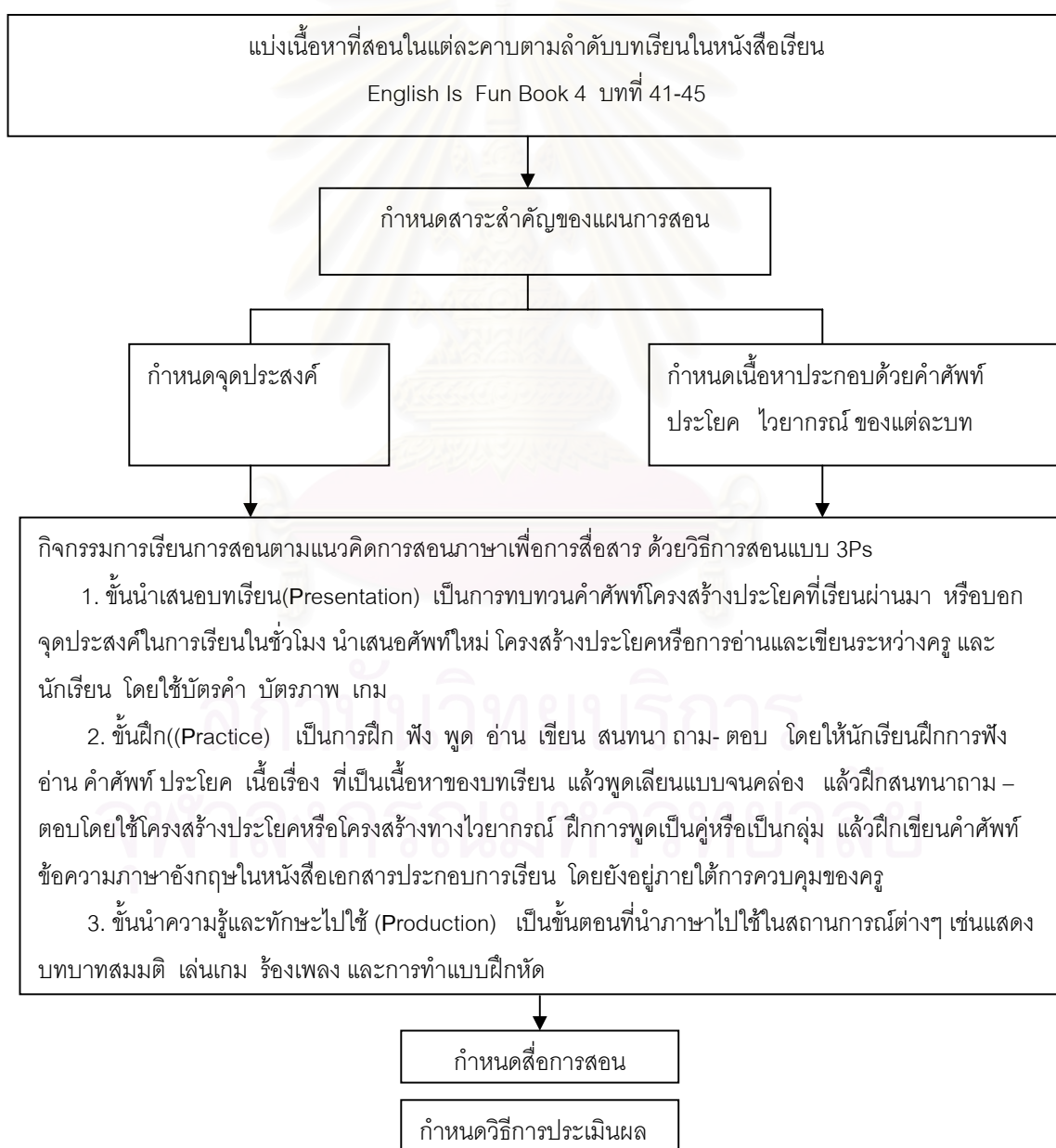
จากการดำเนินการสร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ผู้วิจัยสรุปการสร้างแผนการสอนในแต่ละเรื่อง ดังรายละเอียดในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กรอบการสร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

แผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุม ใช้แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดตามคู่มือครู English Is Fun Book 4 บทที่ 41-45 โดยมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ 3Ps ประกอบด้วย ขั้นนำเสนอ (Presentation) ขั้นฝึก(Practice) ขั้นนำความรู้และทักษะภาษาไปใช้ (Production) กรอบการสร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แสดงดังรายละเอียดแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 กรอบการสร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีการสอนแบบ 3Ps

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ได้แก่ แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน และแบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน

ลักษณะของเครื่องมือ

1. แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยแบบสอบ 4 ชุด ได้แก่

1.1 แบบสอบการฟัง เป็นแบบสอบปรนัยแบบเลือกตอบ

1.2 แบบสอบการพูด เป็นแบบสอบอัตนัยแบบพูดสนทนาเป็นคู่ และพูดบรรยาย

1.3 แบบสอบการอ่าน เป็นแบบสอบปรนัยแบบเลือกตอบ

1.4 แบบสอบการเขียน เป็นแบบสอบอัตนัยแบบเติมคำตอบและเขียนบรรยาย

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 3 ระดับ คือ ระดับมาก = 3 ปานกลาง = 2 น้อย = 1

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

3. แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบรายงานพฤติกรรมของนักเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียนในแต่ละสัปดาห์มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 3 ระดับ คือ ระดับมาก = 3 ปานกลาง = 2 น้อย = 1

ตอนที่ 2 แบบรายงานสรุปเกี่ยวกับความรู้ สาระสำคัญ และสิ่งที่เกิดขึ้น หลังการเรียนการสอนมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในหนังสือ English Is Fun Book 4 บทที่ 41-45

1.2 ศึกษาหลักการสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จากตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.3 นำข้อมูลในข้อ 1.1-1.2 มาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 กรอบการสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทักษะ	จุดประสงค์	แบบสอบ	คะแนน	ลักษณะข้อสอบ
การฟัง 20 ข้อ	1. ฟังข้อความและจับใจความได้ 2. ฟังข้อความและเติมข้อความที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์	ข้อความ, ประโยคสั้นๆ	20	ปรนัยแบบเลือกตอบ
การพูด 2 ข้อ	1. พูดสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ได้ 2. พูดบรรยายโดยอาศัยโครงสร้างที่กำหนดให้ได้	1. สนทนาภายใต้หัวข้อที่กำหนดให้ 1 หัวข้อ 2. พูดแนะนำตนเองและครอบครัว	9 15	พูดสนทนา พูดบรรยาย
การอ่าน 20 ข้อ	1. อ่านและตอบคำถามจากสื่อประเภทต่างๆ	อ่านความเรียงของ 1. บัตรประจำตัว 2. กราฟ 3. รูปภาพ 4. แผนผังครอบครัว 5. บันทึก 6. ประกาศ 7. ตารางสุทินสัย	20	ปรนัยแบบเลือกตอบ

ตารางที่ 4 (ต่อ) กรอบการสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทักษะ	จุดประสงค์	แบบสอบ	คะแนน	ลักษณะข้อสอบ
การเขียน 2 ข้อ	1.เติมตัวอักษรเกี่ยวกับคำศัพท์ ความเจ็บป่วยที่ขาดไป	1.เติมคำศัพท์ เกี่ยวกับความ เจ็บป่วย 5 คำ	15	อัตนัยแบบ เติมคำ
	2.เขียนโปสการ์ดบรรยายสถานที่ ท่องเที่ยวที่นักเรียนไปในช่วงปิด ภาคเรียน	2. เขียนโปสการ์ด โดยใช้ข้อมูลที่ กำหนดให้	21	อัตนัยแบบ เขียน บรรยาย

1.4 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 ชุด คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามกรอบการสร้างแบบสอบที่กำหนดไว้ในตารางที่ 3 แล้วนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นคนไทย 1 ท่าน ครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษา 1 ท่าน และศึกษานิเทศก์ประจำสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานพระนครศรีอยุธยาเขต 1 1 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของแบบสอบ จากนั้นนำมาปรับปรุงตามที่ได้รับคำแนะนำ

1.5 นำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 51 คน โรงเรียนท่าเรือนิยานุกูล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2546 ที่เรียนเนื้อหาดังกล่าวแล้ว เพื่อนำผลที่ได้มาคำนวณหาค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าระดับความยากตั้งแต่ 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป โดยนำข้อสอบที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไปปรับปรุงแก้ไขใหม่ แล้วนำข้อสอบทั้งหมดไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อีกห้องหนึ่งจำนวน 51 คน โรงเรียนท่าเรือนิยานุกูล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2546 เพื่อนำผลที่ได้มาคำนวณค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงของแบบสอบ โดยใช้สูตร KR 20(Kuder Richardson 20 Reliabilities) โดยแบบสอบแบ่งออกเป็น 4 ชุด ได้แก่ แบบสอบการฟัง การพูดการอ่าน และการเขียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) **แบบสอบการฟัง** ประกอบด้วยข้อสอบ 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ประกอบด้วยเนื้อหา 5 เรื่องคือ 1.ข้อความสั้นๆ 2.กิจวัตรประจำวัน 3. การบรรยายรูปภาพลักษณะ 4. ความสัมพันธ์ในครอบครัว 5. ความเจ็บป่วย แบบสอบการฟังมีค่าระดับความยาก ตั้งแต่ 0.23 – 0.76 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.30 – 0.84 และมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงเท่ากับ 0.84

ข) **แบบสอบการพูด** ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัยแบบพูดสนทนาเป็นคู่ จำนวน 1 ข้อ 9 คะแนน และพูดรายบุคคล(แนะนำตนเองและครอบครัว) 1 ข้อ ข้อละ 15 คะแนน รวม 24 คะแนน ดังนี้

ข้อที่ 1 การพูดสนทนาเรื่องในหัวข้อต่างๆ โดยกำหนดให้นักเรียนเลือก 1 หัวข้อ 9 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดในข้อ 1 ดัดแปลงเกณฑ์ของ Weir (1993) ซึ่งผู้วิจัยปรับเกณฑ์จาก 5 ด้าน เป็น 3 ด้านดังนี้

- 1) ความสามารถในการใช้คำศัพท์
- 2) ความแม่นยำด้านไวยากรณ์
- 3) ความชัดเจนและความคล่องแคล่วในการพูด

เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละด้านมีดังต่อไปนี้

- 1) ความสามารถในการใช้คำศัพท์

0	หมายถึง	มีความรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะพูดสนทนากับผู้อื่นได้
1	หมายถึง	มีความรู้คำศัพท์ที่จำกัด และพบว่ามีการใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ หรือพูดคำเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมา
2	หมายถึง	อาจใช้คำศัพท์ผิดหรือใช้คำที่กำวมืด ค้อมค้อมบ้าง แต่ก็สามารถสื่อสารได้
3	หมายถึง	แทบจะไม่พบข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์เลย อาจมีการพูดค้อมค้อมบ้างเล็กน้อย แต่ก็สามารถสื่อสารกับคู่สนทนาได้เป็นอย่างดี

2) ความแม่นยำด้านไวยากรณ์

0 หมายถึง มีความผิดพลาดในการใช้ภาษา โครงสร้างไวยากรณ์ สามารถพูดวลีได้เพียงเล็กน้อย

1 หมายถึง ขาดความปะติดปะต่อในการผูกประโยคและมักใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยๆ ทำให้การพูดเชื่อมโยงประโยคยังไม่ดีพอ

2 หมายถึง พบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์บ้างแต่ส่วนใหญ่สามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกต้องทั้งหมด

3 หมายถึง แทบจะไม่มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์เลย หรือหากมีข้อผิดพลาดก็เพียงเล็กน้อยไม่ส่งผลถึงการสื่อความหมายโดยรวม

3) ความชัดเจนและความคล่องแคล่วในการพูด

0 หมายถึง มีปัญหาในการออกเสียงคำและสำเนียงในการพูด เป็นเหตุให้ไม่สามารถสื่อความสิ่งที่ต้องการได้ และการพูดหยุดชะงักไม่ต่อเนื่อง

1 หมายถึง การออกเสียงและสำเนียงในการพูดยังไม่ค่อยดี ต้องพูดประโยคเดิมซ้ำบ่อยๆ คู่สนทนาจึงจะเข้าใจ และมีลักษณะลังเล พูดเป็นประโยคสั้นๆ

2 หมายถึง การออกเสียงและสำเนียงอยู่ในเกณฑ์พอใช้ หากผู้ฟังตั้งใจฟังก็สามารถเข้าใจได้ อาจได้รับการขอร้องให้พูดซ้ำบ้าง ประโยคมีความเชื่อมโยงและพูดตะกุกตะกักบ้างแต่พูดเป็นประโยคยาว พูดเร็ว และชัดเจน

3 หมายถึง มีความชัดเจนในการออกเสียงและสำเนียงเพียงพอที่จะสื่อความหมายได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อาจจะมีสำเนียงของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอยู่บ้าง แต่แทบจะไม่เป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนหรือต้องพูดซ้ำบ่อยๆ และพูดได้อย่างราบรื่น ใช้คำเชื่อมประโยคได้อย่างมีประสิทธิภาพในการอธิบายสิ่งที่เข้าใจยาก

ข้อที่ 2 การพูดแนะนำตนเองและครอบครัว 15 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดในข้อ 2 ใช้เกณฑ์ของ Weir (1993) ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

- 1) ความเหมาะสม
- 2) ความสามารถในการใช้คำศัพท์
- 3) ความแม่นยำด้านไวยากรณ์
- 4) ความชัดเจนในการพูด
- 5) ความคล่องแคล่ว

เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละด้านมีดังต่อไปนี้

1) ความเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องที่กำหนดให้ได้

1 หมายถึง มีความสามารถในการพูดที่จำกัดมาก สามารถพูดสื่อสารกับผู้อื่นได้บ้างเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ฟังมากกว่า

2 หมายถึง ผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องและสถานการณ์ในขณะนั้นได้ดีพอสมควร

3 หมายถึง ผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องสถานการณ์ และบริบทที่เกิดขึ้นในการสนทนา โดยแทบจะไม่มีข้อผิดพลาดในการพูดเลย

2) ความสามารถในการใช้คำศัพท์

0 หมายถึง มีความรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะพูดสนทนากับผู้อื่นได้

1 หมายถึง มีความรู้คำศัพท์ที่จำกัด และพบว่ามีการใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ หรือพูดคำเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมา

2 หมายถึง อาจใช้คำศัพท์ผิดหรือใช้คำที่กำกวม อ้อมค้อมบ้าง แต่ก็สามารถสื่อสารได้

3 หมายถึง แทบจะไม่พบข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์เลย อาจมีการพูดอ้อมค้อมบ้างเล็กน้อย แต่ก็สามารถสื่อสารกับคู่สนทนาได้เป็นอย่างดี

3) ความแม่นยำด้านไวยากรณ์

0 หมายถึง มีความผิดพลาดในการใช้ภาษา โครงสร้างไวยากรณ์ สามารถพูดวลีได้เพียงเล็กน้อย

1 หมายถึง ขาดความปะติดปะต่อในการผูกประโยคและมักใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยๆ ทำให้การพูดเชื่อมโยงประโยคยังไม่ดีพอ

2 หมายถึง พบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์บ้างแต่ส่วนใหญ่สามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกต้องทั้งหมด

3 หมายถึง แทบจะไม่มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์เลย หรือหากมีข้อผิดพลาดก็เพียงเล็กน้อยไม่ส่งผลถึงการสื่อความหมายโดยรวม

4) ความชัดเจนในการพูด

0 หมายถึง มีปัญหาในการออกเสียงคำและสำเนียงในการพูด เป็นเหตุให้ไม่สามารถสื่อความสิ่งที่ต้องการได้

1 หมายถึง การออกเสียงและสำเนียงในการพูดยังไม่ค่อยดี ต้องพูดประโยคเดิมซ้ำบ่อยๆ คู่สนทนาจึงจะเข้าใจ

2 หมายถึง การออกเสียงและสำเนียงอยู่ในเกณฑ์พอใช้ หากผู้ฟังตั้งใจฟังก็สามารถเข้าใจได้ อาจได้รับการขอร้องให้พูดซ้ำบ้าง

3 หมายถึง มีความชัดเจนในการออกเสียงและสำเนียงเพียงพอที่จะสื่อความหมายได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อาจจะมีสำเนียงของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอยู่บ้าง แต่แทบจะไม่ใช่เหตุให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนหรือต้องพูดซ้ำบ่อยๆ

5) ความคล่องแคล่ว

0 หมายถึง การพูดหยุดชะงัก ไม่ต่อเนื่อง

1 หมายถึง มีลักษณะการพูดที่ลังเล มักจะพูดประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคที่พูดจะเป็นประโยคสั้นๆ ขาดความต่อเนื่อง

2 หมายถึง มีการเชื่อมโยงประโยคที่พูดให้ต่อเนื่อง ยังมีที่พูดตะกุกตะกักบ้างแต่ก็สามารถพูดประโยคยาวๆ ได้ อีกทั้งค่อนข้างพูดได้เร็วและชัดเจน

3 หมายถึง สามารถพูดได้อย่างราบรื่น มีการใช้คำเชื่อมประโยคต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในการพูดโดยทั่วไปและการอธิบายถึงสิ่งใดๆ ที่ค่อนข้างเข้าใจยาก

แบบสอบการพูดมีค่าระดับความยาก 0.41 และ 0.56 มีค่าอำนาจจำแนก 0.36 และ 0.49 ตามลำดับ

ค) แบบสอบการอ่าน ประกอบด้วยข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน แบบสอบการอ่านมีค่าระดับความยากตั้งแต่ 0.26 – 0.80 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23 – 0.69 และมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงเท่ากับ 0.74

ง) แบบสอบการเขียน ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัยมีข้อสอบ 2 ตอน คะแนนรวม 36 คะแนน แบ่งเป็น

ตอนที่ 1 การเขียนรายการสิ่งของจากรูปภาพ 5 ภาพที่กำหนดให้
15 คะแนน

การให้คะแนนการเขียนใช้เกณฑ์ของ Weir (1993) ซึ่งแบ่งเป็น 7 ด้าน ผู้วิจัยได้
ดัดแปลงโดยนำเกณฑ์ในข้อ 4 เรื่องการใช้คำศัพท์มาเพียงข้อเดียวดังนี้

1) การใช้คำศัพท์

0 หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ยังไม่ดีพอที่จะสื่อความหมาย ถึงแม้ว่าจะ
เป็นการสื่อความหมายขั้นพื้นฐานก็ตาม

1 หมายถึง ยังใช้คำศัพท์ส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง และพบการเขียนผิด
บ่อยๆ

2 หมายถึง การใช้คำศัพท์บางคำยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อาจมีบาง
คำที่ให้ความหมายกำกวมอ้อมค้อม

3 หมายถึง แทบจะไม่มีการใช้คำที่ผิดคำศัพท์ที่ใช้สามารถสื่อ
ความหมายได้ดี

ตอนที่ 2 การเขียนโปสการ์ดในโอกาสที่กำหนดให้ 1 ข้อ 21 คะแนน

การให้คะแนนการเขียนใช้เกณฑ์ของ Weir (1993) ซึ่งแบ่งเป็น 7 ด้านคือ

- 1) ความตรงประเด็น
- 2) การเรียบเรียงข้อเขียน
- 3) การเชื่อมโยงข้อเขียน
- 4) การใช้คำศัพท์
- 5) ไวยากรณ์
- 6) เครื่องหมายวรรคตอน
- 7) การสะกดคำ

เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละด้านมีดังต่อไปนี้

- 1) ความตรงประเด็นของเนื้อหา

- 0 หมายถึง เนื้อหาของงานเขียนนั้นไม่สัมพันธ์กับหัวข้อ
- 1 หมายถึง ไม่สามารถเขียนประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องได้ ต้องอธิบายสิ่งหนึ่งเข้าไปเข้ามาจึงจะสื่อความหมายได้
- 2 หมายถึง เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่ตรงประเด็น แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดหรือความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลบางส่วนบ้างก็ตาม
- 3 หมายถึง เนื้อหาที่เขียนตรงประเด็นและสามารถสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี

2) การเรียบเรียงข้อเขียน

- 0 หมายถึง ไม่สามารถเรียบเรียงเนื้อหาให้เข้าใจได้
- 1 หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหายังไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่องได้
- 2 หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาดี แต่ยังไม่สามารถเขียนให้ครอบคลุมเนื้อหาที่สำคัญทั้งหมดได้
- 3 หมายถึง สามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เห็นความชัดเจนของข้อมูลในส่วนย่อย และเห็นภาพรวมของเนื้อหาโดยรวมอย่างกระจ่าง

3) การเชื่อมโยงข้อเขียน

- 0 หมายถึง ไม่สามารถเชื่อมโยงข้อเขียนให้เป็นเรื่องราวเดียวกันได้ แต่ละส่วนยังเป็นการเขียนแบบแยกย่อยทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเนื้อเรื่อง
- 1 หมายถึง มีการเชื่อมโยงเนื้อหาแต่ละส่วนบ้าง แต่ยังไม่เพียงพอที่จะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้
- 2 หมายถึง เกือบทุกส่วนของข้อเขียนมีการเชื่อมโยงที่ดี อาจจะมีบ้างเล็กน้อยที่ยังบกพร่องและไม่สามารถสื่อความได้มีประสิทธิภาพตลอดเรื่อง
- 3 หมายถึง การเชื่อมโยงเรื่องราวทุกส่วนทำได้อย่างดีสามารถสื่อความหมายไปยังผู้อ่านได้

4) การใช้คำศัพท์

0 หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ยังไม่ดีพอที่จะสื่อความหมาย ถึงแม้ว่าจะเป็นการสื่อความหมายขั้นพื้นฐานก็ตาม

1 หมายถึง ยังใช้คำศัพท์ส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง และพบการเขียนผิดพลาดบ่อยๆ

2 หมายถึง การใช้คำศัพท์บางคำยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อาจมีบางคำที่ให้ความหมายกำกวมอ้อมค้อม

3 หมายถึง แทบจะไม่มีการใช้คำที่ผิดคำศัพท์ที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ดี

5) ไวยากรณ์

0 หมายถึง แทบจะไม่มีการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเลย

1 หมายถึง พบว่ายังใช้ไวยากรณ์ผิดค่อนข้างบ่อย

2 หมายถึง มีการใช้ไวยากรณ์ผิดบ้าง

3 หมายถึง แทบจะไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์

6) เครื่องหมายวรรคตอน

0 หมายถึง ไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน หรือใช้ไม่ถูกต้องเลย

1 หมายถึง มีมาตรฐานในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่ำ

2 หมายถึง ใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางส่วนยังไม่ถูกต้อง

3 หมายถึง แทบไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเลย

7) การสะกดคำ

0 หมายถึง แทบจะไม่สามารถสะกดคำได้ถูกต้องเลย

1 หมายถึง พบการสะกดคำผิดพลาดบ่อยๆ

2 หมายถึง มีข้อผิดพลาดในการสะกดคำบ้าง

3 หมายถึง แทบจะไม่พบการสะกดคำผิดเลย

แบบสอบการเขียนตอนที่ 1 ที่เป็นแบบเติมคำตอบ มีค่าระดับความยากเท่ากับ 0.43 มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.56 และมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงเท่ากับ 0.68 ส่วนแบบสอบการเขียนที่เป็นการเขียนโปสการ์ดมีค่าระดับความยากเท่ากับ 0.38 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.39

2. แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน มีขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพ ดังนี้

- 2.1 ศึกษาพฤติกรรมกรเรียนที่พึงประสงค์ซึ่งเป็นผลจากการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ TBL
- 2.2 สร้างแบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน
- 2.3 นำแบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนที่สร้างขึ้นเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกับที่ตรวจแผนการสอน ตรวจสอบพิจารณา
- 2.4 ปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับข้อเสนอแนะ
- 2.5 นำแบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนไปทดลองใช้พร้อมกับแผนการสอนโดยทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

3. แบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน มีวิธีการสร้างและการหาคุณภาพดังนี้

- 3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม
- 3.2 สร้างแบบสอบถามถามนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย TBL
- 3.3 นำแบบสอบถามเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกับที่ตรวจแผนการสอนตรวจสอบพิจารณาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับข้อเสนอแนะ
- 3.4 นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรพร้อมกับแผนการสอน จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนเรียน (pre – test)
2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเองตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น โดยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองแผนละ 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการดำเนินการสอน 10 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเอง โดยสอนตามการสอนภาษาตามปกติ มีระยะเวลาดำเนินการสอนเท่ากับกลุ่มทดลอง

3. ในระหว่างดำเนินการสอน ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบรายงานตนเองหลังจากจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้รวม 5 หน่วยการเรียนรู้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการสรุปผลการวิจัย
4. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (post-test) ตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชุดเดิม
5. นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ โดยการทดสอบค่าที่ (t – test) คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS – PC⁺ (Statistical Package for Social Science)
2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะแต่ละด้านที่เพิ่มขึ้น ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ โดยการทดสอบค่าที่ (t – test) คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS – PC⁺ (Statistical Package for Social Science)
3. วิเคราะห์แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนแบบมาตรฐานค่าโดยหาค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมในแต่ละข้อเพื่อแปลความหมายดังนี้

ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.00	หมายถึง ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	0 – 1.50	หมายถึง ระดับน้อย

แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบการเรียง ส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิดวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละประเด็นสำคัญแล้วนำเสนอในรูปความเรียง
4. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน วิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบการเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน ขั้นดำเนินการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยให้กลุ่มทดลองใช้การเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ส่วนกลุ่มควบคุมใช้การเรียนการสอนตามปกติ และขั้นทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน แล้วจึงวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ใช้การเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) จะมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทักษะรวมและแต่ละทักษะ

ตอนที่ 2 สิ่งที่นักเรียนได้รับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

2.1 ระดับพฤติกรรมของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้

2.2 ความรู้และสาระสำคัญที่นักเรียนได้รับการเรียน และการนำความรู้ไป

ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

รายละเอียดในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละตอนมีดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ผลการทดสอบนำเสนอในตารางที่ 5 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นักเรียนคนที่	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
1	49	73	39	77
2	18	53	33	65
3	27	48	51	81
4	69	86	16	40
5	37	52	24	38
6	37	76	30	63
7	36	69	55	82
8	47	82	24	45
9	26	57	23	42
10	30	41	29	55
11	51	72	25	61
12	42	84	36	66
13	21	54	19	42
14	25	36	25	50
15	39	68	47	74
16	22	75	44	78
17	21	60	46	83
18	36	61	29	52
19	27	56	31	64
20	36	63	27	41
21	24	63	20	35
22	38	78	34	47
23	40	71	38	74

ตารางที่ 5(ต่อ) คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นักเรียนคนที่	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
24	22	71	38	55
25	57	75	25	36
26	45	81	67	84
27	55	84	32	50
28	22	65	26	50
29	20	26	27	59
30	32	64	29	57
31	26	44	34	61
32	22	49	41	63
33	22	58	33	39
34	34	65	46	62
35	26	52	64	80
36	49	84	39	57
37	51	83	35	66
38	37	65	26	39
39	49	73	31	58
40	48	81	40	65
41	60	92	35	52
42	36	85	44	74
43	76	98	48	75
44	32	49	31	66
45	42	89	44	82
46	32	66	41	63
47	36	79	52	77
48	68	94	47	79
49	43	69	40	70

จากตารางที่ 5 สรุปได้ว่า

ก่อนการทดลอง

กลุ่มทดลอง มีผู้ได้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สูงสุด 76 คะแนน จำนวน 1 คน คะแนนต่ำสุด 18 คะแนน จำนวน 1 คน

กลุ่มควบคุม มีผู้ได้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สูงสุด 67 คะแนน จำนวน 1 คน คะแนนต่ำสุด 16 คะแนน จำนวน 1 คน

หลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง มีผู้ได้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สูงสุด 98 คะแนน จำนวน 1 คน คะแนนต่ำสุด 26 คะแนน จำนวน 1 คน

กลุ่มควบคุม มีผู้ได้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สูงสุด 84 คะแนนจำนวน 1 คน คะแนนต่ำสุด 35 คะแนน จำนวน 1 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากผลการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ผลการวิเคราะห์นำเสนอในตารางที่ 6 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	\bar{X}		ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้น
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	
กลุ่มทดลอง	37.55	67.73	30.18
กลุ่มควบคุม	35.92	60.76	24.84

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลอง พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น 30.18 คะแนน ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้การเรียนการสอนปกติมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น 24.84 คะแนน

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t- test) ผลการวิเคราะห์ที่น่าสนใจในตารางที่ 7 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D	t
กลุ่มทดลอง	49	30.18	10.32	228 [*]
กลุ่มควบคุม	49	24.84	7.91	

* P < .05 (.05 t₉₆ = 2.00)

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น สูงกว่ากลุ่มควบคุม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในแต่ละทักษะที่เพิ่มขึ้น ประกอบด้วย ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตามลำดับ ด้วยการทดสอบค่าที (t- test) โดยใช้โปรแกรม SPSS – PC⁺ (Statistical Package for Social Science) ผลการวิเคราะห์ที่น่าสนใจในตารางที่ 8-11 ดังต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟังที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D	t
กลุ่มทดลอง	49	4.69	3.60	
กลุ่มควบคุม	49	3.16	2.52	0.00*

* $P < .05$ ($.05 t_{96} = 2.00$)

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟังของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟังที่เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการพูดที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D	t
กลุ่มทดลอง	49	6.49	1.60	
กลุ่มควบคุม	49	4.10	2.00	0.00*

* $P < .05$ ($.05 t_{96} = 2.00$)

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการพูดที่เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D	t
กลุ่มทดลอง	49	2.83	4.11	
กลุ่มควบคุม	49	4.18	2.86	0.03*

*P < .05 ($t_{96} = 2.00$)

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านที่เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการเขียนที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D	t
กลุ่มทดลอง	49	16.16	6.67	
กลุ่มควบคุม	49	13.38	5.41	0.01*

*P < .05 ($t_{96} = 2.00$)

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการเขียนที่เพิ่มขึ้น ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการเขียนที่เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 สิ่งที่นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับจากการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

ในระหว่างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) นักเรียนแต่ละคนได้เขียนรายงานสิ่งที่ตนเองได้รับจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลังจากเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นการรายงานระดับพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ตอนที่ 2 เป็นการรายงานความรู้และสาระสำคัญที่นักเรียนได้รับจากการเรียนและการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ

ตอนที่ 1 ผลการรายงานระดับพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน จากแบบรายงานพฤติกรรมที่เป็นมาตราประมาณค่า นำเสนอในตารางที่ 8 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ระดับพฤติกรรมของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ รายการ	1 ระดับ	2 ระดับ	3 ระดับ	4 ระดับ	5 ระดับ
1. นักเรียนได้ปฏิบัติงานสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน	มาก	มาก	มาก	มาก	มาก
2. นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างเพื่อนกับครู	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. นักเรียนตั้งใจฟังการนำเสนอผลงาน	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก	มาก
4. นักเรียนให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการทำงาน	ปานกลาง	มาก	มาก	มาก	มาก
5. นักเรียนนำเนื้อหาที่เรียนสามา ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	มาก	มาก	มาก	มาก	มาก

จากตารางที่ 12 สรุปได้ว่า ระดับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนที่อยู่ในระดับมากทุกหน่วยการเรียนรู้คือ นักเรียนได้ปฏิบัติงานสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน และนักเรียนนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางทุกหน่วยการเรียนรู้คือ นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างเพื่อนกับครู นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการทำงานและตั้งใจฟังการนำเสนอผลงานอยู่ในระดับมาก

นอกจากนี้ นักเรียนยังได้เขียนรายงานความรู้และสาระสำคัญที่ได้รับจากการเรียนรวมทั้งการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ลงในแบบรายงานตนเองที่เป็นคำถามปลายเปิดหลังจากเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้

ตอนที่ 2 ผลการรายงานตนเองเกี่ยวกับการเรียนดังกล่าวข้างต้น นำเสนอรายละเอียดแยกเป็นเรื่องดังต่อไปนี้

Unit 1 All about Me

1) เรื่อง My Personal Information

นักเรียนกล่าวถึงการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันดังนี้ นักเรียนร้อยละ 81.63 เห็นว่า ได้รู้การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์ในขั้นกว่าและขั้นสูงสุดเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนร้อยละ 79.59 เห็นว่าตนเองสามารถทราบและนำข้อมูลของตนเองไปกรอกในแบบฟอร์มต่างๆที่เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง นักเรียนร้อยละ 73.46 เห็นว่าได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้ในแบบฟอร์มหรือเป็นทางการมากขึ้น เช่น Gender

นอกจากนี้ นักเรียนร้อยละ 53.26 เห็นว่า สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสนทนากับชาวต่างชาติได้และแนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ได้และนักเรียนร้อยละ 28.57 เห็นว่าการเปรียบเทียบในขั้นกว่าและขั้นสูงสุดเป็นภาษาอังกฤษแตกต่างกับภาษาไทยคือ ต้องมีหลักการใช้คำคุณศัพท์ เช่น more.....than เป็นต้น อีกทั้งนักเรียนร้อยละ 22.44 เห็นว่าสามารถนำข้อมูลที่ได้มาบันทึกกราฟและเปรียบเทียบได้

Unit 2 My family and My Favorite Family

2.1 เรื่อง Members of the family

นักเรียนร้อยละ 89.80 กล่าวถึงความรู้และสาระสำคัญที่ได้คือ รู้คำศัพท์เรียกบุคคลในครอบครัวเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนร้อยละ 42.86 เห็นว่า การเรียกญาติพี่น้องของชาวต่างชาติแตกต่างกันกับสังคมไทย เช่น ป้า – น้ำสาว ใช้คำศัพท์คือ aunt ,ลุง – อา ใช้คำศัพท์คือ uncle คำเดียว

นักเรียนร้อยละ 26.53 เห็นว่า การเรียนเรื่องคำคุณศัพท์ชั้นกว่าใน Unit 1 ได้ถูกนำมาใช้ ประกอบการเรียกลำดับญาติ เช่น older sister , younger brother เป็นต้น

นอกจากนี้ นักเรียนร้อยละ 42.86 กล่าวถึงงานปฏิบัติที่นักเรียนได้ทำ ทำให้นักเรียน เข้าใจความสัมพันธ์ในครอบครัวมากขึ้น และนักเรียนร้อยละ 26.53 กล่าวว่า ได้รับความรู้ เกี่ยวกับเรื่องการสะกดชื่อและเขียนชื่อเป็นภาษาอังกฤษ

2.2 What do the family look like?

นักเรียนร้อยละ 73.46 กล่าวถึงการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันคือ สามารถใช้ ประโยคและคำศัพท์บรรยายรูปร่างลักษณะของคนได้ และนักเรียนร้อยละ 67.34 กล่าวว่า สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เช่น กรณีพบชาวต่างชาติแล้วต้องการถามหาบุคคลอื่น

Unit 3 A Day in (.Name..) 's Life

เรื่อง Daily routine

นักเรียนร้อยละ 85.71 กล่าวถึงความรู้และสาระสำคัญที่ได้คือ ได้รู้คำศัพท์เกี่ยวกับ อาชีพนอกเหนือจากหนังสือเรียนเพิ่มมากขึ้น และได้รู้ชีวิตการทำงานของคุณคนในอาชีพต่างๆ ที่ไม่เคยทราบมาก่อน นักเรียนร้อยละ 55.10 กล่าวว่า ชอบการทำชิ้นงานปฏิบัติในเรื่องนี้ เพราะ ได้มีโอกาสพบกับบุคคลที่หลากหลายอาชีพ และได้มีโอกาสสัมภาษณ์บุคคลเหล่านั้น

นอกจากนี้ นักเรียนร้อยละ 38.78 กล่าวถึง การนำความรู้ไปใช้ว่า สามารถนำไปใช้ได้ เมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษในการตอบคำถามถึงอาชีพของบิดา-มารดา และกิจวัตรของบุคคล ดังกล่าว

Unit 4 Good Health Looks Smart

4.1 Body and how to take care of your body

จากกิจกรรมสำรวจการดูแลสุขภาพความสะอาดร่างกายของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนร้อยละ 89.79 กล่าวว่าชอบกิจกรรมในเรื่องนี้เพราะได้มีโอกาสไป สัมภาษณ์เพื่อนห้องอื่นๆ และ นักเรียนร้อยละ 59.18 กล่าวว่ารู้สึกภูมิใจที่ได้มีโอกาสสอน คำศัพท์ใหม่ให้เพื่อนเมื่อเกิดความไม่เข้าใจในแบบสอบถามนั้น อีกทั้งนักเรียนร้อยละ 69.39 กล่าวว่า ได้รู้ถึงการนำข้อมูลที่ได้มาคิดเป็นร้อยละและแสดงผลงาน(ชิ้นงาน)ในรูปแบบของแผนภูมิ

นอกจากนี้ นักเรียนร้อยละ 65.30 กล่าวว่า ได้ทราบข้อมูลว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการ รักษาความสะอาดของตนเองอย่างไร และ นักเรียนร้อยละ 81.63 ได้กล่าวถึงความรู้ที่ได้รับว่า ได้รู้คำศัพท์เกี่ยวกับความถี่ (adv. of frequency) และหลักในการใช้รวมทั้งการถามคำถาม

4.2 Your illness

นักเรียนร้อยละ 71.42 เห็นว่าได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับโรค และความเจ็บป่วย และนักเรียนร้อยละ 24.49 ได้ทราบถึงการเขียนจดหมายลาป่วยเป็นภาษาอังกฤษ การขึ้นต้น การลงท้าย อีกทั้งนักเรียนร้อยละ 12.24 กล่าวว่า การเขียนจดหมายลาป่วยเป็นภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกับภาษาไทย และเขียนบรรยายน้อยกว่าภาษาไทย

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนร้อยละ 8.16 กล่าวว่า ได้รับความรู้เรื่องการเขียนวันที่เพิ่มเติมจากการเขียนจดหมายที่ต้องใช้เลขลำดับที่ อีกทั้งนักเรียนร้อยละ 75.51 เห็นว่าไม่มีโอกาสที่จะได้นำการเขียนจดหมายลาป่วยไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้มากกว่า

Unit 5 Holidays

เรื่อง Summer Holidays

นักเรียนร้อยละ 81.63 กล่าวถึงความรู้ที่ได้รับจากการเรียนเรื่องนี้เป็นเรื่อง Tense ต่างๆ ทั้งหลักการใช้ และโครงสร้างประโยค นักเรียนร้อยละ 67.34 เห็นว่าได้อ่านคำกริยาในรูปแบบต่างๆ ที่ต้องเปลี่ยนไปตามเวลาของเหตุการณ์ และนักเรียนร้อยละ 79.59 เห็นว่าการพูดถึงเหตุการณ์ในเวลาที่แตกต่างกันในภาษาอังกฤษมีความยุ่งยากกว่าภาษาไทยมาก

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนร้อยละ 63.26 กล่าวว่าตนเองมีโอกาสมากที่จะได้นำความรู้เรื่องการเขียนโปสการ์ดไปใช้ในชีวิตประจำวัน และนักเรียนร้อยละ 77.55 กล่าวว่า ได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ มากมายที่ปรากฏอยู่ในโปสการ์ด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

หลังจากเสร็จสิ้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ในแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า และส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ได้จากแบบสอบถามที่เป็นมาตราประมาณค่า นำเสนอในตารางที่ 9 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อความ / ความคิดเห็น	จำนวน (n = 49)	ร้อยละ
1. นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติ		
มาก	39	79.60
ปานกลาง	10	20.40
น้อย	0	0
2. งานปฏิบัติที่ครูจัดให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา		
มาก	40	81.60
ปานกลาง	9	18.40
น้อย	0	0
3. นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน		
มาก	29	59.20
ปานกลาง	18	36.70
น้อย	2	4.10
4. นักเรียนได้ประสบการณ์จากการปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความ เข้าใจสนุกสนาน และจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น		
มาก	36	73.50
ปานกลาง	13	26.50
น้อย	0	0
5. นักเรียนชอบการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่มากกว่า ทำงานคนเดียว		
มาก	39	79.60
ปานกลาง	6	12.20
น้อย	4	8.20
6. นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้ อื่นมากขึ้น		
มาก	15	30.60
ปานกลาง	34	69.40
น้อย	0	0

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า จากประเด็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ทั้งหมด 5 ประเด็น นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ นักเรียนมีความเห็นว่างานปฏิบัติที่ครูจัดให้ความเหมาะสมกับเนื้อหา (81.60) นักเรียนชอบการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่มากกว่าทำงานคนเดียว และ นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติ (79.60) นักเรียนได้ประสบการณ์จากการปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจสื่อนักเรียน และจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น (73.50) และ นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (59.20) ในขณะที่นักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 69.40 มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น อยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ นักเรียนยังได้รายงานความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพิ่มเติมในแบบสอบถามถามนักเรียนที่เป็นคำถามปลายเปิด โดยนักเรียนกล่าวถึง ความรู้สึกต่อการเรียนการสอนตลอด 10 สัปดาห์ที่ผ่านมาดังนี้ นักเรียนร้อยละ 77.55 ชื่นชอบกิจกรรมและสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น นักเรียนร้อยละ 61.22 เห็นว่า ได้มีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับครูและรู้สึกกล้าซักถามครูมากขึ้น นักเรียนร้อยละ 53.06 รู้สึกว่าเนื้อหาในการเรียนมีความเข้าใจง่าย อีกทั้งพบว่า นักเรียนร้อยละ 36.73 รู้จักการวางแผนในการทำงาน และนักเรียนร้อยละ 34.69 เห็นว่ามีโอกาสได้ใช้ภาษามากขึ้น

นักเรียนกล่าวถึงปัญหาที่พบในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมดังนี้ นักเรียนร้อยละ 75.51 มีปัญหาในการทำงานกลุ่มเพราะเพื่อนไม่ช่วยทำงาน นักเรียนร้อยละ 65.30 มีปัญหาในการใช้ภาษากับกลุ่มของตน อีกทั้งนักเรียนร้อยละ 63.26 กล่าวว่าต้องการทำงานกลุ่มที่ตนเป็นคนเลือกและไม่ชอบวิธีสุ่มเลือกกลุ่ม นักเรียนร้อยละ 48.97 กล่าวถึงการทำงานที่มีปัญหาคือผลงานไม่เป็นที่น่าพอใจ และไม่สามารถทำให้เสร็จตามกำหนดเวลาได้ อีกทั้งพบว่า นักเรียนร้อยละ 8.16 ไม่มีปัญหาอะไรในการปฏิบัติกิจกรรม

จากการสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรม วิธีสอน สิ่งที่เหมือนหรือแตกต่างกับที่นักเรียนเคยเรียน พบว่า นักเรียนร้อยละ 53.06 เห็นว่า สิ่งที่เหมือนกับที่เคยเรียนคือ การฝึกสนทนาเป็นคู่ การอ่านเรื่องสั้นๆ การจดคำศัพท์ การเขียนศัพท์ตามคำบอก และการทำแบบฝึกหัด นักเรียนร้อยละ 44.90 เห็นว่า ครูมีการใช้สื่อประกอบการสอนเช่น เทปบันทึกเสียง หรือ กระดาษผนัง บัตรคำศัพท์ เหมือนกัน

สิ่งที่นักเรียนเห็นว่าแตกต่างจากที่เคยเรียนมีดังนี้ นักเรียนร้อยละ 63.26 เห็นว่าครูมีการจัดเนื้อหาในบทเรียนให้เป็นหน่วยการเรียนรู้ซึ่งไม่ได้สอนเป็นบทเรียน นักเรียนร้อยละ 59.18 กล่าว

ว่า มีการทำชิ้นงานในการเรียนเรื่องนั้น มีโอกาสได้ออกไปสัมภาษณ์ (ในเรื่อง A Day in (..Name..) 's Life) มีการฝึกเขียนโปสเตอร์ที่เป็นของจริง นักเรียนร้อยละ 34.69 เห็นว่า ในการประเมินชิ้นงาน นักเรียนมีโอกาสในการร่วมประเมินกับครูและเพื่อนร่วมชั้น และมีการประเมินผลระหว่างบทเรียน อีกทั้ง นักเรียนร้อยละ 22.44 เห็นว่า กิจกรรมที่ตนเองมีโอกาสไปสำรวจข้อมูลจากชั้นอื่นๆ ทำให้รู้จักการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลได้เป็นอย่างดี และไม่เคยทำมาก่อน นักเรียนร้อยละ 18.37 กล่าวว่ามีการใช้ภาษาในชั้นเรียน (classroom language) เช่น การใช้คำสั่ง คำทักทาย การซักถาม ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนมิได้นำมาแยกสอนไป ทำให้นักเรียนได้ฝึกภาษาและนักเรียนร้อยละ 14.28 กล่าวว่า ครูนำหัวข้อข่าวเหตุการณ์ที่น่าสนใจเป็นภาษาอังกฤษมาให้ศึกษาว่ามีการใช้คำศัพท์อย่างไร เช่น ไข้หวัดนก (bird flu)

นักเรียนมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้ นักเรียนร้อยละ 28.57 เห็นว่าครูใจดี เป็นกันเองกับนักเรียน แต่กับนักเรียนบางคนครูควรเข้มงวด หรือดุมากกว่านี้ และ นักเรียนร้อยละ 22.44 เห็นว่าครูมีการเตรียมการสอนดีแต่บางครั้งไม่เป็นไปตามแผนเพราะบางกลุ่มทำงานไม่เสร็จตามกำหนดเวลา และนักเรียนร้อยละ 81.60 เห็นว่าต้องการให้ครูสอนต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้การเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน (TBL) จะมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่างประชากร

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานพระนครศรีอยุธยาเขต 1 (ปัจจุบันสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1)

ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปัจจุบันสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 49 คน รวมเป็น 98 คน จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมดจำนวน 6 ห้องเรียน รวม 294 คน

2. แผนการสอนที่ใช้ในการวิจัย

2.1 กลุ่มทดลองใช้แผนการสอนภาษาอังกฤษและใช้การเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) เนื้อหาในหนังสือ English Is Fun Book 4 บทที่ 41-45 ได้จัดเนื้อหาอยู่ในรูปหน่วย (Unit) เพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติ (Task) ซึ่งในการจัดหน่วยของเนื้อหายังคงอยู่บนพื้นฐานคำศัพท์ และไวยากรณ์ที่มีอยู่เดิมในบทที่ 41-45 โดยจัดเป็น 5 หน่วยการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนมี 3 ขั้นตอนหลักดังนี้

1. ชั้นแนะนำหัวข้อและแนะนำงานปฏิบัติ (Pre-task)
2. ชั้นดำเนินงานตามวงจรของการปฏิบัติงาน (Task – cycle)
 - 2.1 นักเรียนปฏิบัติงานในลักษณะคู่ / กลุ่ม (Task)
 - 2.2 นักเรียนเตรียมตัวรายงานผลงาน (Planning)
 - 2.3 นักเรียนดำเนินการรายงานต่อชั้นเรียน (Report)
3. ชั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language focus)
 - 3.1 ร่วมกันวิเคราะห์ลักษณะสำคัญของภาษา ไวยากรณ์ (Analysis)
 - 3.2 ฝึกการใช้คำ ประโยค ทำแบบฝึกหัด (Practice)

2.2 แผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุม ใช้แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดตามคู่มือครู English Is Fun Book 4 บทที่ 41-45 โดยมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน ของการสอนแบบ 3Ps คือ ชั้นนำเสนอ (Presentation) ชั้นฝึกใช้ภาษา (Practice) และชั้นการนำภาษาไปใช้ (Production)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คะแนนเต็ม 100 คะแนน แบ่งเป็น 4 ชุดดังนี้

- 1) แบบสอบความสามารถในการฟัง ประกอบด้วยข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน
- 2) แบบสอบความสามารถในการพูด ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัยแบบพูดสนทนาเป็นคู่ จำนวน 1 ข้อ 9 คะแนน และพูดรายบุคคล 1 ข้อ 15 คะแนน รวม 24 คะแนน
- 3) แบบสอบความสามารถในการอ่าน ประกอบด้วยข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน

4) แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัยแบบเดิม

คำตอบ 1 ข้อ 15 คะแนน และ ข้อสอบอัตนัยแบบเขียน โดยเขียนโปสเตอร์โดยใช้ข้อมูลที่กำหนดให้ 1 ข้อ 21 คะแนน คะแนนเต็ม 36 คะแนน แบ่งเป็น

3.2 แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบรายงานพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน มีลักษณะเป็นมาตรฐานประมาณค่า 3 ระดับคือ มาก ปานกลาง น้อย

ตอนที่ 2 แบบรายงานความรู้และสาระสำคัญที่นักเรียนได้รับจากการเรียน รวมทั้งการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

3.3 แบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการสอน มีลักษณะเป็นมาตรฐานประมาณค่า 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนเรียน (pre - test)

2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเองตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น โดยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองแผนละ 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการดำเนินการสอน 10 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมดำเนินการสอนมีระยะเวลาเท่ากับกลุ่มทดลอง

3. ในระหว่างดำเนินการสอน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบรายงานตนเองเกี่ยวกับการเรียน หลังจากจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการสรุปผลการวิจัย

4. หลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (post - test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

5. นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL)

การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะแต่ละด้านที่เพิ่มขึ้น ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนตามปกติ โดยการทดสอบค่าที่ (t - test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS - PC⁺ (Statistical Package for the Social Science)

2. เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียน ที่ได้จากแบบรายงานตนเองที่เป็นมาตรประมาณค่า เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง และสรุปข้อเขียนที่นักเรียนรายงานเกี่ยวกับความรู้และสาระสำคัญที่นักเรียนได้จาก การเรียน จากแบบรายงานตนเองที่เป็นคำถามปลายเปิด โดยการหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปแบบความเรียง

3. หาค่าร้อยละของความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน จากแบบสอบถามนักเรียนที่เป็นมาตรประมาณค่า ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ได้จากแบบสอบถามที่เป็นคำถามปลายเปิด วิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่เรียนตามแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการใช้ทักษะ 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนที่อยู่ในระดับมากทุกหน่วยการเรียนรู้มี 2 ประการได้แก่ นักเรียนได้ปฏิบัติงานสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน และนักเรียนนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางทุกหน่วยการเรียนรู้คือ นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างเพื่อนกับครู นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการทำงาน และตั้งใจฟังการนำเสนอผลงานอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ ผลจากการเขียนรายงานความรู้ และสาระสำคัญที่ได้รับจากการเรียน รวมทั้งการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ ความหมายของคำศัพท์ และรูปแบบประโยคต่างๆ อีกทั้งความรู้ที่ได้รับบางเรื่องสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เช่น การเขียนโปสการ์ดที่เป็นของจริง

4. ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้(TBL) ที่อยู่ในระดับมากมี 5 ประเด็น เรียงตามลำดับดังนี้ นักเรียนร้อยละ 81.60 มีความเห็นว่างานปฏิบัติที่ครูจัดให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา นักเรียนร้อยละ 79.60 ชอบการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่มากกว่าทำงานคนเดียว และชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติ นักเรียนร้อยละ 73.50 ได้ประสบการณ์จากการปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจสนุกสนาน และจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และ นักเรียนร้อยละ 59.20 ได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ยกเว้นนักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 69.40 มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น อยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ นักเรียนยังได้รายงานความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพิ่มเติมดังนี้ นักเรียนมากกว่าร้อยละ 60 ชอบกิจกรรมและสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และเห็นว่าได้มีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับครูและรู้สึกกล้าซักถามครูมากขึ้น นักเรียนร้อยละ 50 ขึ้นไป รู้สึกว่าเนื้อหาในการเรียนมีความเข้าใจง่าย นอกจากนั้น นักเรียนกล่าวถึงปัญหาที่พบในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมดังนี้ นักเรียนร้อยละ 60 ขึ้นไป มีปัญหาในการทำงานกลุ่มเพราะเพื่อนไม่ช่วยทำงาน มีปัญหาในการใช้ภาษากับกลุ่มของตน และต้องการทำงานกลุ่มที่ตนเป็นคนเลือกรวมทั้งไม่ชอบวิธีสุ่มเลือก อีกทั้งนักเรียนได้กล่าวถึงกิจกรรม วิธิตำเนิการสอนที่เหมือนกับที่นักเรียนเคยเรียน คือ การฝึกสนทนาเป็นคู่ การอ่านเรื่องสั้นๆ การจดคำศัพท์ การเขียนศัพท์ตามคำบอก และการทำแบบฝึก

หัด และครูมีการใช้สื่อประกอบการสอนเช่น เทปบันทึกเสียง หรือกระดานผนัง บัตรคำศัพท์ เหมือนกัน สิ่งที่นักเรียนเห็นว่าแตกต่างจากที่เคยเรียนคือ ครูมีการจัดเนื้อหาในบทเรียนให้เป็นหน่วยการเรียนแต่ยังคงเนื้อหาเดิม มีการทำชิ้นงานในการเรียนเรื่องนั้น มีโอกาสได้ออกไปสัมภาษณ์ ในเรื่อง A day in Name 's Life มีการฝึกเขียนโปสการ์ดที่เป็นของจริง กิจกรรมที่ตนเองมีโอกาสไปสำรวจข้อมูลจากชั้นอื่นๆ ทำให้รู้จักการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลได้เป็นอย่างดีและไม่เคยทำมาก่อน มีการใช้ภาษาในชั้นเรียน (classroom language) เช่น การใช้คำสั่ง คำทักทาย การซักถามควบคุมไปกับการเรียนการสอนมิได้นำมาแยกสอนไป นอกจากนี้นักเรียนยังกล่าวถึงการเรียนเนื้อหาของไวยากรณ์ตามปกติแล้วจะเรียนในชั้นแรกแต่ในการเรียนด้วยรูปแบบ TBL นักเรียนจะได้เรียนและได้ฝึกในชั้นสุดท้ายซึ่งนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความกังวลในการใช้ภาษาน้อยลง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยเสนอการอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) เป็นรูปแบบที่สร้างขึ้นเพื่อการสอนภาษาที่สองโดยเฉพาะ มีหลักการที่ต้องการให้นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษามากที่สุด โดยไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องตามโครงสร้างภาษาเป็นครั้งแรก นักเรียนจึงมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่เป็นไปในลักษณะธรรมชาติและได้เรียนรู้การใช้ภาษาแบบองค์รวม มิได้แยกหรือได้รับการฝึกเป็นส่วนๆ นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติชิ้นงาน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ Morrow (1981) ที่กล่าวว่า ควรให้ความสำคัญกับความสามารถโดยรวมมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย หลักการนี้ถือว่าการแยกสอนภาษาเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนภาพรวมของภาษา เช่นเดียวกับสมิตรา อังวัฒน์กุล (2535) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการ เพราะในชีวิตประจำวันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะรวมๆ กันไป อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Mika (2000) ที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอนภาษาญี่ปุ่น

โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) กับการสอนแบบ 3Ps ที่พบว่า นักเรียนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีแบบ 3Ps

จากหลักการของการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ที่ต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน(task) เพราะเชื่อว่านักเรียนจะใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายและสนุกสนานกับการได้ใช้ภาษา จนทำให้นักเรียนจดจำการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว ดังผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนร้อยละ 73.50 เห็นว่าตนเองได้ประสบการณ์จากการปฏิบัติงานด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจ สนุกสนาน และจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งขั้นตอนของการสอนในขั้นตอนแรก คือขั้นแนะนำงานปฏิบัติ (Pre-task) ต้องการให้นักเรียนคุ้นเคยและเกิดความมั่นใจกับการพูดภาษาของตนเองโดยครูยังไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องของการใช้ภาษาของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับสมิตรา อังวัฒนกุล ที่กล่าวว่า นักเรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด ด้วยเหตุนี้ครูจึงไม่ควรแก้ไขผิดพลาดของนักเรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าจากการเรียนในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง Good Health Look Smart เมื่อให้นักเรียนนึกถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคำดังกล่าวในกิจกรรม Mind map บนกระดานร่วมกัน นักเรียนจะพูดโดยไม่ได้คำนึงถึงลักษณะการใช้คำนั้นๆ ที่ถูกต้อง เช่น คำกริยา ซึ่งเมื่อนำมาใช้ต้องมีประธาน หรือคำนามที่นักเรียนพูดโดยไม่มี a / an นำหน้า เป็นต้น

2. จากการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะแต่ละด้าน ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน สูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ที่พบว่า การใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติส่งผลให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกทักษะของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การนำงานปฏิบัติไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านของนักเรียนได้

3. นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2546 ยังคงเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ด้วยกัน 6 ข้อ ในข้อที่ 6 กล่าวว่า ต้องการให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ที่ต้องการให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่กังวลกับข้อผิดพลาดตั้งแต่ในขั้นตอน

แรกของการเรียน และในที่สุดแล้วจะทำให้ให้นักเรียนกล้าพูดจนเกิดเป็นความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากการวิเคราะห์ภาษาและการเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์ต่างๆ นั้นอยู่ในขั้นตอนสุดท้ายของการเรียนแบบ TBL นักเรียนจะรู้ว่าตนใช้ภาษาผิดตรงไหน อย่างไร และนำไปใช้ให้ถูกต้อง ทั้งนี้แตกต่างกันกับการเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน (3Ps) ที่ต้องการให้นักเรียนได้รับความรู้อย่างถูกต้องก่อนจึงนำความรู้นั้นมาฝึกให้เกิดความคล่องแคล่ว ดังนั้นด้วยวิธีการเรียนแบบ TBL จึงทำให้นักเรียนสนุกกับการได้ใช้ภาษา และได้ทำกิจกรรมที่ใช้งานปฏิบัติ จนได้ชิ้นงานออกมาในรูปแบบต่างๆกัน และทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเป็นไปตามแนวคิดในกลุ่มมานุษยนิยม (Humanistic Approach) ที่เน้นความสำคัญของนักเรียนในแง่อารมณ์ความรู้สึก คือให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ตรงกับความต้องการของตนเองและนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีถ้าเกิดความสบายใจ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

4. การนำงานปฏิบัติมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา และได้รับทักษะในการปฏิบัติงาน ต่อเมื่องานปฏิบัติที่มีความเหมาะสมทางด้านเนื้อหาและเอื้อต่อการใช้ภาษา อีกทั้ง Candlin (1987) ยังกล่าวถึงงานปฏิบัติที่ดีว่าควรมีลักษณะท้าทายความสามารถของนักเรียน ครูและนักเรียนมีการประเมินร่วมกัน รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและได้ข้อมูลย้อนกลับในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่พบว่า นักเรียนร้อยละ 81.60 มีความเห็นว่างานปฏิบัติที่ครูจัดให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา และนักเรียนร้อยละ 59.20 มีความเห็นว่า ตนเองได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการปฏิบัติงานดังกล่าว

5. จากการสังเกตของผู้วิจัยในการใช้ภาษาอังกฤษขณะปฏิบัติงานระหว่างเพื่อนและครูของนักเรียนพบว่า ในช่วงแรกของการเรียนการสอนนักเรียนยังคงมีความกังวลและไม่ค่อยกล้าใช้ภาษา อีกทั้งยังไม่มีความคุ้นเคยกับการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบ TBL ซึ่งนักเรียนจะมีโอกาสได้ใช้ภาษากับเพื่อนในชั้นของการปฏิบัติงาน และในการนำเสนอผลงาน เนื่องจากครูสร้างเงื่อนไขกับนักเรียนว่า นักเรียนควรใช้ภาษาไทยน้อยที่สุดหรือเท่าที่จำเป็นใน 2 ขั้นตอนดังกล่าว ในช่วง 4 สัปดาห์แรกนักเรียนจะมีความกังวลมากกับการใช้ภาษาแต่กลับตั้งใจทำงานมากเพราะไม่กล้าพูด ในแต่ละกลุ่มจะพบว่ามีเพียง 2-3 คนที่พูดอย่างสม่ำเสมอและพยายามกระตุ้นให้เพื่อนพูด หลังจากสัปดาห์ที่ 5 ไปแล้วผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่ไม่เคยพูดเลยมีความพยายามพูดมากขึ้น เริ่มจากตอบคำถามสั้นๆ Yes/ No และตอบคำถามเป็นประโยคง่ายๆ ที่ไม่มีความซับซ้อน แม้ยังไม่ถูกตามหลักเกณฑ์ทางภาษาแต่สามารถใช้ในการสื่อสารได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการรายงานตนเองของ

นักเรียนเกี่ยวกับ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างเพื่อนและครูอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Long และคณะ (1976) ที่พบว่า การทำงานปฏิบัติในกลุ่มย่อยช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีการปรับตัวในแสดงบทบาทมากขึ้นและสามารถใช้ภาษาได้มากกว่าการทำงานปฏิบัติที่ครูเป็นผู้ควบคุมดูแล

6. จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ในการปฏิบัติงานกลุ่มของนักเรียนมักมีปัญหา นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมักไม่ต้องการที่จะให้เพื่อนที่อ่อนกว่าร่วมกลุ่มด้วย เพราะคิดว่าจะทำให้ปฏิบัติงานไม่สำเร็จและเป็นอุปสรรคในการทำงาน ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะนักเรียนให้ความสำคัญกับผลงานและคะแนนโดยไม่ได้คำนึงถึงการช่วยเหลือกันด้านภาษาหรือการได้ฝึกใช้ภาษาภายในกลุ่ม ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่านักเรียนยังมีทักษะในการปฏิบัติงานกลุ่มไม่เพียงพอ จึงทำให้เกิดปัญหาระหว่างการปฏิบัติงานดังกล่าว และการที่นักเรียนคุ้นเคยกับการจัดกลุ่มโดยความสมัครใจเป็นส่วนใหญ่ อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เคยชินกับการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่ให้นักเรียนปฏิบัติงานในลักษณะกลุ่มย่อย โดยมุ่งส่งเสริมให้นักเรียนให้ทำงานร่วมกันเพื่อตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546) อีกทั้งระยะเวลาในการสอนที่มีอย่างจำกัด นักเรียนอาจอยู่ในช่วงการปรับตัวให้คุ้นเคยกับการปฏิบัติงานกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่า หากมีระยะเวลาในการสอนมากกว่านี้อาจทำให้นักเรียนเข้าใจและมองเห็นความสำคัญของการปฏิบัติงานกลุ่มมากขึ้น

7. จากการรายงานตนเองของนักเรียน ผู้วิจัยพบว่า การเขียนถึงสิ่งที่นักเรียนได้รับจากการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนยังคงให้ความสำคัญกับความรู้และเนื้อหา รวมไปถึงคำศัพท์และไวยากรณ์ทางภาษา โดยมีนักเรียนเพียงร้อยละ 36.73 ที่กล่าวว่าตนได้รู้จักการวางแผนในการปฏิบัติงาน ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนยังมุ่งที่จะได้รับความรู้จากการเรียนภาษามากกว่าที่จะคำนึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหรือทักษะอื่นที่เกิดขึ้นจากการเรียนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนยังไม่เข้าใจหลักการของการเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารอย่างแท้จริง อีกทั้งในการทำวิจัยที่เกิดขึ้นในช่วงภาคเรียนที่สอง นักเรียนยอมให้ความสำคัญกับเนื้อหาวิชาเพราะคิดว่าจะนำไปใช้ในการแข่งขันเพื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมต้นและเพื่อเพิ่มระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของตน จึงทำให้มองข้ามความสำคัญของทักษะอื่นที่ตนได้รับนอกเหนือไปจากความรู้จากการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) จะประสบผลสำเร็จได้นั้น ครูต้องทำความเข้าใจกับขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นตอนว่ามีการดำเนินการอย่างไร โดยเฉพาะตัวงานปฏิบัติ ซึ่งควรมีลักษณะท้าทายความสามารถของนักเรียนและนักเรียนนั้นมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน ครูต้องปล่อยให้ นักเรียนได้คิดอย่างอิสระในการนำเสนอผลงานด้วยรูปแบบต่างๆ ซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งการใช้ภาษาในชั้นเรียน (classroom language) เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษแม้จะเป็นเพียงคำสั้น คำทักทาย คำขออนุญาตต่างๆ เพราะการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ TBL นั้นต้องการให้นักเรียนได้ใช้ภาษามากที่สุดโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน ครูควรมีรางวัล คำชมเชยหรือสิ่งๆ ที่ทำให้นักเรียนเกิดกำลังใจและแรงจูงใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ และครู ซึ่งการให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียนหรือคำพูดโน้มน้าวใจเมื่อครูพบว่านักเรียนมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะทำให้ นักเรียนรู้สึกดีขึ้นเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับนั้น

1.2 การเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ใช้ระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนมากโดยเฉพาะในขั้นของการปฏิบัติงาน ครูต้องกำหนดระยะเวลาให้แก่สอนว่าต้องการให้นักเรียนปฏิบัติงานให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาเท่าใด เพราะแต่ละกลุ่มที่สร้างสรรค์งานแตกต่างกันย่อมใช้ระยะเวลาที่แตกต่างกันไป ควรให้นักเรียนใช้เวลาอื่นในการปฏิบัติงานร่วมด้วย อีกทั้งในขั้นแนะนำงานปฏิบัติ นั้น ครูต้องแน่ใจว่านักเรียนทุกคนเข้าใจตรงกัน รู้ถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของงาน ซึ่งจะทำให้ผลงานออกมาเป็นไปตามเป้าประสงค์ที่วางไว้

1.3 การเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) เน้นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม ในการฝึกใช้ภาษา ครูไม่ควรให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเองตามความสมัครใจในทุกๆ ครั้ง เพราะจะเกิดปัญหากับนักเรียนบางคนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ดี ที่ท้ายสุดแล้วนักเรียนจะประสบปัญหาคือไม่มีกลุ่มใดต้องการ ครูควรจัดการกับปัญหาดังกล่าวโดยให้ทั้งกลุ่มมีนักเรียนทั้ง 3 แบบ คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่านักเรียนที่เก่งจะมีโอกาสได้ช่วยเหลือเพื่อน และนักเรียนที่อ่อนที่สุดในกลุ่มจะมีกำลังใจในการทำงานเพิ่มมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีนกลาง ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

2.2 ครอบนำการเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ไปใช้
ในการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นที่สูงขึ้นไป

2.3 ครอบนำการเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ (TBL) ไปใช้
สหรับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสองภาษา (Bilingual School)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา รัตนโชติช่วง. 2531. ผลของการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า.

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กิริณี สหเสวียนต์. 2540. ผลของการใช้ฟอร์ทโฟลิโอที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดเชียงใหม่.

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงเดือน แสงชัย. 2531. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดารินทร์ ตนะทิพย์. 2545. ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพพีดี อ่องแสงคุณ. 2535. การจัดกิจกรรมการสอนฟังและอ่าน. ในประพนอม สุรัสวดี, กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. หน้า 31. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธิดารัตน์ นาคเกี้ยว. 2544. ผลของการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาสาขาสหวิชาระบบสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ ระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤมล กลั่นเจริญ. 2530. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยาคม ที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ประนอม สุรัสวดี. 2534. ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
 โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง วรรณสุต. 2538. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผดสพรรณ วิวัฒน์สานต์. 2543. การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบุรุษและวิทโธร.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณศรี ปทุมสิริ. 2541. การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวัน.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. 2535. กิจกรรมการสอนเขียน. ในประนอม สุรัสวดี, กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, หน้า 65. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. 2536. การปรับปรุงการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา: เอกสารคำสอนวิชา 413607. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. 2537. ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา โกวิทวา. 2525. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. 2539. หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. 2542. การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. 2544. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. 2545. คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

- ศึกษาศึกษา,กระทรวง. 2546. รายงานวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สมลักษณ์ สุเมธ. 2539. การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ทิพย์ วัฒนามระ. 2539. ผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตร อังวัฒนกุล. 2535. วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. 2539. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Birckbichler, D. W. 1977. Creative activities for the second language classroom. Washington DC: Center for applied linguistic.
- Bygate, M. 1999. Quality of language and purpose of task: Pattern of learner's language on two oral communication task. Language teaching research 3 (August): 128-34.
- Candlin, C.N. 1987. Language learning tasks. Englewood Cliffs, NJ : Prentice-Hall International.
- Doughty, C., and Pica, T. 1986. Information gap tasks: Do they facilitate second language acquisition? Tesol Quarterly 12 (January): 65-71.
- Ellis, R. 2003. Task-based language learning and teaching. Oxford : Oxford University Press.

- Johnson, K. 1982. Communicative syllabus design and methodology. Oxford: Pergamon Press.
- Littlewood, W. 1990. Communicative language teaching : An introduction . Cambridge : Cambridge University Press.
- Long, H. M., and Richards, J. 1976. Units of analysis in syllabus design: The case for task. In Graham, C., and Susan, M. G. (eds.), Tasks in a pedagogical context: Integrating theory and practice, PP 9-53. Bristol : Longdunn Press.
- Long, H. M. 1990. Task classification: A cross-disciplinary review. Hawaii: Center for second language classroom research social science.
- Morrow, K. 1981. Principles of communicative Methodology in communication in the classroom. Longman: Longman Group.
- Nation, P. 1990. A system of task for language learning. In Anivan, Sarinee. (ed.), Language teaching methodology for the nineties. Singapore : SEAMEO regional language center.
- Nunan, D. 1989. Designing tasks for the communicative classroom. Cambridge : Cambridge University Press.
- Robert, E. L. 1986. Tactic 2. Hong Kong : Macmillan .
- Skehan, P. and Foster, P. 1999. The influence of task structure and processing conditions on narrative retellings. [online] .(n.d.). Available from: <http://thailis.uni.net.th/hwweda/detail.nsp> [2002, November 26].
- Tanasarnsanee, Mika. 2002. 3Ps, Task-based learning, and the Japanese learner. English teacher: An international journal 5 (March).
- Taylor, B. P. Teaching ESL: Incorporating a communicative, student-centered component. Tesol Quarterly 12 (January) :31-37.
- Valette, R. M. 1977. Modern language testing. New York : Harcourt Brace Javanovich.
- Varonis, E., and Gass, S. Non-native/Native conversation : A model for negotiation of meaning. Applied linguistic 6 (November).
- Weir, C. J. 1993. Understanding and developing language test. London : Prentice Hall International.

Willis, J. 1998. A framework for Task-based learning (2 nd ed). Essex : Addison Wesley Longman.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์ รวงทอง ดำรงสุกิจ
ศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1
2. Mr. David Young
โรงเรียนจิระศาสตร์วิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. อาจารย์ ปัญญา เหมะจันทร์
โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา
4. อาจารย์ เหมวรรณ ชันมณี
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

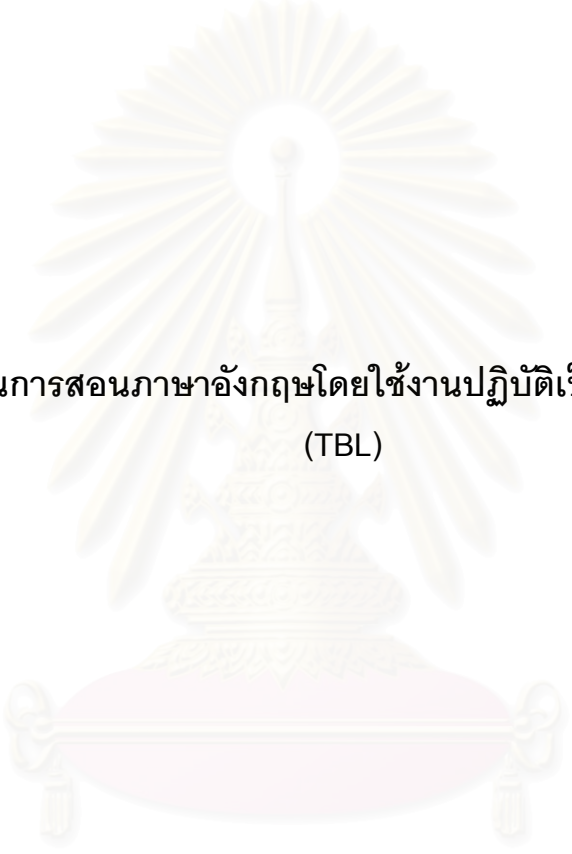
ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้(TBL)

แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน

แบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้(TBL)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้
(TBL)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 : Good Health Looks Smart

แผนการเรียนรู้เรื่อง : Body and How to take care of your body

ระยะเวลา 6 คาบ

สาระสำคัญ การอธิบายเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพความสะอาดของร่างกายเป็นภาษาอังกฤษ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถบอกวิธีดูแลตนเองให้ถูกสุขลักษณะนิสัยเป็นภาษาอังกฤษได้

จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสามารถบอกวิธีดูแลตนเอง และแนะนำการดูแลร่างกายให้ผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์นำทาง

1. อ่าน-เขียน คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะในร่างกายได้ถูกต้อง
2. บอกวิธีดูแลร่างกายของตนและแนะนำผู้อื่นเป็นประโยคภาษาอังกฤษได้
3. ใช้คำแสดงความถี่ (Adv. Of frequency) ได้ถูกต้อง พร้อมทั้งบอกความหมายได้
4. ถาม – ตอบ เกี่ยวกับการดูแลร่างกายโดยใช้ How often..... ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำถาม : How often do you (brush your teeth)

(wash your hair)

(cut your nail)

(change your sock)

(wash your feet)

คำตอบ : once a day, twice a week, every day, three times a month,

never ,sometime, etc.

คำศัพท์ : อวัยวะต่างๆ

head, shoulder, knee, toe, ears, eyes, mouth, nose, foot,
finger , hand , leg , back

การดูแลรักษาความสะอาดของร่างกาย

brush my teeth, wash my hand, wash my hair, have a
shower, cut my nails, change my underwear

สื่อและอุปกรณ์

1. บัตรคำศัพท์
2. แบบสอบถามสำหรับให้นักเรียนทำการสำรวจ
3. ชาร์ทตารางการดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย
4. อุปกรณ์ในการทำงาน (กาว,กรรไกร,กระดาษ)

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. Pre - task	
ครู	นักเรียน
<p>1. ทดสอบนักเรียนเกี่ยวกับชื่ออวัยวะต่างๆโดยใช้คำสั่งดังนี้</p> <p><u>Pull your</u> ear, your finger, your nose.</p> <p><u>Touch your</u> head, shoulder, eyes, back.</p> <p>สังเกตว่านักเรียนส่วนใหญ่รู้คำศัพท์หรือไม่</p> <p>ด้านร.ส่วนใหญ่ยังไม่รู้ให้ติดคำศัพท์บนกระดาน</p>	<p>1. ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน</p>
<p>2. ติดแผ่นคำศัพท์อวัยวะบนกระดานให้ร.อ่านออกเสียง</p>	<p>2. อ่านออกเสียงคำศัพท์อวัยวะ</p>
<p>3. กล่าวถึงการเรียนในเนื้อหาเกี่ยวกับร่างกายและการดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย ติดตารางการดูแลรักษาความสะอาดร่างกายบนกระดานและแจกตัวอย่างให้ร.คนละ 1 แผ่น (ตัวอย่างอยู่ด้านหลังแผนการสอน)</p>	<p>3. ฟังและดูแผ่นตารางที่ได้รับ</p>
<p>4. พูด T : I brush my teeth everyday. พร้อมทั้งทำเครื่องหมาย ✓ ทุกช่องของบรรทัดแรก</p> <p>ทำต่อไปจนเต็มตารางโดยใช้ Adv. Of frequency. ให้ครบ</p>	<p>4. ดูและเดา ความหมายของ Adv. Of frequency.</p>

1. Pre – task (ต่อ)	
ครู	นักเรียน
5. อธิบายลักษณะงานในหน่วยการเรียนรู้นี้คือ ให้พร.ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามที่ครูจะ แจกให้โดยให้สำรวจจนร.ชั้นป.6 ทั้ง 6 ห้อง โดย แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม จากนั้นแจกแบบสอบถาม ให้พร.ดูไปพร้อมกับครู อธิบายและตอบข้อ ซักถามของนักเรียน แล้วให้พร.แบ่งกลุ่มกลุ่มละ 8 คน 5 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน 1กลุ่ม	6.ฟังและดูแบบสอบถาม ซักถามข้อสงสัย จากนั้นบันทึกวิธีการทำงาน ลักษณะของ งาน และแบ่งกลุ่ม 6 กลุ่ม
2. Task cycle	
2.1 Task	
ครูให้คำปรึกษาและสุ่มดูการออกไปสำรวจของ นักเรียนในช่วงเวลาพักกลางวันหรือในตอนเช้า รวมทั้งให้คำแนะนำ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น	นำแบบสอบถามเรื่องการดูแลรักษาความ สะอาดร่างกายไปถามแล้วนำคำตอบที่ได้มา รวมกับกลุ่มของตนเองเพื่อนำมาคำร้อยละคิด แยกทีละข้อจนครบทั้ง 7 ข้อ
2.2 Planning	
7.ติดข้อความสั้นๆที่ใช้ประกอบการพูดนำเสนอ ผลงานให้ดูเป็นตัวอย่างดังนี้ In class 4/1 ,there are 40 students. 19 students brush their teeth three times aday. 21 students brush their teeth two times aday. เป็นต้น ให้เวลานร.ศึกษาตัวอย่างและในเวลาในการ ปฏิบัติงาน 30 นาที	7.โดยให้ทดลองทำเป็นตัวอย่างลงบนกระดาษ เพื่อให้ครูตรวจดูข้อมูลและภาษาที่ใช้ว่าถูกต้อง หรือต้องแก้ไข ปรับปรุงอย่างไรก่อนจะนำเสนอ ผลการรายงานหน้าชั้นเรียน จากนั้นนำเสนอผลการสำรวจในรูปร้อยละ หรือ ชาร์ท หรือรูปแบบใดก็ได้ที่เข้าใจง่ายโดยใช้ ตัวอย่างข้อความข้างต้นเป็นแนวทางในการพูด ประกอบการนำเสนอเท่านั้น
8.เมื่อหมดเวลาให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนไปดู กลุ่มของเพื่อนว่ามีกรวางแผนนำเสนอผลการ สำรวจอย่างไร ในรูปแบบใด เพื่อนำมาปรับแก้ ในส่วนของตน ครูเดินดูนักเรียน	8.ตัวแทนกลุ่มละ 2 คน ออกไปดูกลุ่มอื่นว่ามี การนำเสนอผลการสำรวจอย่างไร จากนั้น นำมาอภิปรายแลกเปลี่ยนกัน จนได้ข้อสรุปที่ ชัดเจน

2.3 Report	
9.จับฉลากเลือกกลุ่มแล้วแจกใบประเมินการนำเสนอของของกลุ่มเพื่อน กำหนดเวลาในการนำเสนอกลุ่มละ 5 นาที	9.นำเสนอผลการสำรวจของตนหน้าชั้นเรียน
10.ให้ข้อเสนอแนะสั้นๆ หลังการนำเสนอผลงานแต่ละกลุ่มเสร็จสิ้น เพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับในการทำงานชิ้นต่อไป	10.บันทึกข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข
3.Language Focus	
3.1 Analysis	
11.อธิบายให้ฟังว่าในการถามความถี่ของการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะใช้คำขึ้นต้นว่า “How often.....?” ตัวอย่างเช่น T : How often do you <u>wash your feet</u> ? ให้นร. ออกเสียงประโยคดังกล่าวและเปลี่ยนคำที่ขีดเส้นใต้ไปประมาณ 4-5 ประโยค	11.ออกเสียงประโยคและร่วมอภิปรายกับครู รวมทั้งร่วมวิเคราะห์ภาษา ด้วยการตอบคำถาม และใช้คำ Adverb of frequency
12.ในการตอบคำถาม เราตอบเป็นระยะเวลา เช่น ทุกๆวัน จะตอบว่า (ให้ นร.ตอบ) แล้วเขียน everyday บนกระดานและเปลี่ยนเป็น ทุกๆเดือน ทุกๆปี	12.ตอบคำถาม -everyday - every month - every year
13.ถามนร.ต่อว่า ถ้าเป็น 1 ครั้งต่อสัปดาห์ใช้คำว่า (Once a week) เปลี่ยนเป็น 1 ครั้งต่อเดือน และต่อปี ให้นร.ตอบคำถาม	13. ตอบคำถาม -once a week - once a month - once a year
14. ถามนร.ต่อว่า ถ้าเป็น 2 ครั้งต่อสัปดาห์ใช้คำว่า (twice a week) เปลี่ยนเป็น 2 ครั้งต่อเดือนและต่อปี ให้นร.ตอบคำถาม	14. ตอบคำถาม -twice a week - twice a month - twice a year

3. Language Focus (ต่อ)

3.1 Analysis

ครู	นักเรียน
15. ถามนร.ต่อว่า ถ้าเป็น 3 ครั้งต่อสัปดาห์ใช้คำว่า (three times a week) เปลี่ยนเป็น 3 ครั้งต่อเดือนและต่อปี บอกนร.ว่าต้องเติม S หลัง times เพราะมากกว่า 1 และใช้เหมือนกันกับ 4,5,....(four, five times) ..	15. ตอบคำถาม -three times a week - three times a month - three times a year
3.2 Practice	
16. ให้นักเรียนจับคู่กันฝึกโดยให้ถามคำถามตามแบบสำรวจทั้ง 7 ข้อ แล้วให้คะแนนตามที่เป็นแบบสอบถามนั้นกำหนด ครูสังเกตการออกเสียงของคำว่า often, twice	16. ฝึกสนทนาเป็นคู่
17. ให้นร. ทำใบงานที่ครูแจกให้โดยทำเครื่องหมายแล้วนำมาเขียนเป็นประโยค เปิดโอกาสให้นร. ชักถามข้อสงสัย	17. นร. ทำใบงานโดยดูตารางที่กำหนดแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางจากนั้นนำมาแต่งประโยคโดยใช้ Adverb of frequency ประกอบการแต่งประโยค

การวัดผลและประเมินผล

1. สังเกตการมีส่วนร่วมปฏิบัติงานในกลุ่ม และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน
2. การนำเสนอผลการสำรวจ
 - ความชัดเจน ความครบถ้วน ของข้อมูล
 - การคิดคำนวณค่าร้อยละถูกต้อง
 - รูปแบบการนำเสนอสร้างสรรค์
3. การทำใบงาน

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 : Good Health Looks Smart

แผนการเรียนรู้เรื่อง : Your illness

ระยะเวลา 3 คาบ

สาระสำคัญ การเขียนจดหมายลาป่วยเป็นภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายเหตุผลของการขาดโรงเรียนเป็นทักษะที่สำคัญและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถใช้การเขียนในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้

จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสามารถเขียนจดหมายลาป่วยเป็นภาษาอังกฤษได้

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับอาการที่เจ็บป่วยได้
2. ใช้บทสนทนาถูกต้องตามสถานการณ์
3. สนทนาเกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุได้
4. ใช้คำกริยาที่อยู่ในรูปอดีตได้
5. อภิปรายร่วมกับเพื่อนในชั้นถึงสาเหตุของอาการเจ็บป่วยได้

เนื้อหา **ปรับเนื้อหาจาก English Is Fun บทที่ 45**

บทสนทนาเรื่องความเจ็บป่วย

(1) A : Why weren' t you at school yesterday?

B : I was ill

A: Oh, what 's the matter?

B : I had flu

A : Are you all right now?

B : Yes, thank you.

คำศัพท์เกี่ยวกับความเจ็บป่วย

cold, diarrhea, headache, toothache, back hurt, flu, stomach ache, fever, sore throat

บทสนทนาเกี่ยวกับอุบัติเหตุ

(2) A : Why weren't you at school last week?

B : I had an accident

A : What happened?

B : I cut my finger.

A : I ' m sorry to hear that.

คำศัพท์เกี่ยวกับอุบัติเหตุ

Break my leg, burn my arm, fall of my bike, fall from steps.

สื่อและอุปกรณ์

1. บัตรคำศัพท์และรูปภาพเพื่อประกอบเกม
2. พจนานุกรม
3. แบบฟอร์มจดหมาย

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. Pre - task	
ครู	นักเรียน
1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 8 กลุ่มกลุ่มละ 5 คน และกลุ่มละ 9 คน 1 กลุ่ม แจกบัตรรูปภาพและประโยคเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและอุบัติเหตุโดยให้จับคู่ สามารถใช้พจนานุกรมช่วยได้	1. แบ่งกลุ่มและเล่นเกมจับคู่คำศัพท์กับรูปภาพ โดยช่วยกันระดมสมองกับเพื่อนในกลุ่มให้ทันเวลาที่ครูกำหนด
2. ให้สัญญาณหมดเวลา จากนั้นให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คนให้แสดงท่าทางการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยนั้นแล้วให้เพื่อนในชั้นเรียนลองทายดู	2. ทายกริยาท่าทางของเพื่อนเกี่ยวกับการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วย
3. เรียกนร. 1 คนที่ออกมาแสดงแล้วพูดว่า Last week (student...s.name) can 't come to school. (He) had a headache, then (he) wrote this letter to me. พร้อมทั้งโชว์แบบฟอร์มจดหมายติดบนกระดาน	3. ฟังและบันทึกสิ่งที่ตนสงสัย สิ่งที่เป็นคำศัพท์ความรู้

<p>4. อธิบายงานให้นร.ฟังว่านร.จะได้ฝึกการเขียนจดหมายลาป่วยเป็นภาษาอังกฤษสำหรับการเรียนในเรื่องนี้โดยให้นักเรียนดูแบบฟอร์มดังตัวอย่างข้างต้นเพื่อเป็นการเลียนแบบและให้ใช้คำแสดงอาการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่นักเรียนได้เล่นเกมไปก่อนหน้านี้</p>	<p>4. ฟังและบันทึกตัวอย่างของแบบฟอร์มจดหมายลงสมุด</p>
--	---

<p>2. Task cycle</p> <p>2.1 Task</p>	
<p>5. เคนสังเกตผู้เรียนว่ามีการปฏิบัติงานอย่างไรภายในกลุ่มของตน และมีปัญหาใดบ้างในกลุ่มระหว่างปฏิบัติงาน</p>	<p>5. ลงมือเขียนจดหมายลาป่วยภายในกลุ่มของตนโดยทำลงสมุด</p>
<p>6. เมื่อสังเกตว่านร.ปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้วให้แจกหัวข้อในเรื่องเกี่ยวกับการเขียนจดหมายลาป่วยต่อไปนี้ให้แต่ละกลุ่ม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. When did you write this letter? 2. Who did you sent this letter to? 3. คำขึ้นต้นและคำลงท้ายว่าอย่างไร? 4. Why did you can't come to school? 5. What is the main idea of this letter? <p>เดินดูการทำงานของผู้เรียน</p>	<p>6. รับคำถามและช่วยกันแสดงความคิดเห็นระดมสมองเพื่อหาคำตอบของแต่ละข้อ</p>
<p>2.2 Planning</p>	
<p>7. กล่าวถึงสิ่งที่ครูสังเกตเห็น และความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่พบระหว่างการปฏิบัติงาน และให้นร.เตรียมการนำเสนอผลการปฏิบัติงานของกลุ่มตนเอง ช่วยเหลือการใช้ภาษาของนักเรียนให้ถูกต้องก่อนออกมานำเสนอผลการปฏิบัติงาน</p>	<p>7. วางแผนการนำเสนอผลงานของกลุ่มตนเอง ซึ่งมีเพียงจดหมายลาป่วยและคำตอบที่กลุ่มช่วยกันคิด</p>

2.3 Report	
8. เลือกกลุ่มนำเสนอโดยการจับฉลากและให้เวลาในการนำเสนอกลุ่มละ 3 นาที เตรียมคำถามทำการนำเสนอแต่ละกลุ่มเพื่อให้นักเรียนกลุ่มอื่นๆสนใจการนำเสนอของเพื่อนในชั้นเรียน	8. นำเสนอผลการปฏิบัติงานในรูปแบบของกลุ่มตามที่ได้ตกลงกัน
9. ถ้าเห็นแนวทางการตอบคำถามเหมือนกันให้ถามนร.ว่า Whose answer is different from this group ?	9. ฟังและตอบคำถาม
3. Language focus	
3. 1 Analysis	
10. ให้นักเรียนดูจุดหมายที่เป็นตัวอย่างบนกระดานแล้วถามนร.ว่าใจความสำคัญของการเขียนจดหมายลาป่วยมีอะไรบ้าง ใช้คำกริยาในรูปใดในการเขียนเนื้อความจดหมาย การใช้คำขึ้นต้น คำลงท้าย และมีความแตกต่างกับการเขียนจดหมายทั่วไปอย่างไร	10. ฟังและวิเคราะห์การใช้ภาษาในจดหมายลาป่วยแล้วตอบคำถาม จากนั้นจับบันทึกความรู้ด้านคำศัพท์ต่างๆ ที่ได้ลงในสมุด
3.2 Practice	
11. ให้นักเรียนจับคู่สนทนาเพื่อฝึกการใช้สำนวนในการถามโดยครูติดบัตรบนกระดานดังนี้ โดยกำหนดให้นักเรียนเปลี่ยนคำตอบเป็นทั้งอุบัติเหตุและความเจ็บป่วย A: Why weren' t you at school yesterday? B: A: Are you all right now. B: O.K.	11. ฝึกสนทนาเป็นคู่กับเพื่อน

การวัดผลและประเมินผล

1. จดหมายลาป่วย

- แบบฟอร์ม
- คำขึ้นต้น/คำลงท้าย

- การใช้รูปคำกริยาในอดีต
 - เนื้อความจดหมายมีความครบถ้วนสมบูรณ์
2. การตอบคำถาม
 3. สังเกตการปฏิบัติงานกับเพื่อนในกลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบงาน

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องวันต่างๆ แล้วนำมาทำเป็นประโยคโดยใช้คำแสดงความถี่
ร่วมด้วย

	SUN	MON	TUE	WED	THURS	FRI	SAT
1.Brush your teeth							
2.Wash your hair							
3.Cut your nails							
4.Take a shower							

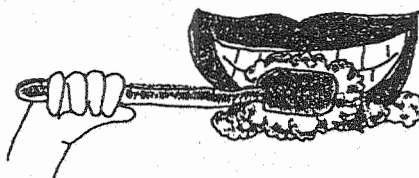
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Questionnaire.

Answer the following questions. Make a note of your answers in your exercise book, then check your score.

1. How often do you brush your teeth?

- a) three times a day
- b) twice a day
- c) once a day
- d) sometimes
- e) never

2. How often do you wash your neck and your ears?

- a) once a day
- b) twice a week
- c) once a week
- d) sometimes
- e) never

3. How often do you wash your feet?

- a) once a day
- b) twice a week
- c) once a week
- d) sometimes
- e) never

4. How often do you wash your hair?

- a) twice a week
- b) once a week
- c) twice a month
- d) sometimes
- e) never

5. How often do you have a shower or a bath?

- a) every day
- b) twice a week
- c) once a week
- d) twice a month
- e) never

6. How often do you cut your nails?

- a) once a week
- b) twice a month
- c) once a month
- d) sometimes
- e) never

7. How often do you change your underwear (pants, vest, socks, tights)?

- a) three/four times a week
- b) twice a week
- c) once a week
- d) sometimes
- e) never

Scores
 a = 4
 b = 3
 c = 2
 d = 1
 e = 0

over 20 = Fresh as a daisy!
 15-20 = Not so clean!
 under 15 = You really need to wash more often!

แบบรายงานตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน

ชื่อ.....

ชั้นป.6/6

เลขที่.....

บันทึกหลักการเรียน Unit 4 Good Health Looks Smart

เรื่อง Body and how to take care of your body และ Your illness

ตอนที่ 1 การรายงานตนเองเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียนตลอดหน่วยการเรียนรู้

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

พฤติกรรมนักเรียน	มาก	ปานกลาง	น้อย
1.นักเรียนทำงานปฏิบัติสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน			
2.นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในสื่อสารระหว่างเพื่อนกับครู			
3.นักเรียนตั้งใจฟังการนำเสนอผลงาน			
4.นักเรียนให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการทำงาน			
5.นักเรียนนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน			

ตอนที่ 2 แบบรายงานตนเองหลังจากเรียน Unit Good Health Looks Smart

1. เรื่อง Body and how to take care of your body

ความรู้ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนเรื่องนี้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง

2. เรื่อง Your illness

ความรู้และสาระสำคัญที่ได้จากการเรียนเรื่องนี้คือ

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ตอนที่ 1 โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

ข้อความ	ระดับ		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติ			
2. งานปฏิบัติที่ครูจัดให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา			
3. นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน			
4. นักเรียนได้ประสบการณ์จากการปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจ สนุกสนาน และจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น			
5. นักเรียนชอบการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่มากกว่าทำงานคนเดียว			
6. นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น			

ตอนที่ 2 โปรดเขียนข้อความลงในช่องว่าง

1. นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตลอด 2 เดือนที่ผ่านมา และมีปัญหาอะไรบ้างในระหว่างปฏิบัติกิจกรรม

2. ในการเรียนการสอนครั้งนี้ นักเรียนคิดว่ามีกิจกรรม วิธีสอน หรือสิ่งใดที่เหมือนหรือแตกต่างกับที่นักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่
สิ่งที่เหมือนกับที่เคยเรียน คือ

สิ่งที่แตกต่างกับที่เคยเรียน คือ

ภาคผนวก ค

แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบการฟัง : ฉบับครู

ให้ครูอ่านข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ให้นักเรียนฟังข้อความละ 2 ครั้ง

1. Sunee is twelve years old. Suda is older than Sunee 2 years. How old is Suda?
2. You are 130 cms. tall. Your friend is 135 cms. tall. Is your friend taller or shorter than you?
3. Suchada is thirteen years old. Kanda is twelve years old.
4. Pim's mother has brown eyes, a round face and a big nose. She has straight hair.
5. I have two sisters and one brother. I have grandfather and grandmother. My family has eight people. My family is.....
6. My father is Wirut. My mother is Wipa. Who is Wipa?
7. My grandfather has two sons. One son is my father and the other one is Mr.Thong. Who is Mr. Thong?
8. Kitti gets up at 6.30 every morning. At 7.00 he has a hamberger and a glass of milk for breakfast. But his brother has fried rice and a glass of water. What am I talking about?
9. Last night he played a game and watched T.V. until 11 o'clock. Today he get up.....
10. Surachai gets up at 6 o'clock. He takes a bath at 6.30 and has breakfast at 7.00 and then he.....
11. When you are sick and can't come to school. You write.....to your teacher.
12. Unchalee isn't at school today, because she goes to see the dentist. What has happened to her?
13. The doctor tells her to brush her teeth at least two times a day. What does the doctor ask for?

14. What's your mother's daily life?

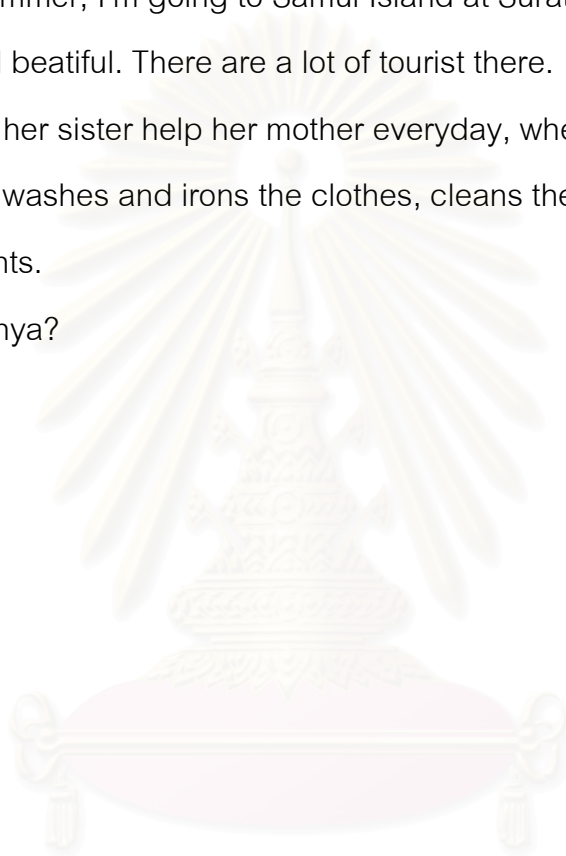
15. My family are going to cheang – mai next week. We will prepare thick cloths because by.....

16. Porn is going to Japan next summer with her father. They are going by.....

17-18 Next summer, I'm going to Samui Island at Suratthani. The beach is very clean and beatiful. There are a lot of tourist there.

19. Kanya and her sister help her mother everyday, when they come back from school. Kanya washes and irons the clothes, cleans the dishes. Her sister waters the plants.

20. How is Kanya?

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบการฟัง (Listening) : ฉบับนักเรียน

ให้นักเรียนฟังข้อความแล้วตอบคำถาม แล้วทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบข้อที่ถูกต้อง

1. a) 12 years old
b) 13 years old
c) 14 years old
d) 15 years old
2. a) My friend is shorter than me.
b) My friend is taller than me.
c) My friend is older than me.
d) My friend is younger than me.
3. ข้อใดกล่าวถูกต้อง
a) Suchada is older than Kanya.
b) Suchada is younger than Kanya.
c) Kanya is older than Suchada.
d) Kanya is the oldest.
4. Does she have curly hair ?
a) Yes, she does.
b) No, she does not.
c) Yes, she is.
d) No, she is not.
5. a) new
b) small
c) old
d) big
6. a) She's Wirut's aunt.
b) She,s Wirut's cousin.
c) She's Wirut's mother.
d) She's Wirut's wife.

7. a) He is my grandfather.
b) He is my cousin.
c) He is my uncle.
d) He is my brother.
8. a) Foods and drinks for breakfast.
b) Kitti's breakfast.
c) Kitti's get up.
d) Kitti and his brother.
9. a) early
b) quickly
c) late
d) slowly
10. a) gets dressed
b) has lunch
c) plays football
d) goes to school
11. a) a report
b) a paper
c) a note
d) a letter
12. a) Unchalee has a headache.
b) Unchalee has a stomach ache.
c) Unchalee has a toothache.
d) Unchalee has a fever.
13. a) To brush her teeth after breakfast and after lunch.
b) To brush her teeth before breakfast and after breakfast.
c) To brush her teeth before breakfast and after lunch.

- d) To brush her teeth after getting up and before going to bed.
14. a) Cooks food, washes clothes and cleans the house.
- b) Has a toothache and goes to see the dentist .Her back hurt.
- c) Gets sick and goes to see the doctor.
- d) Has breakfast and goes to swim
15. a) cold.
- b) wet
- c) hot
- d) dry.
16. a) car
- b) bike
- c) boat
- d) plane
17. Where's Samui Island?
- a) At Supanburee
- b) At Udonthani
- c) At Suratthani
- d) At PhuKet
18. ข้อใดกล่าวถูกต้อง At Samui Island.....
- a) The beach is very clean.
- b) The beach is beach is beautiful.
- c) There are a lot of tourist.
- d) A , b and c
19. What does Kanya do after school?
- a) She cleans the house.
- b) She washes and irons the clothes.

c) She waters the plants.

d) She feeds the dog.

20. She is

a) a good girl.

b) an excellence girl.

c) a lazy girl.

d) a bad girl.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบเฉลยการฟัง

- 1.c
- 2.b
- 3.a
- 4.b
- 5.d
- 6.d
- 7.c
- 8.a
- 9.c
- 10.d
- 11.d
- 12.c
- 13.d
- 14.a
- 15.a
- 16.d
- 17.c
- 18.d
- 19.b
- 20.a

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบพูดฉบับนักเรียน (9 คะแนน)

ข้อที่ 1 จับคู่สนทนา

คำชี้แจง ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนการสอบดังนี้

1. ให้นักเรียนจับคู่ตามความสมัครใจ
2. เลือกหัวข้อในการสนทนา 1 หัวข้อ ดังนี้
 - 2.1 สนทนาข้อมูลส่วนตัวของเพื่อน
 - 2.2 ครอบครัวของฉัน
 - 2.3 ความเจ็บป่วย
 - 2.4 การวางแผนไปเที่ยวระหว่างปิดภาคเรียนฤดูร้อน
3. ฝึกสนทนาโดยให้ศึกษาตัวอย่างทำคำชี้แจงและสามารถเปลี่ยนข้อมูลหรือเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสม
4. ดำเนินการสนทนาคู่ละ 3 นาที

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างบทสนทนา

2.1 ซักถามข้อมูลส่วนตัว

A : How old are you now?

B : I'm twelve years old.

A : When is your birthday?

B : (March) 15.

A : What's your hobby?

B : I (watch T.V. and read cartoon books)

2.2 ครอบครัว

A : How many members are there in your family?

B : Eight.

A : How many brothers or sisters do you have?

B : I have (2 brothers and 1 sister)

A : What does your father and mother do?

B : My father is (a teacher) and my mother is a (nurse.)

2.3 ความเจ็บป่วย

Teacher : You weren't at school (last week), Were you sick?

Student : Yes, I was in bed for (Three days)

Teacher : What's the matter?

Student : I had (a fever)

Teacher : Are you all right now?

Student : Yes, thank you. Here's a letter for my absence.

2.4 การวางแผนไปเที่ยวระหว่างปิดภาคเรียนฤดูร้อน

A : What are you going to do this (summer)?

B : I'm going to (Dusit zoo with family).

A : Are you going (by car)?

B : No, I'm not. / Yes I am

A : when are you going?

B : I'm going (in the morning).

ข้อ 2 การพูดแนะนำตนเองและครอบครัว 15 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนการสอบดังนี้

1. นักเรียนศึกษาโครงสร้างในการพูด และเปลี่ยนข้อมูลเป็นของตนเอง
2. ให้นักเรียนเตรียมตัวพูดประมาณ 15 นาที แล้วออกมาพูดให้ครูฟัง

ตัวอย่างโครงสร้างบทพูดที่กำหนดให้มีดังนี้

My name is Poochit. My birthday is January,12. I live in Amphor Bangbarn. My address is 20/1 Tesaban Rd. amphor Bangbarn Pra Nakhon si Ayutthaya. I have two sisters and one brother. My father is a policeman. My mother is a nurse. My house is near the bus station. I like science but I don't like math because it's difficult. I want to be a policeman when I grow up.

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

เดือน - January, February, March, April, May, Jun, July,

August, September, October, November, December.

ชื่ออำเภอ - Bangbarn, Bangsai, Phra Nakhon si Ayutthaya, Pakhi, Bangpain,

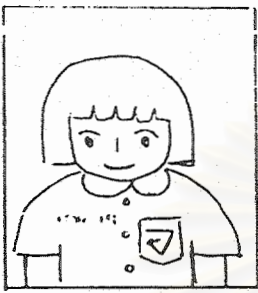
Tharua, Nakorn Luang.

อาชีพ - A teacher, a nurse, a policeman, a government official, a bank official, a post man, a doctor, a soldier, a merchant.

วิชา - science, mathematics, arts, cooking, Thai, English, P.E.

แบบสอบการอ่าน (Reading) : ฉบับนักเรียน

ให้นักเรียนดูรูปภาพ อ่านข้อความและตอบคำถามข้อ 1 – 3 โดยทำเครื่องหมาย X ลง
ในกระดาษคำตอบ

	Name : Woranut Sureerat
	Age : 10 years old
	Address : 105/10 Rodjana Rd. T.U-Thai A.U-Thai, Pra Nakhon Si Ayutthaya 10230
	Tel. : 035 - 252002
	Grade : 4
<p>Anubarn Pra Nakorn Si Ayutthaya School</p>	

1. คำว่า Tel. เป็นคำที่ย่อมาจากคำใด

- a) Telephone.
- b) Telephone number.
- c) T.O.T. number.
- d) Internet number.

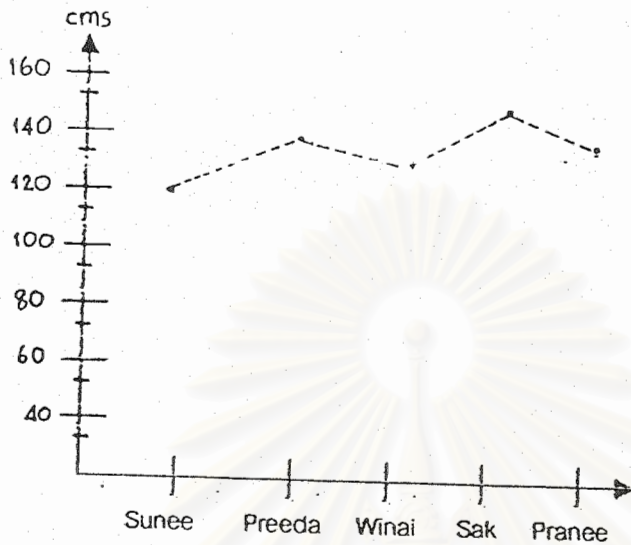
2. What kind of this card?

- a) A student card
- b) A teacher card
- c) A girl guide card
- d) A boy scout cart

3. What grade is she in?

- a) Prathom sukka six
- b) Prathom sukka five
- c) Prathom sukka four
- d) Prathom sukka three

ให้นักเรียนอ่านกราฟแสดงส่วนสูงของนักเรียน 5 คน แล้วตอบคำถามข้อ 4 – 6 โดยทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบ

4. Who is the tallest?
 - a) Pranee
 - b) Sak
 - c) Preeda
 - d) Winai
5. Who is taller than Winai?
 - a) Preeda, Sak , and Pranee
 - b) Preeda, Sak, and Sunee
 - c) Sunee, Sak, and Pranee
 - d) Sunee, Preeda, and Pranee
6. Who is taller than Preeda?
 - a) Pranee, Sunee
 - b) Winai, Sunee
 - c) Winai, sak

d) Sak, Pranee

ให้นักเรียนดูรูปภาพ เลือกข้อความที่บรรยายภาพได้ถูกต้อง ตั้งแต่ข้อ 7 - 8 แล้วทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบ

7. ข้อใดคือข้อความที่บรรยายภาพ ได้ถูกต้อง

- a) He is short. He has a big nose and big eyes.
- b) He is tall. He has a big nose and big eyes.
- c) He is short. He has a small nose and big eyes.
- d) He is tall. He has a big nose and small eyes.

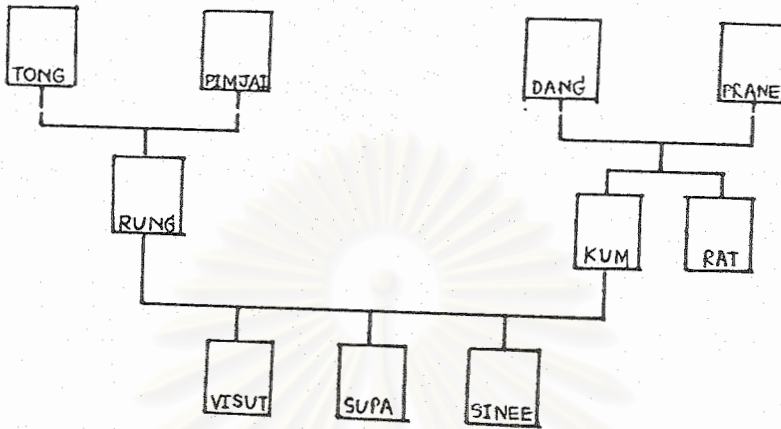
8. จงเติมข้อความให้สมบูรณ์

My grandmother has 2 daughters. One is my mother and the other one is my

- a) aunt
- b) uncle
- c) sister
- d) brother

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ให้นักเรียนดูแผนผังครอบครัวแล้วตอบคำถามข้อ 9 -11 แล้วทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบ

9. Who is Pimjai?
- She's Rung's mother.
 - She's Mee's mother.
 - She's mee's aunt.
 - She's Visut's aunt.
10. Is Suneerung's mother?
- No, she wasn't.
 - No, she isn't.
 - Yes, she was.
 - Yes, she is.
11. ข้อใดกล่าวถูกต้อง
- Prane is Suneerung's grandfather.
 - Prane is Visut's grandmother.
 - Visut is only son of Tong and Pimjai.
 - Rat is Suneerung's father.

ให้นักเรียนอ่านบันทึกของ Tony แล้วตอบคำถามข้อ 12 – 13 โดยทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบ

July 2003

14 Sunday : I went to Bang – pa – in this morning. I visited Bang – pa – in palace. At 2.30 p.m. it had heavy rain. I was wet and ran into my car.

15 Monday : When I got up I felt sick. I went back to bed. Mum called the doctor. But he couldn't come because he was sick, too.

12. What's the matter with Tony?

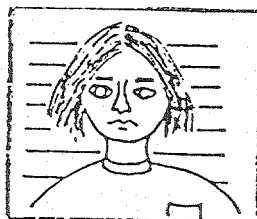
- a) He had a toothache.
- b) He had a fever.
- c) He had diarrhea.
- d) He had a stomachache.

13. Where did Tony visit?

- a) He visited Bang – pa – in palace.
- b) He visited Ayutthaya palace.
- c) He visit Bang – pa – in palace.
- d) He visit Ayutthaya palace.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำสั่ง อ่านประกาศด้านล่างแล้วตอบคำถามข้อ 14 – 17 โดยกาเครื่องหมาย X ในกระดาษคำตอบ

WANTED

Thomson Lee escaped from Klong – prame prison last night.
He is very dangerous and he has a gun. He is 18 years old and
has long hair. He has a round face, a big nose and large
brown eyes. If you see him do not go near him.

Contact the police immediately!

14. Where did Thomson escape from?

- a) a prison
- b) a supermarket
- c) a house
- d) a zoo

15. ข้อใดกล่าวถูกต้อง

- a) Thomson Lee has a small nose and big eyes.
- b) Thomson Lee has a round face and short hair.
- c) Thomson Lee has long hair and a big nose.
- d) Thomson Lee has a round face and a small nose.

16. จากประกาศดังกล่าวนักเรียนคิดว่า Mr. Thomson Lee น่าจะเป็นใคร

- a) a merchant
- b) a robber
- c) a fisherman
- d) a teacher

17. จากบรรทัดแรกคำว่า escaped from น่าจะมีความหมายว่าอย่างไร

- a) หลบหนีจาก.....
- b) มาจาก.....
- c) เกิดจาก.....
- d) ตายจาก.....

ให้นักเรียนอ่านตารางสุขนิสัยของ Tom แล้วตอบคำถามข้อ 18 – 20 โดยทำ

เครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบ

Day	Sun.	Mon.	The.	Wed.	Thurs.	Fri.	Sat.
Activities							
1. brushes his teeth	/	/	/	/	/	/	/
2. washes his hand before lunch	/	-	/	-	-	/	-
3. washes his hair	/	-	/	/	/	/	/
4. washes his ear	-	-	/	-	-	-	-

18. How often does Tom washes his hair?

- a) sometimes.
- b) always .
- c) never .
- d) everyday.

19. How often does Tom wash his hand before lunch?

- a) sometimes.
- b) always .
- c) never .
- d)everyday.

20. How often does Tom brush his teeth ?

- a) never
- b) always
- c) sometimes
- d) everyday

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบเฉลยการอ่าน

1.b

2.a

3.c

4.b

5.a

6.d

7.a

8.a

9.a

10.b

11.b

12.b

13.a

14.a

15.c

16.b

17.a

18.b

19.a

20.d

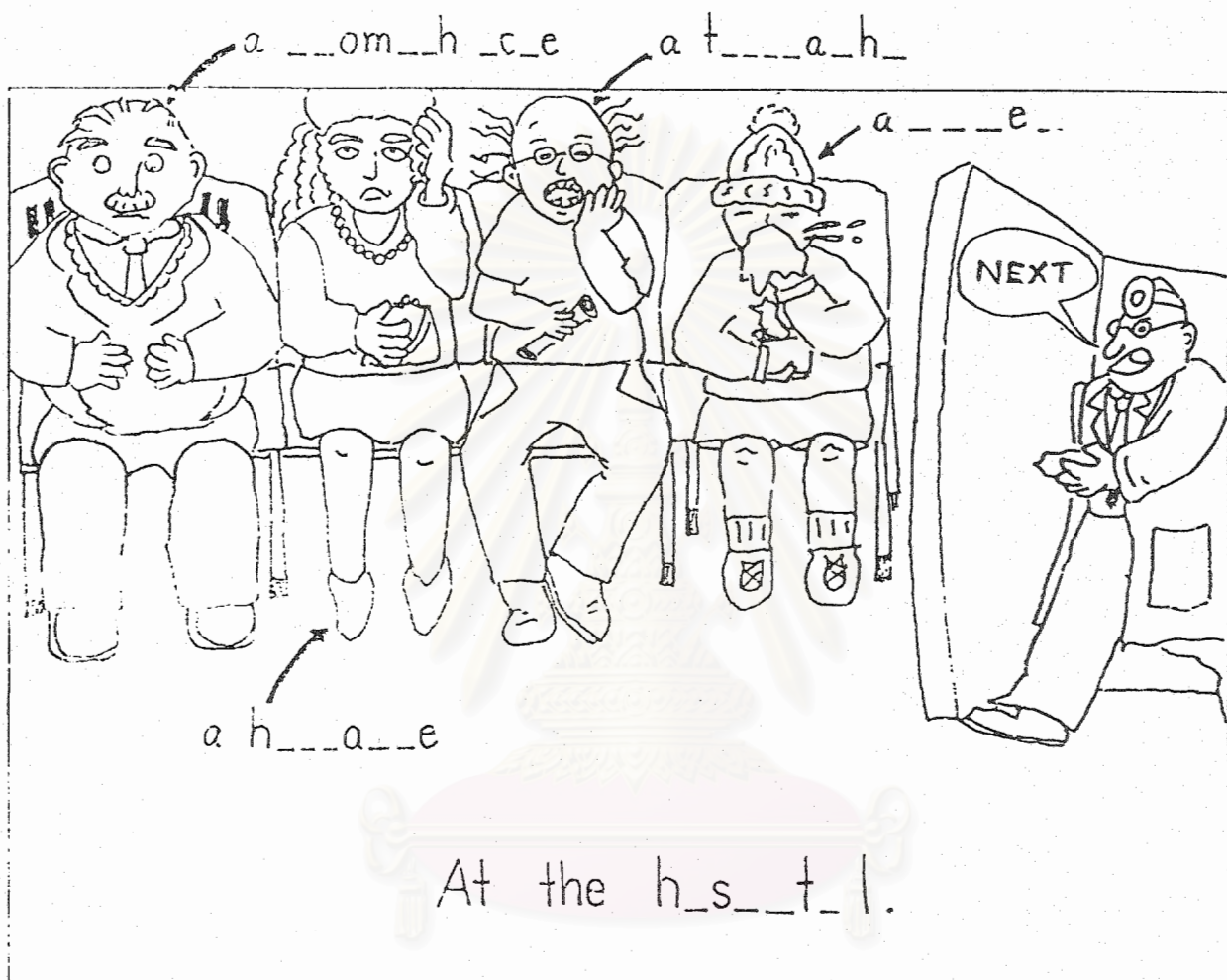

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบการเขียน : ฉบับนักเรียน

1. ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์จากรูปที่กำหนดให้ (15 คะแนน)

Look at the sick people waiting for the doctors. What 's the matter with them?

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ให้นักเรียนเขียนโปสการ์ดถึงเพื่อน เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวใน จ.

พระนครศรีอยุธยา ที่นักเรียนไปเที่ยวมา โดยต้องมีข้อมูลต่อไปนี้ (21 คะแนน)

1. went to Ayutthaya
2. 100 baht a person
3. by bus
4. ride an elephant around the town
5. A lot of people
6. Many old temples
7. The fish mobile is made from dried palm leaves (ใบลาน)

Dear.....

Last week, my family.....

.....

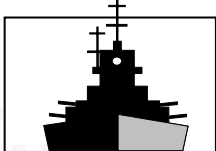
.....

.....

.....

.....

.....

<p>FROM</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p style="text-align: center;">[]</p>	<p>SENT TO</p> <div style="text-align: right; margin-bottom: 10px;"> </div> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p style="text-align: center;">[]</p>
--	---

ภาคผนวก ง

สถิติที่ใช้ในการวิจัยและตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$$\bar{X} = \text{ค่าเฉลี่ย}$$

$$\sum X = \text{ผลรวมของคะแนน}$$

$$N = \text{จำนวนนักเรียน}$$

(อ้างถึงในประกอบ กรรณสูต , 2538)

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S_x)

$$S_x = \sqrt{\frac{\sum X^2}{N} - \left[\frac{\sum X}{N} \right]^2}$$

เมื่อ S_x = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

$$\sum X = \text{ผลรวมของคะแนน}$$

$$N = \text{จำนวนข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง}$$

$$\sum X^2 = \text{ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง}$$

(อ้างถึงในประกอบ กรรณสูต , 2538)

3. ความแปรปรวน (S_x^2)

$$S_x^2 = \frac{\sum X^2}{N} - \left[\frac{\sum X}{N} \right]^2$$

เมื่อ S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

$$X = \text{คะแนนของกลุ่มตัวอย่าง}$$

$$\sum X = \text{ผลรวมของคะแนน}$$

$$\sum X^2 = \text{ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง}$$

$$N = \text{จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง}$$

(อ้างถึงในประกอบ กรรณสูต , 2538)

4. การทดสอบความแปรปรวน (F-test)

$$F = \frac{S_1^2}{S_2^2}$$

เมื่อ S_1^2 = ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มทดลอง

S_2^2 = ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มควบคุม

(อ้างถึงในประกอบ กรรณสูต , 2538)

5. การทดสอบค่าที (t-test)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{N_1 S_1^2 + N_2 S_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \cdot \frac{N_1 + N_2}{N_1 N_2}}}$$

เมื่อ \bar{X}_1 = ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลอง

\bar{X}_2 = ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มควบคุม

N_1 = จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง

N_2 = จำนวนนักเรียนกลุ่มควบคุม

S_1^2 = ความแปรปรวนของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลอง

S_2^2 = ความแปรปรวนของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มควบคุม

(อ้างถึงในประกอบ กรรณสูต , 2538)

6. การหาค่าระดับความยาก

ข้อสอบที่ให้คะแนน ข้อละ 0 หรือ 1 คะแนน

$$\text{ใช้สูตร } P = \frac{R_U + R_L}{2f}$$

P = ค่าระดับความยาก

R_U = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง

R_L = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

f = จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม

(อ้างถึงในประกอบ กรรณสูต , 2538)

ข้อสอบที่ให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนนต่อข้อ

$$\text{ใช้สูตร } FV = \frac{S_U + S_L - (N_T) X_{MIN}}{N_T (X_{MAX} - X_{MIN})}$$

FV = ค่าระดับความยาก

S_U = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง

S_L = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ

N_T = จำนวนผู้สอบทั้งหมด

X_{MAX} = คะแนนสูงสุด

X_{MIN} = คะแนนต่ำสุด

(อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร , 2539)

7. การหาค่าอำนาจจำแนก

ข้อสอบที่ให้คะแนน ข้อละ 0 หรือ 1 คะแนน

$$\text{ใช้สูตร } D = \frac{R_U - R_L}{f}$$

D = ค่าอำนาจจำแนก

R_U = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง

R_L = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

f = จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม

(อ้างถึงในประคอง กรวรรณสุต , 2538)

ข้อสอบที่ให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนนต่อข้อ

$$\text{ใช้สูตร } D = \frac{S_U - S_L}{N_U (X_{MAX} - X_{MIN})}$$

D = ค่าอำนาจจำแนก

S_U = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง

S_L = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ

N_U = จำนวนผู้สอบในกลุ่มสูง

X_{MAX} = คะแนนสูงสุด

X_{MIN} = คะแนนต่ำสุด

(อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร , 2539)

8. ค่าความเที่ยงของแบบสอบ ใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน KR 20

$$KR_{20} : r_{xx} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ r_{xx} = ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง

k = จำนวนข้อสอบทั้งหมด

p = สัดส่วนของคนที่ตอบข้อสอบได้ถูกต้องในแต่ละข้อ

q = สัดส่วนของคนที่ตอบผิดในแต่ละข้อ

pq = ผลคูณของสัดส่วนผู้ที่ตอบถูกและตอบผิด

$\sum pq$ = ผลบวกของ pq ของทุกๆ ข้อ

S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนน

(อ้างถึงในประคอง กรรณสูต , 2538)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพของแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการหาคุณภาพของแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบ่งการคำนวณออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ได้แก่ การให้คะแนนข้อละ 0 หรือ 1 คะแนน และการหาคุณภาพของแบบสอบถามที่ให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนนต่อข้อ นำเสนอตัวอย่างการคำนวณดังต่อไปนี้

1.1 การหาคุณภาพของแบบสอบถามที่ให้คะแนนถูกต้อง 1 คะแนน ผิดได้ 0 คะแนน

1.1.1 การหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบ

ก) การหาค่าระดับความยากของข้อสอบข้อที่ 1

$$\text{ใช้สูตร } P = \frac{R_U + R_L}{2f}$$

P = ค่าระดับความยาก

R_U = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง

R_L = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

f = จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม

แทนค่าลงในสูตร

$$P = \frac{11+1}{26}$$

$$= 0.46$$

ข) การหาค่าอำนาจจำแนก ของข้อสอบข้อที่ 1

$$\text{ใช้สูตร } D = \frac{R_U - R_L}{f}$$

D = ค่าอำนาจจำแนก

R_U = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง

R_L = จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

f = จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม

แทนค่าลงในสูตร

$$D = \frac{11-1}{13} \\ = 0.76$$

1.1.2 การหาค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนถูกได้ 1 คะแนน
ผิดได้ 0 คะแนน

ตัวอย่างการคำนวณค่าความเที่ยงของแบบสอบการเขียนตอนที่ 1 จำนวน
ข้อสอบ 5 ข้อ

คำนวณค่าความเที่ยงของแบบสอบโดยใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน

$$KR_{20} : r_{xx} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_x^2} \right]$$

r_{xx} = ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง

k = จำนวนข้อสอบทั้งหมด

p = สัดส่วนของคนที่ตอบข้อสอบได้ถูกต้องในแต่ละข้อ

q = สัดส่วนของคนที่ไม่ตอบผิดในแต่ละข้อ

pq = ผลคูณของสัดส่วนผู้ที่ตอบถูกและตอบผิด

$\sum pq$ = ผลบวกของ pq ของทุกๆ ข้อ

S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนน

แทนค่าลงในสูตร

เมื่อ r_{xx} = ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง

k = 5

$\sum pq$ = 1.17

S_x^2 = 2.54

ดังนั้น

$$r_{xx} = \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.17}{2.54} \right]$$

$$= 0.68$$

ข) การหาค่าอำนาจจำแนก

$$\text{ใช้สูตร } D = \frac{S_u - S_L}{N_u(X_{MAX} - X_{MIN})}$$

D = ค่าอำนาจจำแนก

S_u = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง

S_L = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ

N_u = จำนวนผู้ตอบในกลุ่มสูง

X_{MAX} = คะแนนสูงสุด

X_{MIN} = คะแนนต่ำสุด

แทนค่าลงในสูตร

$$D = \frac{91 - 30}{13(12 - 0)} \\ = 0.39$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 การหาคุณภาพของแบบสอบที่ให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนนต่อข้อ

ตัวอย่างการคำนวณหาค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่ให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนนต่อข้อข้างต้น คำนวณดังนี้

ก) การหาค่าระดับความยาก

$$\text{ใช้สูตร } FV = \frac{S_u + S_L - (N_T)X_{MIN}}{N_T(X_{MAX} - X_{MIN})}$$

FV = ค่าระดับความยาก

S_u = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง

S_L = คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ

N_T = จำนวนผู้สอบทั้งหมด

X_{MAX} = คะแนนสูงสุด

X_{MIN} = คะแนนต่ำสุด

แทนค่าลงในสูตร

$$FV = \frac{91 + 30 - (26)(0)}{26(12 - 0)}$$

$$= 0.38$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Group Statistics

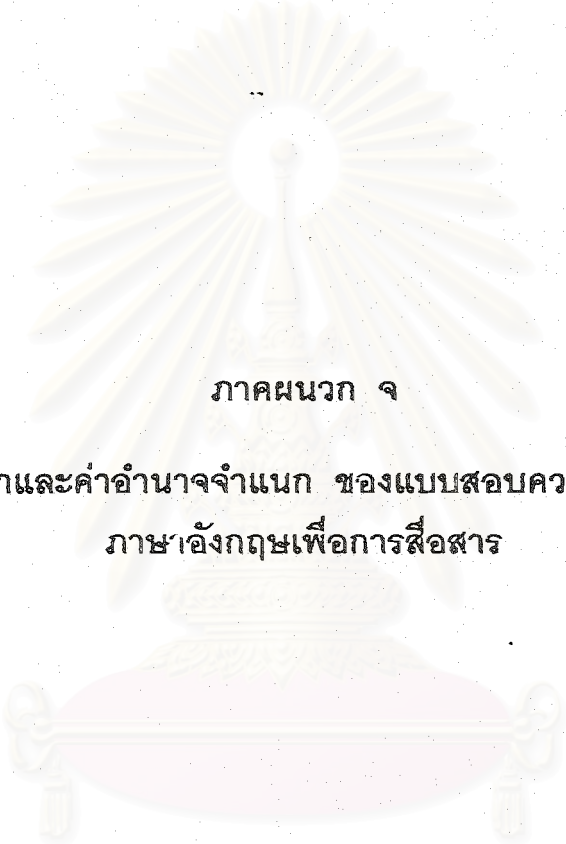
SCOREที่เพิ่มขึ้น		N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
ทักษะการฟัง	กลุ่มควบคุม	49	3.1633	2.52774	.36111
	กลุ่มทดลอง	49	4.6939	3.60095	.51442
ทักษะการพูด	กลุ่มควบคุม	49	4.1020	2.00255	.28608
	กลุ่มทดลอง	49	6.4898	1.59586	.22798
ทักษะการอ่าน	กลุ่มควบคุม	49	4.1837	2.86264	.40895
	กลุ่มทดลอง	49	2.8367	4.11980	.58854
ทักษะการเขียน	กลุ่มควบคุม	49	13.3878	5.41532	.77362
	กลุ่มทดลอง	49	16.1633	6.66567	.95224

Independent Samples Test

		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
		F	Sig.	t	df	Sig. (1-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
ทักษะการฟัง	Equal variances assumed	3.150	.079	-2.435	96	.008	-1.5308	.62851	-2.77820	-.28303
	Equal variances not assumed			-2.435	86.063	.008	-1.5308	.62851	-2.78004	-.28119
ทักษะการพูด	Equal variances assumed	2.321	.131	-6.527	96	.000	-2.3878	.36581	-3.11388	-1.66163
	Equal variances not assumed			-6.527	91.445	.000	-2.3878	.36581	-3.11434	-1.66117

		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
		F	Sig.	t	df	Sig. (1-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
ทักษะการอ่าน	Equal variances assumed	5.358	.023	1.879	96	.031	1.3469	.71667	-0.07565	2.76953
	Equal variances not assumed			1.879	85.588	.031	1.3469	.71667	-0.07786	2.77174
ทักษะการเขียน	Equal variances assumed	.709	.402	-2.262	96	.013	-2.7755	1.22688	-5.21085	-.34017
	Equal variances not assumed			-2.262	92.136	.013	-2.7755	1.22688	-5.21216	-.33886

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนก ของแบบสอบความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 ค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการฟัง
(ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนน 0 หรือ 1 คะแนน)

ข้อที่	ค่าระดับความยาก(P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	0.46	0.76
2	0.69	0.46
3	0.73	0.53
4	0.61	0.61
5	0.42	0.69
6	0.23	0.46
7	0.38	0.61
8	0.23	0.30
9	0.38	0.30
10	0.61	0.46
11	0.30	0.46
12	0.61	0.61
13	0.50	0.53
14	0.76	0.46
15	0.69	0.61
16	0.50	0.53
17	0.73	0.53
18	0.38	0.61
19	0.57	0.84
20	0.76	0.46

ตารางที่ 15 ค่าระดับความยาก (FV) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบพูด
(ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนนมากกว่า 1 คะแนน)

ข้อที่	ค่าระดับความยาก (FV)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	0.41	0.36
2	0.56	0.49

ตารางที่ 16 ค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการอ่าน
(ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนน 0 หรือ 1 คะแนน)

ข้อที่	ค่าระดับความยาก(P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	0.46	0.30
2	0.40	0.60
3	0.70	0.38
4	0.46	0.30
5	0.42	0.53
6	0.50	0.69
7	0.38	0.30
8	0.46	0.46
9	0.42	0.38
10	0.53	0.46
11	0.61	0.61
12	0.50	0.53
13	0.57	0.53
14	0.57	0.38
15	0.53	0.30
16	0.46	0.30
17	0.42	0.53
18	0.53	0.46
19	0.80	0.23
20	0.26	0.53

ตารางที่ 17 ค่าระดับความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการเขียน
(ข้อสอบแต่ละข้อให้คะแนน 0 หรือ 1 คะแนน)

ข้อที่	ค่าระดับความยาก(P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	0.34	0.69
2	0.34	0.38
3	0.42	0.38
4	0.50	0.53
5	0.57	0.84

ตารางที่ 18 ค่าระดับความยาก (FV) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบการเขียน
(ข้อสอบ 1 ข้อ 21 คะแนน)

ข้อที่	ค่าระดับความยาก(P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	0.38	0.39

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวชินณเพ็ญ รัตนวงศ์ เกิดเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2518 ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำเร็จการศึกษาคณะครุศาสตร์ (เกียรตินิยมอันดับ 2) ในโครงการคุรุทายาท จากสถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ในปีการศึกษา 2540 และเข้าศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา (ปัจจุบันเป็นภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยี) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2544 ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนบ้านข่อยโทน อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย